

gazetaSGH

120 lat SGH

—

Tradycja, która tworzy jutro

PISMO SZKOŁY GŁÓWNEJ HANDLOWEJ W WARSZAWIE
WYDANIE SPECJALNE (395) 2026

SGH

120

1906–2026

Tradycja, która tworzy jutro

Szanowni Państwo,

jubileusz 120-lecia, jaki obchodzimy w roku akademickim 2025/2026, zdarza się tylko raz w historii. Dla całej społeczności Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie jest to rok wypełniony uroczystościami, licznymi wydarzeniami naukowymi i atrakcjami kulturalnymi. Obchody nie miałyby takiego wyjątkowego charakteru, gdyby nie ogromne wsparcie ze strony patronów, mecenasów i partnerów. Chciałbym wyrazić ogromną wdzięczność marszałek Małgorzacie Kidawie-Błońskiej, która objęła obchody patronatem honorowym Senatu RP. Pani marszałek jest związana z SGH poprzez swego pradziadka Stanisława Wojciechowskiego – Prezydenta RP i profesora Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie w latach 1919–1939, co jest dla nas powodem do dumy.

Nasza uczelnia zawsze uczestniczyła w procesie budowy państwa polskiego i kształtowania jego elit gospodarczych, politycznych i społecznych. Pozycja i rola SGH w tym procesie jest nie do podważenia, co pokazują życiorysy wielu pracowników związanych z naszą Alma Mater na przestrzeni dwunastu dekad. Prócz solidnej wiedzy i umiejętności, jakie zapewnia SGH, ważne były i są także postawy i wartości, jakimi kierują się ludzie ją tworzący. Bez nich, bez tych wszystkich wspaniałych osób, ich energii do pracy i zaangażowania, nie byłoby WSH, SGPiS ani SGH, za co chciałbym z całego serca podziękować.

Myślę, że bez kompleksów i wiernie kontynuujemy misję naszych poprzedników edukowania kolejnych pokoleń Polaków, jak najczulej reagując na zmieniającą się rzeczywistość: nowe technologie, w tym AI, pojawiające się kryzysy i dezinformację. Dlatego niezwykle ważne są dla nas rzetelne przekazywanie wiedzy, interaktywne metody uczenia czy łączenie teorii z praktyką gospodarczą, czego wymiernym przykładem jest Klub Partnerów SGH. Tę perspektywę konieczności łączenia wkładu akademii z zaangażowaniem biznesu dostrzegła przed

laty pierwsza kobieta rektor prof. Janina Jóźwiak, inicjatorka w 1998 r. Klubu Partnerów SGH, skupiającego obecnie blisko 50 firm współpracujących z SGH w zakresie staży i warsztatów dla studentów czy inicjatyw służących rozwojowi kompetencji odpowiadających potrzebom współczesnej gospodarki oraz realizacji wielu wspólnych projektów.

Moi poprzednicy zdawali sobie sprawę, jak ważnym elementem funkcjonowania uczelni jest umiędzynarodowienie, którego w ostatnich latach najlepszym przykładem jest dołączenie SGH do sojuszu Uniwersytetów Europejskich CIVICA, zdobycie potrójnej korony najważniejszych międzynarodowych akredytacji szkół biznesu (EQUIS, AACSB i AMBA & BGA) oraz udział w międzynarodowych strukturach i projektach, jak SHARE i GGP.

Rola SGH w kształtowaniu debaty publicznej i jakości dyskursu w kwestiach gospodarczych i społecznych nie byłaby tak istotna, gdyby nie badania naszych naukowców i ich popularyzacja na konferencjach naukowych czy kongresach gospodarczych. Studenci i doktoranci także poprzez swoje działania w kołach naukowych, samorządzie czy ostatnio w serii debat telewizyjnych „Polska. Co dalej?" wyrażają, co myślą. I dobrze, bo to oni po nas przejmą sztafetę pokoleń.

Piotr Wachowiak
rektor SGH

Społeczność SGH dziękuje mecenasowi jubileuszu ORLEN SA, partnerom strategicznym – Grupie PZU i Erste Bank Polska – oraz partnerowi instytucjonalnemu Polskiemu Funduszowi Rozwoju, a także wszystkim sponsorom poszczególnych wydarzeń oraz patronom medialnym: „Dziennikowi Gazecie Prawnej", Money.pl, Polskiej Agencji Prasowej, „Pulsowi Biznesu", Radiu Kampus, TVP 3 Warszawa oraz „Rzeczpospolitej".

Nasi autorzy

Elżbieta Adamowicz 079

Grzegorz Augustyniak 043

Krzysztof Bandych 002, 004, 041, 089

Luiza Bednarowska-Kopyść 117

Michał Bernardelli 089

Marek Bryx 018, 023, 029, 045, 055, 080

Małgorzata Buzak 110

Agnieszka Chłoń-Domińczak 007, 054

Małgorzata Chromy 003, 009, 010, 027, 035, 038, 044, 052, 065, 074, 076, 077, 115

Cpitt 006, 073, 078, 114

Karolina Cygonek 014, 028, 047, 048, 059, 063, 066, 103, 112

Anna Czułek 064

Marcin Dąbrowski 104

Hanna Długołęcka 005, 098, 113

Anna Domalewska 059, 060, 108

Łukasz Dwilewicz 017, 034

Piotr Glen 040, 082, 104

Magda Grunwald-Sikora 037

Małgorzata Iwanicz-Drozdowska 092

Anna Jarosz-Nojszewska 046, 053, 093

Agnieszka Kamińska 061, 101

Maja Kamińska 049

Justyna Kapturkiewicz 012, 024

Krzysztof Karwowski 070, 071, 107

Justyna Kozera 075, 096, 102

Paweł Kubicki 088

Jacek Luszniewicz 051, 068, 087, 090, 097

Jerzy Łazor 011, 033, 091

Elżbieta Marciszewska 106

Anna Markowska 109

Wojciech Morawski 013, 057, 105

Dorota Niedziółka 001, 120

Artur Nowak-Far 008, 015, 084

Rafał Pękała 054

Aldona Podolska-Meducka 032, 039, 050, 062, 118

Mariusz Sielski 016, 020, 028, 058, 094

Agnieszka Słojewska-Walas 110

Aleksandra Stando 041

Bolesław Stelmach 100

Małgorzata Szkamruk 056

Aleksandra Tomczyk 081

Rafał Towalski 083

Barbara Trzcińska 026, 072, 111

Anna Visvizi 067, 086, 095

Wiktor Włochacz 116

Marcin Wojtysiak-Kotlarski 085, 099

Weronika Woś 021, 025, 030

Łukasz Woźny 022, 036

Paweł Wyrozębski 086

Małgorzata Zaleska 069

Andrzej Zawistowski 019, 031, 042, 054

Urszula Zwierz 119

Szanowni Państwo,

jubileusz Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie jest świętem całej Wspólnoty, ale także szczególnym czasem refleksji nad tym, jakiej SGH chcemy w przyszłości.

Patrząc na historię SGH, widzimy nie tylko kolejne daty, osiągnięcia i nazwiska. Dostrzegamy przede wszystkim ludzi – pokolenia studentów, profesorów, pracowników administracji i absolwentów, którzy swoją pracą, wiedzą, postawą i zaangażowaniem budowali siłę i tożsamość naszej uczelni. To ich dorobek tworzy dziedzictwo, z którego dziś czerpiemy.

Jubileusz jest jednak czymś więcej niż spojrzeniem wstecz. Jest zobowiązaniem wobec przyszłości. Świat, do którego przygotowujemy naszych studentów, będzie inny niż ten, który znamy dzisiaj. Choć zmienią się technologie, modele gospodarcze i sposób funkcjonowania społeczeństw, niezmienną pozostaje: potrzeba wiedzy, odpowiedzialności, odwagi myślenia i umiejętności podejmowania mądrych decyzji.

Przyszłość SGH będą tworzyć kolejne pokolenia studentów i naukowców, ale także absolwentów oraz partnerów szeroko pojętego otoczenia – przedstawicieli biznesu, administracji publicznej, samorządów i społeczeństwa obywatelskiego. Siła SGH zawsze rodziła się ze spotkania i współpracy tych środowisk.

Dlatego jubileusz jest chwilą wdzięczności za to, co otrzymaliśmy, ale również chwilą odpowiedzialności za to, co przekażemy następnym pokoleniom. Chcemy, aby SGH przyszłości była wierna swojej tradycji, a jednocześnie odważnie wyznaczała nowe kierunki. Aby była miejscem, które nie tylko opisuje zmieniający się świat, lecz także pomaga go mądrze kształtować. „Tradycja, która tworzy jutro" to nie tylko hasło. To zobowiązanie, aby rozwijać dziedzictwo SGH i uczynić z niego fundament jej przyszłości.

Dorota Niedziółka
przewodnicząca komitetu
organizacyjnego jubileuszu 120-lecia SGH

Drodzy Czytelnicy,

w imieniu własnym, a także redakcji chciałabym podziękować wszystkim autorom za ogromny wkład, jaki włożyli w przygotowanie numeru specjalnego Gazety SGH z okazji jubileuszu 120-lecia uczelni. Jest to praca zbiorowa i wszystkim należą się wielkie podziękowania. Wybór haseł – subiektywny, ale szeroko konsultowany z szefami jednostek naszej uczelni, w tym historykami – z pewnością nie był łatwy. Niczego ani nikogo nie chcieliśmy wyróżnić, stąd układ haseł został wyłoniony w drodze losowania. Od początku wiedzieliśmy, że nie sposób będzie w 120 krótkich formach przedstawić całą złożoną historię SGH i postacie z nią związane, dlatego wybraliśmy najistotniejsze wątki, które niczym w kalejdoskopie pokazują różne oblicza tych 120 lat naszej historii: chwile wspaniałe, ale także momenty mniej chwalebne. Historia SGH jest bowiem ściśle zespolona z historią naszego kraju. Co wydaje się istotne, gdy myślimy o drodze przebytej przez SGH, to fakt, że uczelnia ta zwykle wybiegała w przyszłość, miała wizję i nadawała ton w szkolnictwie wyższym, była nowoczesna i innowacyjna, mając na uwadze tradycję i wartości w myśl hasła przyświecającego jubileuszowi.

Karolina Cygonek
redaktor naczelna wraz z zespołem

gazetaSGH

PISMO SZKOŁY GŁÓWNEJ HANDLOWEJ W WARSZAWIE
WYDANIE SPECJALNE (395) 2026, ISSN 1644-2237

REDAKCJA:
redaktor naczelna: Karolina Cygonek (karolina.cygonek@sgh.waw.pl)
sekretarz redakcji: Anna Domalewska (anna.domalewska@sgh.waw.pl)
korekta: Wiktoria Garczewska

PROJEKT GRAFICZNY I SKŁAD:
RZECZYOBRAZKOWE

FOTO:
Piotr Potapowicz, Paweł Gołębiowski, Marcin Flis, Maciej Górski

REKLAMY:
Aneta Bujak, Marcin Flis

KONTAKT:
gazeta@sgh.waw.pl

DRUK:
Akcydens – Zakład poligraficzny
Adam Cichocki i Synowie Spółka Jawna

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania, adiustowania i redagowania tekstów, zmiany tytułów oraz odmowy publikacji tekstów niezamówionych. Co się tyczy pisowni, redakcja stosuje zasady zawarte w słowniku ortograficznym języka polskiego. Obejmuje to również transliterację nazwisk oryginalnie zapisanych w innych alfabetach.

Patroni, mecenasi i partnerzy jubileuszu

MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Małgorzata Kidawa-Błońska

Patronat honorowy – Marszałek Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Przez 120 lat swojego istnienia Szkoła Główna Handlowa wykształciła wielu znakomitych absolwentów, w tym osobistości ze świata polityki, biznesu, nauki, ekonomii oraz kultury. Uczelnia nie zapomina również o pielęgnowaniu pamięci o historii i osobach zasłużonych dla budowy potencjału gospodarczego naszego państwa. Szkoła włącza się w projekty społeczne i edukacyjne, w tym inicjatywy podejmowane w ramach ustanowionego dwa lata temu przez Senat Roku Edukacji Ekonomicznej, za co chcę serdecznie podziękować. To dla mnie wielki powód do dumy, że mogę patronować obchodom jubileuszu tak zasłużonej uczelni.

MAŁGORZATA KIDAWA-BŁOŃSKA

ORLEN

Mecenas jubileuszu – ORLEN SA

120-lecie Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie to święto uczelni, która od pokoleń kształci liderów polskiej gospodarki. Jako absolwent SGH z dumą patrzę na jej dorobek i znaczenie dla kraju. Dla ORLEN współpraca z SGH to ważne, długofalowe partnerstwo oparte na wymianie wiedzy, doświadczeń i wspólnym rozwijaniu kompetencji przyszłości. Nasz mecenat nad jubileuszem jest wyrazem szacunku dla tradycji uczelni, ale także potwierdzeniem, że biznes i nauka powinny działać razem. Dzięki tej współpracy chcemy wzmacniać relacje ze środowiskiem akademickim i przyciągać talenty do Grupy ORLEN.

IRENEUSZ SITARSKI, WICEPREZES ZARZĄDU DS. DOWNSTREAM

Partner strategiczny – Erste Bank Polska

Jubileusz 120-lecia Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie to doskonała okazja, by podkreślić znaczenie partnerstwa uczelni i biznesu. Współpraca SGH z Erste jest przykładem relacji opartej na zaufaniu i realnym wpływie na rozwój kompetencji studentów. W dynamicznie zmieniającym się świecie kluczowe jest łączenie solidnych podstaw edukacyjnych z elastycznym podejściem do zdobywania nowych umiejętności. SGH skutecznie odpowiada na te wyzwania, rozwijając nowoczesne formy kształcenia i współpracę z praktykami. Gratulujemy jubileuszu i wierzymy, że przed nami kolejne lata owocnej współpracy.

WOJCIECH LEŚNIEWSKI, DYREKTOR ERSTE EDUCATION

Partner strategiczny – Grupa PZU

Współpraca PZU z SGH od lat stanowi dla nas ważny element budowania kompetencji i rozwoju przyszłych kadr polskiej gospodarki. Partnerstwo to przynosi obopólne korzyści – z jednej strony wspiera praktyczny wymiar kształcenia, z drugiej umożliwia nam dostęp do wiedzy, talentów i świeżej perspektywy. Wspierając obchody 120-lecia SGH, chcemy podkreślić nasze uznanie dla roli uczelni w kształtowaniu liderów oraz znaczenie długofalowej współpracy między biznesem a środowiskiem akademickim.

KAZIMIERZ KAROLCZAK, CZŁONEK ZARZĄDU PZU

Partner instytucjonalny – Polski Fundusz Rozwoju

Jubileusz 120-lecia Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie jest okazją do oddania szacunku instytucji, która od pokoleń współtworzy polską myśl ekonomiczną i kształci liderów odpowiedzialnych za rozwój gospodarczy kraju. Jako absolwent SGH z dumą obserwuję, jak uczelnia niezmiennie pozostaje miejscem, gdzie wiedza spotyka się z ambicją kształtowania przyszłości. Objęcie przez Polski Fundusz Rozwoju partnerstwem tego jubileuszu jest wyrazem uznania dla dorobku SGH oraz potwierdzeniem naszego przekonania, że współpraca nauki, biznesu i instytucji publicznych stanowi fundament nowoczesnej i konkurencyjnej gospodarki.

MIKOŁAJ RACZYŃSKI, PREZES ZARZĄDU, POLSKI FUNDUSZ ROZWOJU

SGH | 120

Mecenas Jubileuszu

ORLEN

Partnerzy Strategiczni

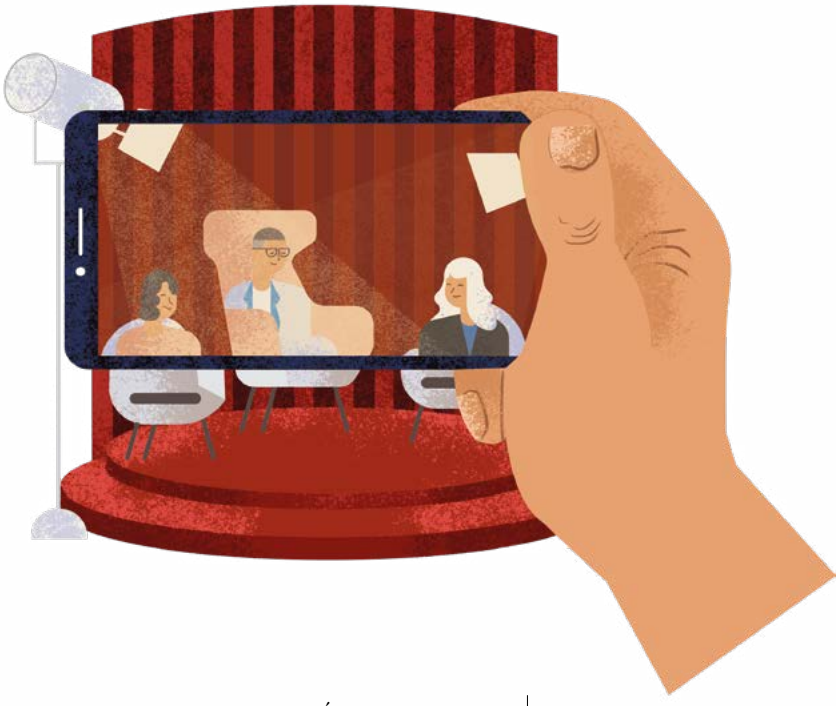
ERSTE

PZU

Partner Instytucjonalny

PFR
Polski Fundusz Rozwoju

001

Zrobić z sukcesem biznes po SGH

Jest wiele scenariuszy, w których główny bohater, absolwent SGH buduje przedsiębiorstwo.

Tadeusz Gołębiewski – założyciel przedsiębiorstwa cukierniczego Tago i sieci hoteli Gołębiewski w Mikołajkach, Białymstoku, Wiśle, Karpaczu i Pobierowie. Po skończeniu technikum cukierniczego i SGPiS zaczyna w połowie lat 60. produkować wyroby cukiernicze, by w drugiej dekadzie lat 2000. kierować Gołębiewski Holding szacowanym nieformalnie na setki milionów złotych.

Na początku lat 90. działalność gospodarczą rozpoczął również absolwent SGPiS Zenon Daniłowski. Idea przemian gospodarczych ośmieliła wielu do działania na własny rachunek. Ale niewielu osiągnęło sukces tej miary. Przez ponad 30 lat z ambitnym zespołem podejmował nowe wyzwania. Obecnie prezes Daniłowski zarządza grupą firm z branży spożywczej, do której należą notowane na giełdzie Praska Giełda Spożywcza SA, Makarony Polskie SA oraz Polskie Smaki.

W branży spożywczej, ale nie tylko, przez lata działał Marian Owerko, który na początku lat 90. ukończył Wydział Handlu Zagranicznego i jeszcze jako student wraz z kolegami wydzierżawił bufet w warszawskim Kinie Luna. Następnie założył spółkę Bakalland, której w latach 1996–2014 był prezesem. Od 2009 r. Owerko jest jednym z wiceprezesów zarządu Polskiej Rady Biznesu, organizacji zrzeszającej właścicieli i kluczowych menedżerów największych polskich przedsiębiorstw oraz firm międzynarodowych działających w Polsce.

Trzech studentów SGH – Jacek Świderski, Michał Brański i Krzysztof Sierota – jest twórcami polskiego portalu internetowego o2. W 2014 r. po połączeniu z Wirtualną Polską rozpoczęli serię przejęć, w efekcie stając się holdingiem łączącym media z e-commerce, co wyznaczyło nowy trend rozwoju dla innych grup mediowych w Polsce.

Z kolei Jarosław Bieniecki jest twórcą Runmageddonu, największego cyklu biegów przeszkodowych w Polsce, jednej z największych marek OCR (Obstacle Course Racing) w Europie. W ciągu dziesięciu lat działalności uczestnikami Runmageddonu było ponad 425 tys. osób.

Przedsiębiorcą młodego pokolenia, którego sukces poprzedzony był porażkami biznesowymi, jest Piotr Nowosielski – właściciel Just Join IT, największego i najpopularniejszego w Polsce portalu rekrutacyjnego w branży IT. Just Join IT i portal Rocket Jobs, przeznaczony dla specjalistów z marketingu, sprzedaży, finansów, inżynierii, tworzą swoisty ekosystem do rekrutacji w zawodach przyszłości, z którego korzysta ok. 10 tys. pracodawców z całego świata. Miesięcznie portale odwiedza ponad milion osób. Piotr Nowosielski aktywnie uczestniczy w rozwoju polskiej branży technologicznej, prowadząc fundację Aula Polska, której celem jest edukacja w zakresie tworzenia startupów, tak aby coraz więcej jednorożców wywodziło się z Polski.

002

FOT. TVP/PAP – MIROSŁAW STANKIEWICZ

Tomasz Hopfer

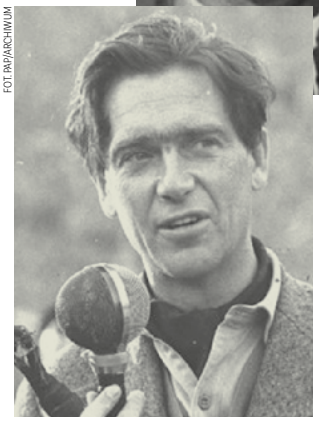
FOT. PAP/ANDRZEJ RYBCZYŃSKI

Zygmunt Broniarek

FOT. ARCHIWUM PRYWATNE

Wojciech Mann

FOT. PAP/ARCHIWUM

Bohdan Tomaszewski

FOT. ARCHIWUM PRYWATNE

Agnieszka Lichnerowicz

Legendy radia i telewizji

Tomasz Hopfer i Bohdan Tomaszewski – dziennikarze i komentatorzy sportowi, których sława dorównywała zawodnikom. Obaj znali sport od środka: Hopfer był mistrzem Polski w sztafecie 4 x 400 m, Tomaszewski – tenisistą. W czasie II wojny światowej ten drugi pobierał nauki w konspiracyjnej SGH, ale w archiwum uczelni nie zachował się żaden ślad. Hopfer z kolei studiowałw SGPiS, magisterium obronił w 1964 r. Podbił serca Polaków jako prowadzący programu „Studio 2" i popularyzator biegania. W stanie wojennym odmówił występów w mundurze i został zwolniony z telewizji. Zmarł wkrótce po tym.

Wojciech Mann – ikona polskiego radia, wieloletni prezenter radiowej Trójki, dziennikarz muzyczny, współzałożyciel Radia Nowy Świat. Studiował handel zagraniczny w SGPiS. Wspominał, że uczono tam ekonomii politycznej socjalizmu, choć – jak mówił – „gołym okiem było widać, że nie nadaje się do niczego". Twierdzi, że najlepszą szkołę ekonomii dała mu mama.

Zygmunt Broniarek – publicysta, felietonista i dziennikarz. Dyplom SGPiS odebrał w 1951 r., a w czasie studiów był depeszowcem w Agencji Prasowo-Informacyjnej. Stały korespondent „Trybuny Ludu" przy Białym Domu i przy siedzibie premiera Francji, poliglota władający ośmioma językami. Autor licznych książek dotyczących polityki międzynarodowej.

Agnieszka Lichnerowicz – wieloletnia dziennikarka TOK FM specjalizująca się w tematyce międzynarodowej, laureatka Nagrody im. Ryszarda Kapuścińskiego. Ukończyła SGH na kierunku międzynarodowe stosunki polityczne. Przyznaje, że dyplom bywa jej „przepustką do poważnych rozmów" o ekonomii, zwłaszcza gdy przychodzi bronić nieortodoksyjnych poglądów.

003

Współpraca międzynarodowa

Współpraca międzynarodowa jest jednym z filarów rozwoju Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie i kluczowym elementem budowania pozycji uczelni w europejskiej i globalnej przestrzeni akademickiej. Przez dziesięciolecia SGH rozwijała sieć strategicznych partnerstw – od współpracy z uczelniami w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Niemczech i Azji, przez udział w prestiżowych aliansach CEMS i PIM, po zaangażowanie w inicjatywę Uniwersytetów Europejskich CIVICA.

Obecnie umiędzynarodowienie SGH obejmuje szeroki wachlarz działań: wymiany studentów i pracowników w ramach Erasmus+ i umów bilateralnych, programy podwójnych dyplomów, wspólne projekty dydaktyczne i badawcze, szkoły letnie, sieci współpracy akademickiej oraz rozwój kontaktów z instytucjami międzynarodowymi. Dzięki tym działaniom studenci i doktoranci zdobywają kompetencje niezbędne do funkcjonowania w globalnej gospodarce, a naukowcy i pracownicy uczelni rozwijają międzynarodowe projekty i wymianę wiedzy.

Najbliższe lata będą okresem dalszego wzmacniania pozycji SGH jako uczelni otwartej i aktywnie współtworzącej europejską przestrzeń edukacyjną. Szczególne znaczenie ma rozwój sojuszu CIVICA, w ramach którego SGH angażuje się m.in. w przygotowania do stworzenia wspólnego programu European Degree – nowej inicjatywy Komisji Europejskiej mającej na celu ułatwienie tworzenia wspólnych, ponadnarodowych programów kształcenia realizowanych przez sojusze Uniwersytetów Europejskich.

Strategicznym kierunkiem pozostaje także rozwój partnerstw globalnych, zwiększanie mobilności, wzmacnianie współpracy badawczej oraz budowanie trwałych relacji z uczelniami, biznesem i organizacjami międzynarodowymi. SGH zmierza w kierunku modelu uczelni europejskiej silnie zakorzenionej w regionie, ale aktywnie obecnej w światowej społeczności akademickiej.

004

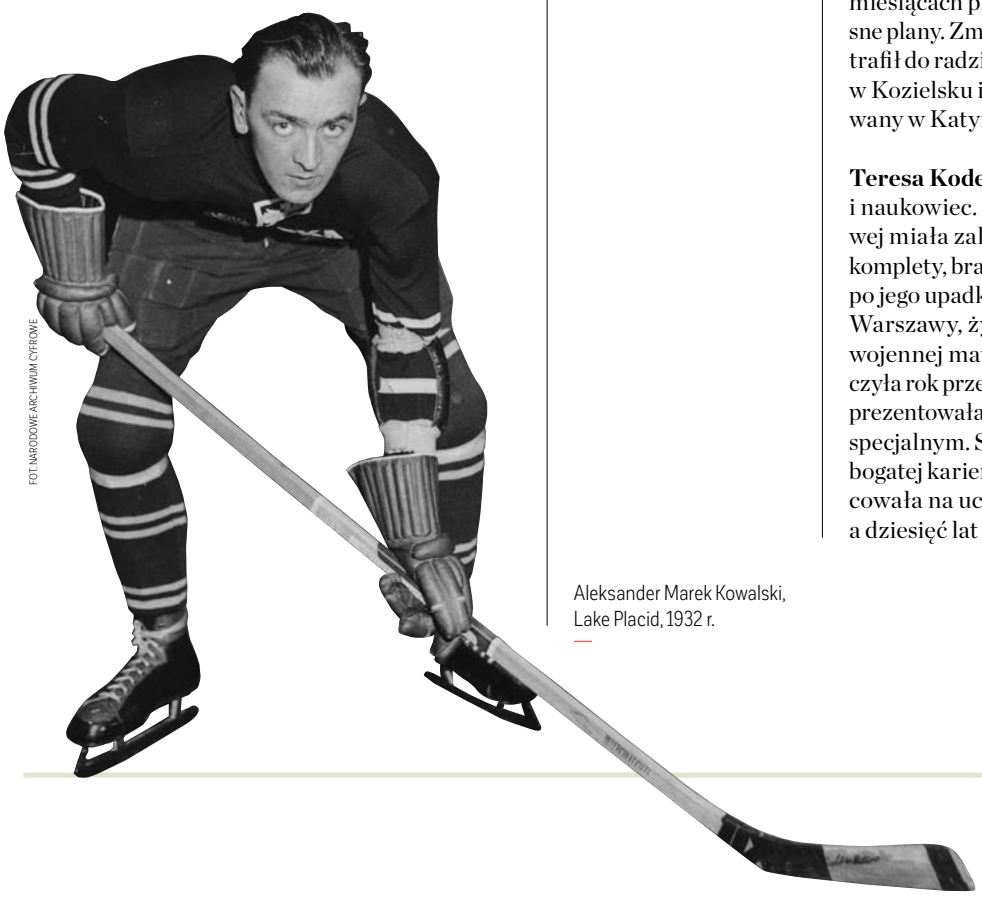
Na łyżwach i nartach

FOT. POLSKA KRONIKA FILMOWA

Teresa Kodelska-Łaszek podczas Narciarskich Mistrzostw Polski, Zakopane, 1952 r.

Aleksander Marek Kowalski – hokeista, olimpijczyk i ekonomista. Reprezentował Polskę na igrzyskach w St. Moritz (1928) i Lake Placid (1932). Jako student połączył dwie formy organizacyjne swojej Alma Mater: do 1927 r. studiował w Wyższej Szkole Handlowej, dyplom zdawał już w Szkole Głównej Handlowej. Nie zdążył – musiał poprawić jeden przedmiot, ale przeszkodziła kampania wrześniowa. Do wojny przystąpił jako dyrektor oddziału Komunalnej Kasy Oszczędności m.st. Warszawy – awans dostał na początku 1939 r. Podobnie jak tysiące rodaków po kilku miesiącach przekonał się, jak kruche były ówczesne plany. Zmobilizowany jako porucznik rezerwy, trafił do radzieckiej niewoli. Był przetrzymywany w Kozielsku i w kwietniu 1940 r. został zamordowany w Katyniu.

FOT. NARODOWE ARCHIWUM CYFROWE

Aleksander Marek Kowalski, Lake Placid, 1932 r.

Teresa Kodelska-Łaszek – narciarka, olimpijka i naukowiec. W chwili wybuchu II wojny światowej miała zaledwie dziesięć lat. Ukończyła tajne komplety, brała udział w powstaniu warszawskim, po jego upadku ukrywała się w ruinach zburzonej Warszawy, żyjąc jak „Robinson warszawski". Po wojennej maturze trafiła do SGPiS, którą ukończyła rok przed igrzyskami w Oslo (1952), gdzie reprezentowała Polskę w slalomie gigancie i slalomie specjalnym. Sport okazał się jednak dodatkiem do bogatej kariery naukowej. Od 1954 do 1990 r. pracowała na uczelni. W 1964 r. uzyskała doktorat, a dziesięć lat później – habilitację.

005

KSIĘGA
PIERWSZA
DWORZANINA.

Dworzanin Polski

Starodruki

Aby powstała książka, nastąpić musiało scalenie co najmniej dwóch elementów – tekstu wyrażonego zrozumiałym zapisem z właściwym materiałem, na którym zapis ten zostałby utrwalony. Pierwsze wpisy ryto na powierzchniach twardych: glinie, kamieniu czy ostrakonach. Gdyby starożytni zadowolili się pisaniem na tego typu materiałach, książka w obecnej formie nie miałaby szans powstać.

Rozwiązaniem okazał się pochodzący z Egiptu – kraju o dojmującym braku drzew – papirus. A jako że materiał był giętki, lekki i trwały, można było z niego stworzyć zwój. Tak narodziła się książka. Na podstawie znaleziska papirusowych kodeksów (1945) możemy stwierdzić, że od IV stulecia mamy do czynienia z książką w znanej nam obecnie postaci.

Książki, dla których za termin *post-quem* przyjmuje się rok 1501, a termin *ante-quem* przypada na rok 1800, określamy mianem starodruków. Książnica SGH posiada wcale bogaty zbiór starych druków. W zestawieniu z innymi bibliotekami dziedzinowymi o podobnym stażu to doprawdy piękna kolekcja. Ciekawość największą wzbudza zawsze pozycja najstarsza. W kolekcji SGH to skromny w szacie graficznej i rozmiarach traktat *O świecie* przypisywany Arystotelesowi, wydany w roku 1533. W zbiorze obok najstarszych druków XVI-wiecznych pokaźną grupę stanowią utwory wydrukowane w stuleciu XVII, choć – siłą rzeczy – dominują dzieła z XVIII wieku. Cała kolekcja starodruków biblioteki liczy 4436 fizycznych tomów (3025 tytułów), a zawarte w niej pozycje odnoszą się do różnorodnych zagadnień.

Drzeworyt prezentujący króla Władysława Łokietka

—

Drzeworyt prezentujący króla Kazimierza Wielkiego

—

Aleksander Guagnini, Kronika Sarmacyey Europskiey (*Sarmatiae Europeae descriptio*) w tłumaczeniu Marcina Paszkowskiego z roku 1611. Dwie pierwsze strony z *Dworzanina polskiego* Łukasza Górnickiego, dzieła dedykowanego królowi Zygmuntowi Augustowi. Wydanie drugie z roku 1639, wytłoczone w Krakowie. Przykład zastosowania czcionki – klasycznej antykwy z użyciem (do wtrąceń łacińskich oraz imion) kursywy.

—

006

Akcelerator przedsiębiorczości

Akceleratory powstały z prostej obserwacji: młodym firmom najczęściej nie brakuje pomysłów, lecz doświadczenia, kontaktów i czasu. Dobry program akceleracyjny skraca drogę od koncepcji do działającego przedsiębiorstwa. Dzięki temu zespoły founderskie w zaledwie kilka miesięcy mogą sprawdzić, czy ich rozwiązanie odpowiada na realną potrzebę rynku, zbudować MVP (Minimum Viable Product – strategia, która pozwala na szybkie testowanie pomysłów na rynku przy minimalnym ryzyku) i przygotować się do rozmów z inwestorami.

W SGH taką rolę pełni Enterprise Venture Hub – program prowadzony przez Centrum Przedsiębiorczości i Transferu Technologii SGH we współpracy z Fundacją Rozwoju Edukacji Menedżerskiej. Jego formuła łączy akademicką jakość, doświadczenie praktyków biznesu i intensywną pracę nad rozwojem projektów. Każdy zespół działa pod opieką dwóch mentorów. Dzięki temu uczestnicy rozwijają podstawy merytoryczne pomysłu i testują go w perspektywie rynkowej.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

Warsztaty z tworzenia MVP

Program uzupełniają konsultacje eksperckie i warsztaty, które prowadzą zespoły przez etapy budowania startupu. Od pracy nad propozycją wartości i tworzenia MVP po pitch inwestorski. Uczestnicy uczą się mówić o projekcie językiem rynku, inwestorów i przyszłych użytkowników.

Najlepsze zespoły prezentują rozwiązania podczas wydarzeń gospodarczych z udziałem SGH. Enterprise Venture Hub staje się pomostem między uczelnią, biznesem i światem innowacji. Tak pomysły akademickie zyskują realną szansę wejścia na rynek.

007

Badania w SGH – nieprzerwana linia

Badania są w SGH tak stare jak sama uczelnia. Warto tutaj wspomnieć wkład naukowców z SGH w działania Instytutu Badania Koniunktur Gospodarczych i Cen prof. Edwarda Lipińskiego, który już przed wojną należał do najważniejszych ośrodków w Europie. Po wojnie prof. Michał Kalecki stał na czele Międzyuczelnianego Zakładu Problemów Gospodarki Krajów Słabo Rozwiniętych, wspólnego przedsięwzięcia ówczesnego SGPiS i Uniwersytetu Warszawskiego. Ta ciągłość trwa.

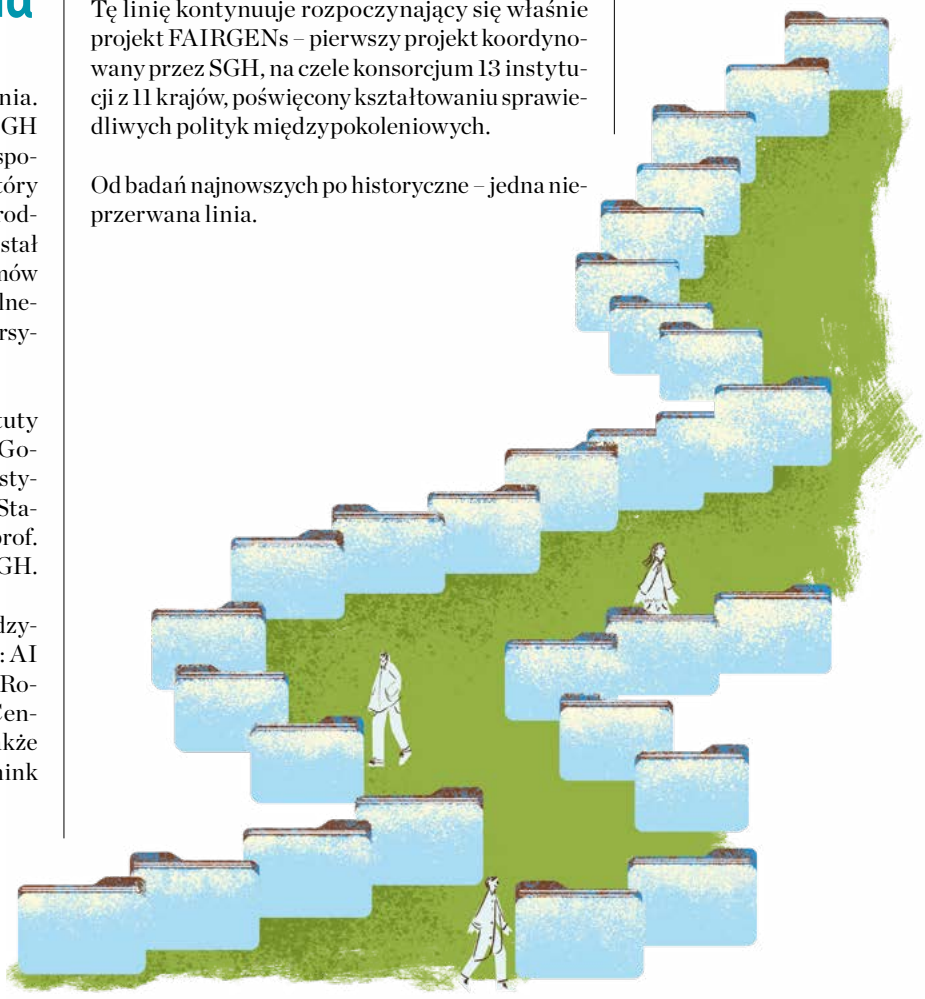
Trwałość misji naukowej SGH oddają instytuty o ugruntowanej renomie: Instytut Rozwoju Gospodarczego (dziedzic tradycji Lipińskiego), Instytut Gospodarstwa Społecznego oraz Instytut Statystyki i Demografii kontynuujący tradycje prof. Holzera i prof. Jóźwiak – pierwszej rektorki SGH.

Siłą uczelni stał się ekosystem współpracy międzykolegialnej, przełamujący granice dyscyplin: AI Lab, Międzykolegialne Centrum Badań nad Rodzinami i Generacjami, Międzykolegialne Centrum ds. Inkubacji i Akceleracji Startupów, a także Think Tank SGH dla ochrony zdrowia oraz Think Tank SGH dla samorządów.

Dziś SGH prowadzi badania o zasięgu globalnym, uczestnicząc w międzynarodowych infrastrukturach badawczych, których przykładem jest europejskie Badanie Zdrowia, Starzenia się Populacji i Procesów Emerytalnych (SHARE) oraz badanie Generacje i Rodziny (GGP). SHARE bada sytuację społeczną, ekonomiczną i zdrowotną osób w wieku 50+ w Europie i jej zmiany w czasie, a GGP – przemiany rodzin, ról płci i relacji międzypokoleniowych; oba badania śledzą te same osoby przez lata, odsłaniając, jak decyzje o rodzinie, pracy i zdrowiu układają się w biografię pokoleń.

Uczelnia realizuje też projekty europejskie: od RIS4SEB, wzmacniającego udział szkół ekonomicznych w europejskich sieciach badawczych, przez SSH CENTRE, po SKILLS4JUSTICE poświęcony migracjom. Wiele z tych projektów skupionych jest wokół demografii i sprawiedliwości międzypokoleniowej. W projekcie SHARE-COVID19 badano niezamierzone zdrowotne, gospodarcze i społeczne skutki decyzji podejmowanych w czasie pandemii. W projekcie FutuRes zespół SGH analizował odporność Europy na zmiany demograficzne w ujęciu przebiegu życia. Tę linię kontynuuje rozpoczynający się właśnie projekt FAIRGENs – pierwszy projekt koordynowany przez SGH, na czele konsorcjum 13 instytucji z 11 krajów, poświęcony kształtowaniu sprawiedliwych polityk międzypokoleniowych.

Od badań najnowszych po historyczne – jedna nieprzerwana linia.

Jan Truszczyński – negocjator

Część delegacji polskiej na uroczystość podpisania traktatu akcesyjnego w Atenach. Za premierem Tadeuszem Mazowieckim siedzi min. Jan Kułakowski. Obok T. Mazowieckiego – premier Józef Oleksy (absolwent HZ SGPiS), w drugim rzędzie, pierwszy z prawej Jan Truszczyński.

Od kogo w Polsce można byłoby się dobrze nauczyć Unii Europejskiej – ale nie tego, co jest napisane w książkach, lecz tego, co jest kwestią praktyki? Jedno z najlepszych (a być może nawet najlepsze) źródeł takiej nauki przechadza się po Warszawie. Obecnie podpiera się ładną laseczką, której chyba jednak nie lubi. To Jan Truszczyński. Można się od niego nauczyć także spokojnego tłumaczenia swoich racji i przekonywania do nich innych. Dlaczego akurat od niego? Bo te umiejętności zostały sprawdzone, a przecież „tyle o nas wiemy, ile nas sprawdzono". Absolwent handlu zagranicznego SGPiS (1971) ma za sobą – jak to się mówi – piękną karierę w administracji zajmującej się integracją Polski z Unią Europejską. Gdyby ktoś pytał o zupełnie subiektywną opinię, co jest największą zasługą Jana Truszczyńskiego dla Polski, to bez wahania można odpowiedzieć, że poprowadzenie do szczęśliwego końca negocjacji o członkostwo Rzeczypospolitej w UE. Oczywiście, jedynie wtedy, gdyby ktoś nie miał innego dobrego pomysłu, bo jest to człowiek wielu innych zasług, w tym Kawaler Legii Honorowej (2005).

FOT. ARCHIWUM PRYWATNEJ JANA TRUSZCZYŃSKIEGO (2)

Rok 2000, przed kolejną rundą ministerialną negocjacji. Na zdjęciu od lewej min. Bronisław Geremek, portugalska prezydencja UE (komisarz Günter Verheugen i min. Jaime Gama) oraz Jan Truszczyński

009

CEMS

To jeden z najbardziej prestiżowych aliansów szkół biznesu na świecie, którego celem jest kształcenie przyszłych liderów biznesu poprzez współpracę uczelni akademickich, partnerów korporacyjnych i społeczności absolwentów. Sojusz, powołany w 1988 r., tworzy globalną platformę wymiany wiedzy, doświadczeń i najlepszych praktyk w obszarze zarządzania międzynarodowego.

SGH dołączyła do CEMS (The Global Alliance in Management Education) w 1996 r. jako 13. uczelnia w historii aliansu, stając się jedyną polską szkołą biznesu należącą do tej prestiżowej sieci (w październiku 2026 30-lecie CEMS w SGH). Członkostwo w CEMS umożliwiło rozwój programu CEMS Master's in International Management (CEMS MIM), jednego z najbardziej rozpoznawalnych programów kształcenia menedżerskiego na świecie, łączącego edukację akademicką, doświadczenie międzynarodowe oraz współpracę z globalnymi przedsiębiorstwami.

Program CEMS MIM daje studentom możliwość studiowania w międzynarodowym środowisku, udziału w projektach realizowanych z partnerami biznesowymi, zdobywania doświadczenia podczas praktyk oraz rozwijania kompetencji niezbędnych w globalnej gospodarce. Dzięki aktywności SGH w CEMS uczelnia buduje trwałe relacje z najlepszymi szkołami biznesu na świecie i wzmacnia swoją pozycję jako centrum edukacji menedżerskiej w Europie Środkowo-Wschodniej.

FOT. ARCHIWUM ORGANIZATORÓW

W 2028 r. SGH będzie gospodarzem CEMS Annual Events – najważniejszego corocznego wydarzenia społeczności CEMS, skupiającego przedstawicieli uczelni członkowskich, partnerów korporacyjnych, studentów i absolwentów. Będzie to powrót wydarzenia do Warszawy po ponad dwóch dekadach – ostatnia edycja organizowana przez SGH odbyła się w 2005 r. Annual Events stanowią wyjątkową okazję do dyskusji o przyszłości edukacji biznesowej, podejmowania decyzji strategicznych dla aliansu oraz celebracji osiągnięć społeczności CEMS.

Ceremonia rozdania dyplomów programu CEMS Master in International Management (MIM), Rio de Janeiro, 5 grudnia 2025 r.

010

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

Obchody 30-lecia programu CEMBA

35 lat współpracy z Kanadą – wzorem CEMBA

Współpraca SGH z Kanadą należy do jednego z najdłuższych i najbardziej dynamicznych partnerstw międzynarodowych uczelni. Jej początki sięgają 1991 r., kiedy powstało Kanadyjskie Centrum Zarządzania, a już w 1995 r. uruchomiono prestiżowy program Canadian Executive MBA (CEMBA), od lat uznawany za najlepszy w Polsce i posiadający akredytację AMBA. Program ukończyło dotychczas 875 absolwentów, tworząc silną, międzynarodową sieć.

Od lat 90. SGH konsekwentnie rozwija relacje z kanadyjskimi uczelniami – dziś obejmują one 16 partnerów w całym kraju. Współpraca ma wymiar zarówno dydaktyczny, jak i naukowy: obejmuje wymianę studentów i kadry, wspólne projekty badawcze oraz inicjatywy edukacyjne. Studenci SGH regularnie uczestniczą w międzynarodowych konkursach case study, budując globalne kompetencje i relacje.

Istotnym elementem są także projekty międzynarodowe, takie jak INTERPARSE łączący edukację z praktyką biznesową, czy programy wspierające rozwój przedsiębiorczości, w tym udział studentów w kanadyjskich akceleratorach startupów. Współpraca obejmuje również liczne granty i programy wymiany, a co roku zajęcia w SGH prowadzą profesorowie z Kanady w ramach CEMBA. To wielowymiarowe partnerstwo wzmacnia międzynarodową pozycję uczelni i rozwija kompetencje jej społeczności.

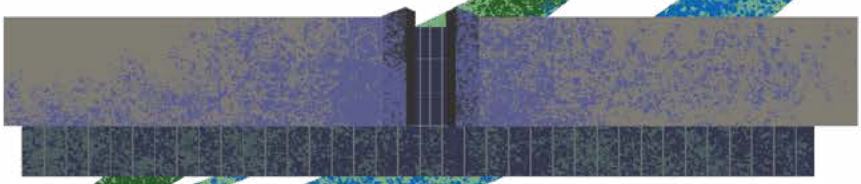
FOT. MACIEJ GÓRSKI, SGH

Graduacja CEMBA 1998 w kadencji rektor prof. Janiny Jóźwiak

THE CANADIAN MBA

011

Na czele polskiej statystyki i polskich finansów

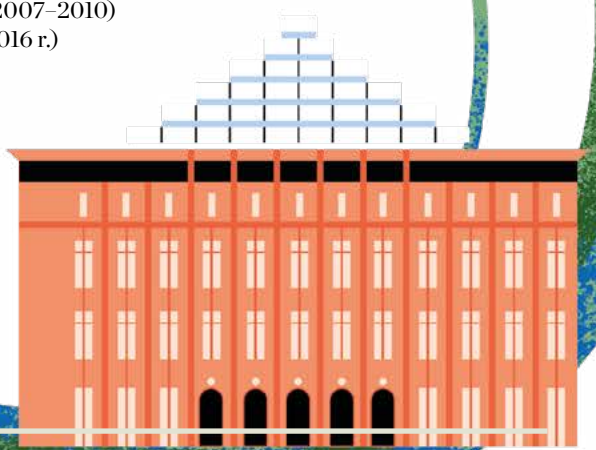

Dziś siedziby Głównego Urzędu Statystycznego i Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie dzieli niecały kilometr, a mimo korków na Alei Niepodległości większość drogi można pokonać pieszo w zieleni. W przeszło 100-letniej historii obu instytucji drogę tę wśród absolwentów i wykładowców SGH przebyło aż dziewięciu dyrektorów i prezesów GUS, kierując tą instytucją przez niemal dwie trzecie jej istnienia. Trzeba jednak przyznać, że spacer między nimi skrócił się dopiero po wojnie, gdy GUS mieścił się najpierw przy Narbutta 33, a od 1953 r. w obecnej siedzibie przy Alei Niepodległości.

Dyrektorzy i prezesi GUS związani z SGH:
Józef Buzek (1918–1929)
Edward Szturm de Sztrem (1929–1939)
Stefan Szulc (1945–1949)
Wincenty Kawalec (1965–1972)
Wiesław Sadowski (1980–1989)
Bohdan Wyżnikiewicz (1991–1992)
Tadeusz Toczyński (1996–2006)
Janusz Witkowski (2006 oraz 2011–2016)
Marek Cierpiał-Wolan (od 2025 r.)

Choć do Narodowego Banku Polskiego droga z SGH jest już znacznie dłuższa, absolwenci i wykładowcy SGH kierowali również tą centralną instytucją. Łącznie siedmiu jej prezesów stało na czele NBP przez połowę jego istnienia, najdłużej bezpośrednio po II wojnie światowej oraz w XXI wieku. Byli to:
Edward Drożniak (1945–1949 i 1956–1961)
Witold Trąmpczyński (1950–1956)
Witold Bień (1973–1980)
Grzegorz Wójtowicz (1991)
Leszek Balcerowicz (2001–2007)
Sławomir Skrzypek (2007–2010)
Adam Glapiński (od 2016 r.)

012

Inkluzywna SGH (inSGH) – bez barier w dostępie do edukacji

To nie tylko hasło i nazwa ważnego, zrealizowanego w SGH projektu, lecz także wyraz realnego zaangażowania uczelni w budowanie równego, dostępnego i otwartego środowiska akademickiego, w którym każda osoba może w pełni uczestniczyć w procesie kształcenia, prowadzenia badań oraz życia wspólnoty akademickiej. To długofalowy proces zmian i symbol kształtowania kultury otwartości na różnorodne potrzeby społeczności akademickiej. Dostępność od tej pory nie jest tylko dodatkiem, lecz także integralnym elementem funkcjonowania uczelni.

Celem projektu było m.in. znaczne zwiększenie dostępności SGH dla osób z niepełnosprawnościami i szczególnymi potrzebami poprzez realizację działań zmierzających do dostosowania struktury organizacyjnej, procesów edukacyjnych, architektury oraz dostępności cyfrowej i informacyjnej, a także budowanie świadomości na temat dostępności. Projekt podzielony był na sześć zadań, realizowanych w pięciu obszarach: komunikacja i informacja, struktura organizacyjna i procedury, technologie wspierające, procesy włączające i szkolenia, a jego wartość to blisko 4 mln zł.

InSGH to złożone przedsięwzięcie, w które zaangażowanych było wiele osób z uczelni. Korzystając z najlepszych praktyk, łącząc różne kompetencje, wypracowaliśmy nowe rozwiązania w sposób partycypacyjny, angażując m.in. przedstawicieli osób z różnymi niepełnosprawnościami z naszej uczelni. Jednym z kluczowych działań było przeszkolenie kadr akademickiej i administracyjnej. Aby eliminować dotychczasowe bariery i zapobiegać tworzeniu nowym, szkolenia służyły uwrażliwieniu, wzmocnieniu postaw tolerancji i empatii, poszerzeniu wiedzy ogólnej na temat funkcjonowania i potrzeb osób z niepełnosprawnościami w środowisku akademickim, a także zwiększeniu wiedzy i specjalistycznych umiejętności pracowników uczelni.

013

Założyciel Szkoły August Zieliński

August Zieliński pochodził z rodziny od dwóch pokoleń związanej z administracją Królestwa Polskiego. Należał do grona absolwentów Szkoły Handlowej im. Leopolda Kronenberga. Była to prywatna, trzyletnia szkoła średnia, działająca w latach 1875–1900, kiedy to została rozwiązana przez władze rosyjskie.

W 1906 r. August Zieliński, korzystając z liberalizacji politycznej w Cesarstwie Rosyjskim będącej skutkiem rewolucji 1905 r., podjął działania na rzecz utworzenia podobnej placówki. Uzyskał zgodę władz jako osoba prywatna. Dzięki temu z jego inicjatywy powstało Towarzystwo Wyższych Kursów Handlowych. Za jego sprawą we wrześniu 1906 r. uruchomiono dwuletnie Kursy, których siedziba mieściła się przy Smolnej 9. Zieliński przekazał na użytek Kursów komplet własnych mebli.

FOT. ARCHIWUM SGH (3)

Kursy od początku miały aspiracje szkoły wyższej, słowo „Wyższe" w ich nazwie było tego odzwierciedleniem. Zieliński zmarł nagle na serce w 1908 r. W następnym roku wprowadzono wymóg matury przy rekrutacji, a dwa lata później przekształcono kursy dwuletnie w trzyletnie. Proces tworzenia uczelni wyższej zwieńczyło utworzenie w 1915 r. Wyższej Szkoły Handlowej.

Pierwsi absolwenci Prywatnych Kursów Handlowych Męskich. W drugim rzędzie czwarty z prawej August Zieliński, założyciel Kursów

Księga główna ocen słuchaczy Kursów Handlowych im. Augusta Zielińskiego w Warszawie

014

Kongresy gospodarcze

W ciągu 12 dekad SGH stała się ważnym ośrodkiem wpływającym na kształt życia społeczno-gospodarczego naszego kraju, jako że wykształciła i nieprzerwanie kształtuje elity państwowe. SGH angażuje się w liczne inicjatywy z udziałem interesariuszy zewnętrznych: innych uczelni, instytucji publicznych, przedsiębiorstw, organizacji społecznych i mass mediów. Zawiązujemy różne partnerstwa, których celem nadrzędnym jest zawsze dbanie o rozwój społeczno-gospodarczy naszego kraju i regionu.

Jednym z ważniejszych partnerstw jest współpraca z Fundacją Instytut Studiów Wschodnich – organizatorką Forum Ekonomicznego. SGH jest głównym partnerem merytorycznym wydarzenia, a nasi eksperci opracowują *Raport SGH i Forum Ekonomicznego*, w którym omawiane są najważniejsze zagadnienia społeczno-gospodarcze dotyczące Europy Środkowo-Wschodniej, ze szczególnym uwzględnieniem Polski. Co roku prezentacja raportu inauguruje Forum.

SGH stara się być wszędzie tam, gdzie dyskutuje się o sprawach ważnych, dlatego od lat w październiku delegacja wykładowców i studentów udaje się do Sopotu, gdzie SGH jest partnerem merytorycznym Europejskiego Forum Nowych Idei. Organizatorem EFNI jest Konfederacja Lewiatan, której wieloletnią prezydentką była dr Henryka Bochniarz, minister przemysłu i handlu w latach 90. i absolwentka SGH.

SGH patronuje także Open Eyes Economy Summit – wydarzeniu, które od ponad dekady inspiruje, tworzy idee przyszłości i zmienia sposób myślenia o krajowej i światowej gospodarce. Dla organizatorów szczytu, którego inicjatorem jest prof. Jerzy Hausner, doktor honoris causa SGH, szczególnie bliska jest ekonomia wartości, a zwłaszcza odpowiedzialność społeczna i środowiskowa jako fundamenty trwałego rozwoju. Patronat merytoryczny SGH wyraża się nie tylko udziałem naszych naukowców w panelach OEES, ale również wspólnymi projektami badawczymi, jak Indeks Wiarygodności Ekonomicznej Polski, obliczany przez grupę ekonomistów i prawników współpracujących z Fundacją GAP i naukowców z SGH.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH (2)

Forum Ekonomiczne 2026 – prezentacja *Raportu SGH i Forum Ekonomicznego*

Europejskie Forum Nowych Idei 2025 – Polska jako globalny inwestor

Europejski Kongres Gospodarczy odgrywa kluczową rolę w architekturze kongresów i wielkich konferencji gospodarczych w Polsce, wśród których warto wymienić jeszcze Europejski Kongres Samorządowy w Mikołajkach, Welconomy Forum w Toruniu, poznański Impact czy Europejski Kongres Finansowy w Sopocie, gdzie SGH jest również zaangażowana merytorycznie i medialnie. Przy wszystkich tych wydarzeniach SGH współdziała z ogólnopolskimi mediami – „Dziennikiem Gazetą Prawną", „Rzeczpospolitą", „Pulsem Biznesu" i Polską Agencją Prasową – których wielomilionowe zasięgi pozwalają na popularyzację nauki i wiedzy eksperckiej SGH.

015

Jerzy Koźmiński – bezcenny wkład w wejście Polski do NATO

Absolwent SGPiS (handel zagraniczny) z 1977 r. Dobre osadzenie Polski w kluczowych strukturach instytucjonalnych Zachodu, zwłaszcza w NATO, to w znacznym stopniu jego zasługa. Jego wiedza, doświadczenie, siła woli i, co nie jest bez znaczenia, przyjemna osobowość – wszystko to przydało się, by przekonać przyszłych sojuszników, że Polska będzie cennym aktywem dla tej organizacji. Pamięć o tym, ile wysiłku Jerzy Koźmiński włożył w to przekonywanie jako ambasador RP w Waszyngtonie (w latach 1994–2000), nadal tam i w Polsce trwa. Zasług jest tu jednak dużo więcej, bo przecież polscy kronikarze odnotowują współpracę Jerzego Koźmińskiego z Leszkiem Balcerowiczem (też SGH) przy planowaniu i realizowaniu reform gospodarczych, wspieranie wiedzą premier Hanny Suchockiej, a także zreformowanie służby zagranicznej. Obecnie wspiera wspólne Amerykanom i Polakom wartości, szefując Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności. „For Your Freedom and Ours!"

Prezydent USA Bill Clinton podpisuje dokumenty o rozszerzeniu NATO. W uroczystości biorą udział m.in. wiceprezydent Al Gore, sekretarz stanu Madeleine Albright, senatorowie: Joe Biden, Barbara Mikulski, William Roth, Richard Lugar, Joseph Lieberman, a także ambasadorowie: Czech – Alexandr Vondra, Polski – Jerzy Koźmiński, Węgier – György Bánlaki. Waszyngton, ogrody Białego Domu, maj 1998 r.

FOT. ARCHIWUM JERZEGO KOŹMIŃSKIEGO (3)

Ambasador Jerzy Koźmiński z wizytą w bazie NATO w Norfolk – kilka dni po przystąpieniu Polski do Sojuszu Północnoatlantyckiego, marzec 1999 r.

Jan Nowak-Jeziorański w rozmowie z ambasadorem Jerzym Koźmińskim, Ambasada RP w Waszyngtonie, 1996 r.

016

Powstańcza SGH

Krzyż Armii Krajowej ustanowiony w 22. rocznicę wybuchu powstania warszawskiego

W przededniu powstania warszawskiego SGH – przekształcona w Miejską Szkołę Handlową, w 1942 r. w I Miejską Szkołę Handlową II stopnia, a w roku 1943 w Miejskie Kursy Handlowe – wciąż ogniskowała uwagę warszawskiej młodzieży. Ukryta za fasadą średniej szkoły zawodowej konspiracyjna SGH oferowała wykształcenie wyższe. Zgodnie z ustaleniami prof. Andrzeja Zawistowskiego z Katedry Historii Gospodarczej i Społecznej SGH „w roku szkolnym 1943/44 uczyło się w niej 820 uczniów (konspiracyjnych studentów), a kadra nauczająca liczyła 42 osoby".

W ocenie prof. Zawistowskiego, który jest autorem monografii *Chcielibyśmy być wolni. Powstanie warszawskie 1944* (Warszawa 2022), w powstaniu wzięła udział liczna grupa słuchaczy tzw. szkoły Lipińskiego. „Bardzo pobieżne dane mówią o 131 osobach. Przynajmniej trzecią część tej grupy stanowiły kobiety. (...) Około 49 osób związanych z konspiracyjną SGH zginęło w walce lub zostało zamordowanych". W powstaniu wziął udział m.in. Stanisław Leopold „Rafał" z ostatniego rocznika przed likwidacją SGH. Był on dowódcą kompanii w batalionie „Parasol". Poległ 25 sierpnia na Starym Mieście. Do powstania poszli także bracia Romoccy: Andrzej „Morro" (ur. 1923) i Jan „Bonawentura" (ur. 1925). Obaj walczyli w batalionie „Zośka" – Andrzej był zastępcą dowódcy oddziału. Jan zginął 23 sierpnia w czasie bombardowania. Andrzej zginął 15 września 1944 r. w czasie walk nad Wisłą. Barbara Zdzienicka „Iza" 1 sierpnia stawiła się do służby jako sanitariuszka. Zginęła już 2 sierpnia na Ochocie.

Tablica pamiątkowa w budynku A „Pamięci poległych, pomordowanych, zaginionych i zmarłych w latach 1939–1945 pracowników Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz absolwentów i studentów Szkoły walczących na wszystkich frontach II wojny światowej, w armiach podziemnych i w powstaniu warszawskim"

W powstaniu wzięli też udział i przeżyli je: Bohdan Tomaszewski „Mały", jeden z najbardziej znanych powojennych dziennikarzy sportowych, Andrzej Bargiełowski, żołnierz mokotowskiego pułku „Baszta", Barbara Kolendo „Barbara", która była łączniczką w sztabie Zgrupowania „Radosław", Janusz Cywiński „Puchała", dowódca plutonu w pułku „Baszta". Oprócz studentów tajnej SGH w powstaniu wzięły udział także osoby spośród kadry akademickiej, np. dr Jadwiga Mrozowska, która obroniła drugi w kolejności doktorat w SGH (1931 r.) i walczyła na Ochocie w zgrupowaniu porucznika „Gustawa", a także wielu pracowników administracyjnych oraz bardzo liczne grono absolwentów.

Sylwetki powstańców z SGH przypominamy w krótkich filmach z serii „SGH pamięta".

017

Reforma uczelni

Transformacja polityczna i gospodarcza po 1989 r. w dużej mierze omijała uczelnię w swoich początkowych miesiącach. W przypadającej wówczas kampanii rektorskiej nowy model Szkoły, dostosowujący ją do szybko zmieniającej się rzeczywistości, był głównym zagadnieniem merytorycznym. Z postulatami reformy oraz powrotu do przedwojennej nazwy uczelni wystąpiły środowiska solidarnościowe. Za dużą część koncepcji odpowiadał działający wówczas na szczeblu centralnym prof. Janusz Beksiak, natomiast kandydatem Solidarności na rektora stał się prof. Aleksander Müller, wybrany na to stanowisko 5 listopada 1990 r.

Początkowe koncepcje musiały ulec ewolucji w celu akomodacji perspektyw poszczególnych środowisk, ale dość szybko udało się projekty reform uchwalić w lutym i marcu 1991 r. na forum Senatu uczelni, w czym duża zasługa odpowiadającego za legislację prorektora prof. Wojciecha Roszkowskiego.

Pięcioletnie studia magisterskie miały się odbywać w ramach trzysemestralnego Studium Podstawowego i siedmiosemestralnego Studium Dyplomowego. Studenci zyskiwali swobodę w zakresie wyboru wykładowców i kierunku studiów, a funkcje doradcze w zakresie dokonywanych wyborów miał pełnić rozbudowany system opieki tutorskiej, w założeniu obejmującej każdego studenta. Egzaminy wstępne były przeprowadzane wspólnie dla całej uczelni.

Nowa SGH przestawała być podzielona na wydziały. Za sprawy pracownicze i badania naukowe miały odpowiadać kolegia tworzone na przełomie 1991 i 1992 r., których struktury organizacyjne w dużej mierze zastąpiły dawne wydziały. Z czasem stworzony w 1991 r. system został osłabiony przez powolny rozpad systemu tutorskiego oraz negatywną konkurencję między niektórymi wykładowcami w zakresie wymagań.

Kres dotychczasowej organizacji studiów położyło wdrożenie systemu bolońskiego i przejście uczelni na trzyletnie studia licencjackie i dwuletnie magisterskie w 2006 r.

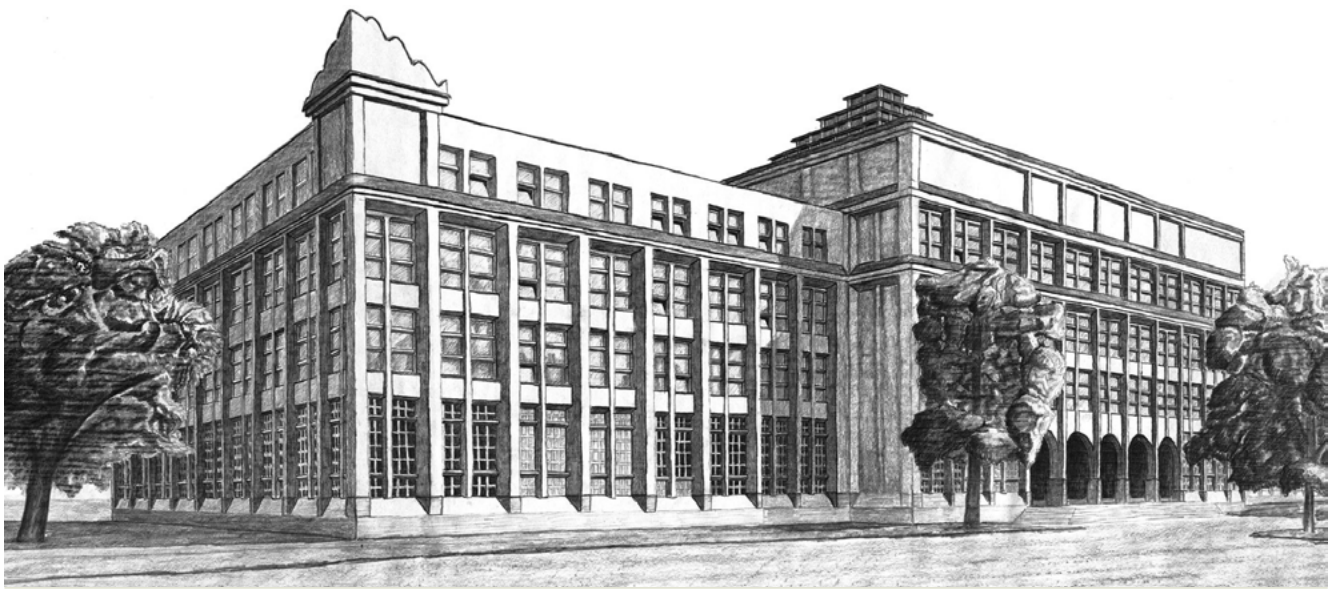
FOT. MACIEJ GÓRSKI, SGH

Gmach Główny

W grudniu 1948 r. Polska Partia Socjalistyczna połączyła się z Polską Partią Robotniczą, w wyniku czego powstała PZPR i rozpoczął się okres budowy socjalizmu w sowieckim stylu. Nacjonalizacja dotknęła już wszystkie dziedziny gospodarki. Jedną z ostatnich były instytucje finansowe i szkolnictwo wyższe. W następnym roku prywatna Szkoła Główna Handlowa stała się państwową Szkołą Główną Planowania i Statystyki (SGPiS). Zmieniono jej strukturę i częściowo kadrę naukową oraz wprowadzono bezpłatne nauczanie.

Dla rozwijającej się gospodarki planowej należało przygotować wyedukowaną kadrę. Wyremontowany, po spaleniu przez Niemców w 1944 r., Budynek A nie starczał, gdy chodzi o możliwości kształcenia kilku tysięcy osób. Wrócono więc do imponującego projektu Jana Witkiewicza Koszczyca. Tradycyjnie zabrakło jednak środków na sfinansowanie pow mysłu w jego pierwotnym kształcie. Architekt nie chciał wyrazić zgody na zmiany w projekcie. Z pomocą władzy przyszedł inny znany architekt Bohd dan Pniewski. Budynek skrócono o 30 m z każdej strony, pozbawiając go kolejnych auli i sal. Udało się jednak uratować projekt słynnej Auli Spadochronowej, symbol naszej uczelni, i w 1955 r. nieotynkowany obiekt oddano do użytku.

Kolejnej zmiany dokonano mniej więcej 20 lat po śmierci Jana Witkiewicza Koszczyca (1958). W attyce wykuto okna, zmieniając wygląd elewacji i z pomieszczeń poddasza nieużytkowego wygospodarowano dodatkowe salki. Chociaż nie spełniają one w pełni wymogów prawa budowlanego, do dziś służą administracji, studentom i uczniom Niepublicznego Liceum Ogólnokształcącego nr 81 SGH.

019

Premierzy z SGPiS/SGH

„Kuźnia kadr” – taki przydomek zyskała uczelnia w zasadzie od początków swojej działalności. Z grona absolwentów SGPiS/SGH wyszło wielu ministrów i wicepremierów, ale tylko czterech polskich premierów. Okresy ich rządów nie były długie i w dodatku przypadły na dość burzliwe czasy.

Edward Babiuch (absolwent SGPiS, 1952) premierem został w lutym 1980 r. – w obliczu załamania gospodarczego PRL i nadchodzącego kryzysu społeczno-politycznego. Jego rządy trwały raptem 188 dni. W sierpniu 1980 r. zastąpił go Józef Pińkowski (absolwent SGPiS, 1952). Obejmował on władzę w trakcie strajków, które przyniosły powstanie NSZZ „Solidarność”. Także kolejne miesiące nie były łatwe: z jednej strony był to czas gorącej walki politycznej, z drugiej – kompletnego załamania handlu wewnętrznego, olbrzymich kolejek i spontanicznego racjonowania. Premierostwo Pińkowskiego było jeszcze krótsze niż poprzednika – zakończyło się już w lutym 1981 r., czyli po 177 dniach.

FOT. WIKIMEDIA COMMONS

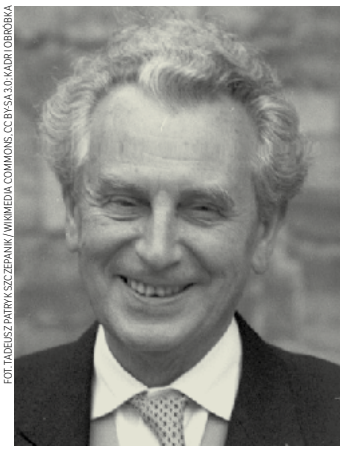
Edward Babiuch

FOT. WIKIPEDIA

Józef Pińkowski

FOT. TADEUSZ PATRYK SZCZEPANIK / WIKIMEDIA COMMONS, CC BY-SA 3.0; KADRI OBROBKA

Edward Szczepanik

FOT. WIKIMEDIA COMMONS, EUROPEAN UNION, 1998–2026

Józef Oleksy

O ile dwóch poprzednich polityków było absolwentami SGPiS i premierami PRL, o tyle trzeci był absolwentem SGH i premierem Rządu RP na Uchodźstwie. Edward Szczepanik ukończył SGH w 1936 r. Po II wojnie światowej pozostał na emigracji (działał tam m.in. w Stowarzyszeniu Absolwentów SGH) i w 1986 r. objął funkcję premiera. Sprawował ją do grudnia 1990 r., czyli do zakończenia misji władz na uchodźstwie.

Ostatnim premierem wywodzącym się z SGH był Józef Oleksy. W przeciwieństwie do pozostałych premierów był nie tylko absolwentem SGPiS (1969), ale także pracownikiem uczelni. Jego misja trwała 337 dni (1995–1996). Sprawował funkcje wiceprezesa Rady Ministrów oraz Marszałka Sejmu RP (1993–1995).

020

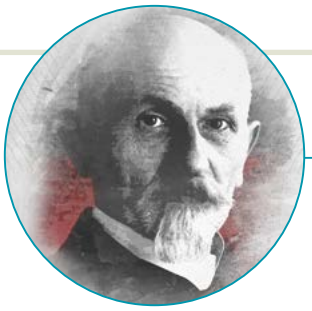
Patroni Roku

Idea, by każdy rok akademicki w SGH miał swego patrona, zrodziła się w 2022 r., gdy świętowano 100-lecie wyboru na Prezydenta RP wykładowcy SGH Stanisława Wojciechowskiego. W rocznicę tych wydarzeń w budynek A wmurowano tablicę odsłoniętą przez prezydenta Andrzeja Dudę i wicemarszałek Senatu Małgorzatę Kidawę-Błońską, a na budynku M pojawił się mural „Prezydent z SGH" autorstwa Tytusa Brzozowskiego. Obchodom towarzyszyły seminaria naukowe, wystawa pamiątek, premiera filmu biograficznego oraz pokaz limuzyny prezydenckiej z lat 20. Poczta Polska przygotowała okolicznościowy znaczek, a NBP wybił monetę.

Rok 2023 upłynął w SGH pod patronatem prof. Edwarda Lipińskiego, ekonomisty o światowej renomie, prorektora SGH w latach 1937/1938 i 1945/1946, koordynatora działalności konspiracyjnej SGH w czasie wojny, członka Komitetu Obrony Robotników.

W roku 2024 patronem był prof. Andrzej Grodek, rektor SGH w latach 1947–1949 i 1956–1959, który wniósł wielki wkład w ratowanie księgozbioru SGH w czasie wojny.

55. rocznica śmierci jednego z najwybitniejszych polskich ekonomistów, zatrudnionego w SGPiS w latach 1961–1968, dała asumpt do ogłoszenia 2025 Rokiem prof. Michała Kaleckiego. Obchodom towarzyszyły seminaria, wystawy i pokazy filmów.

2022
STANISŁAW WOJCIECHOWSKI

2023
EDWARD LIPIŃSKI

2024
ANDRZEJ GRODEK

2025
MICHAŁ KALECKI

2026
JANINA JÓŹWIAK

Jedyną kobietą w galerii patronów SGH, których popiersia dłuta prof. ASP Piotra Siwczuka wystawiane są co roku w Auli Spadochronowej, jest patronka 2026 r. prof. Janina Jóźwiak, rektor SGH dwóch kadencji w latach 1993–1999, wybitna demograf i współtwórczyni reformy SGH zapoczątkowanej w latach 90.

W czerwcu 2026 r. Senat SGH jednomyślnie przegłosował uchwałę w sprawie ustanowienia roku 2027 w SGH Rokiem prof. Jerzego Lotha, wybitnego polskiego geografa ekonomicznego, podróżnika, nauczyciela akademickiego oraz rektora Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie w 1945 r.

021

Życie studenckie w pigułce

Życie studenckie w SGH zaczyna się znacznie wcześniej niż pierwszy wykład. Już w lipcu, podczas składania dokumentów, świeżo upieczeni studenci mogą zapisać się na „Wetlinę" – legendarny obóz zerowy SGH. To tutaj studenci poznają przyjaciół na lata, których potem spotykamy na Dniach Adaptacyjnych. Z jednej strony to praktyczny przewodnik po studiowaniu, a z drugiej moment wyboru organizacji studenckiej, która często towarzyszy nam aż do obrony pracy dyplomowej.

Kiedy w codzienność wkrada się rutyna wykładów, na ratunek przychodzi silent disco na Auli Spadochronowej, Wielkie Zwiedzanie Warszawy i wspólne projekty. Listopad przynosi maraton kolokwiów, ale i szansę na zwycięstwo w Teście Wiedzy Ekonomicznej. Zimą, zanim nadejdzie nieubłagana sesja, klimat podkręcają Noc Gier Planszowych oraz filmowy wieczór w ramach Kina na Spado. Nawet nauka przez całą noc przed egzaminami ma swój urok, gdy spędza się czas w gronie znajomych w zabytkowych wnętrzach Biblioteki SGH.

Po zdanej sesji nadchodzi czas na Bal SGH, który jest świętem całej społeczności uczelni. Semestr letni to nowe wyzwania, ale też kolejne konferencje kół naukowych oraz międzyuczelniana integracja w ramach Mostów Ekonomicznych. A gdy słońce zaczyna grzać mocniej, bogate życie studenckie wieńczą Juwenalia i Bieg SGH.

A to wszystko dzięki studentom, którzy każdego dnia dbają o niezapomnianą atmosferę, oraz dzięki możliwościom, jakie oferuje nam nasza Alma Mater.

FOT. ARCHIWUM SGH (5)

Dni Adaptacyjne

Silent disco

WZW – Wielkie Zwiedzanie Warszawy

Bal SGH

Varsonalia

022

Przedsiębiorcy, naukowcy, w tym nobliści, z doktoratem honorowym SGH

Od pionierów przedsiębiorczości po wybitnych ekonomistów i noblistów – historia doktoratów honoris causa SGH pokazuje, jak na przestrzeni lat zmieniały się autorytety nauki, gospodarki i przedsiębiorczości w Polsce.

Najnowszymi wyróżnionymi zostali w 2026 r. laureaci Nagrody Banku Szwecji im. Alfreda Nobla w dziedzinie ekonomii: prof. Jean Tirole, uhonorowany za osiągnięcia w obszarze badań nad strukturami rynkowymi i konkurencją, oraz prof. Philippe Aghion, wyróżniony za badania nad tzw. kreatywną destrukcją w procesach wzrostu gospodarczego. W 1995 r. doktorat honoris causa otrzymał także noblista Gary S. Becker, który zrewolucjonizował ekonomię, analizując za pomocą jej narzędzi zjawiska zarezerwowane wcześniej dla innych nauk społecznych. W 1994 r. wyróżnienie odebrał Leonid Hurwicz, Warszawiak i późniejszy noblista, za stworzenie teorii projektowania mechanizmów ekonomicznych.

W gronie doktorów honoris causa SGH znajdują się także naukowcy, którzy wywarli trwały wpływ na rozwój badań nad procesami demograficznymi, m.in. prof. Frans Willekens (2018), jeden z czołowych specjalistów w zakresie modelowania procesów ludnościowych i migracji, oraz prof. Dirk J. van de Kaa (2003), współtwórca koncepcji tzw. drugiego przejścia demograficznego.

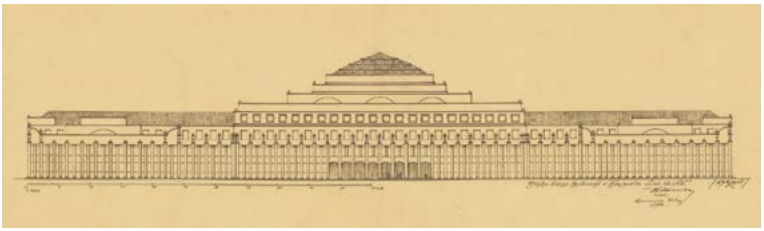
Wyróżniono także pionierów polskiej przedsiębiorczości, m.in. Irenę Szołomicką-Orfinger (2025), twórczynię marki Dr Irena Eris, oraz Wiesława Rozłuckiego (2025), współtwórcę Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie.

Historia tej tradycji zaczęła się w 1968 r., gdy tytuł przyznano Leonidowi Kantorowiczowi. Siedem lat później został on laureatem Nobla z ekonomii za badania nad optymalną alokacją zasobów. To właśnie od niego rozpoczęła się trwająca do dziś jedna z najbardziej prestiżowych tradycji akademickich SGH.

023

Założenia kampusu

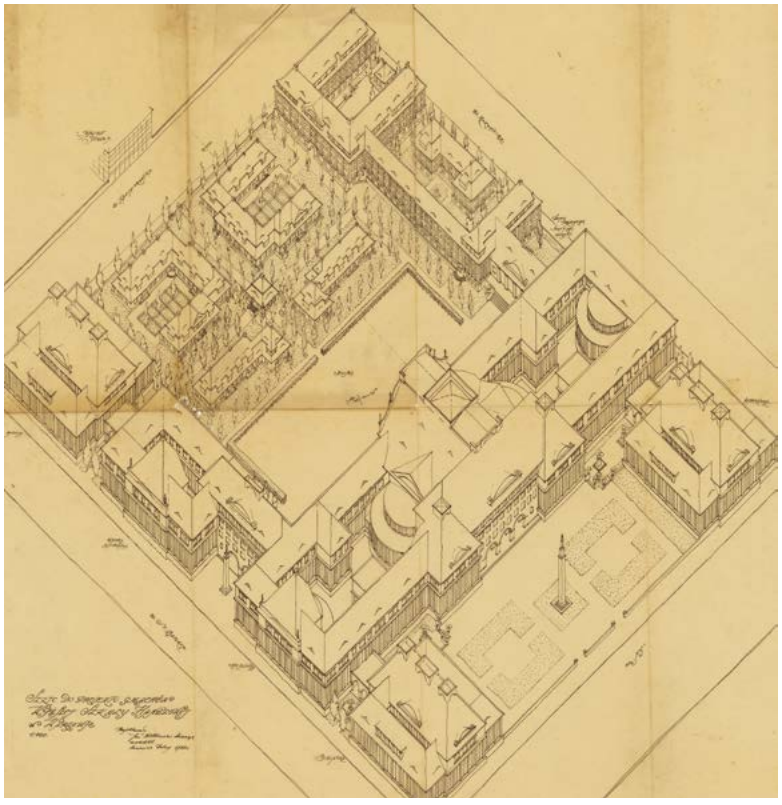
Szkice do projektu Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie, elewacja przednia Gmachu Głównego oraz elewacje boczne Budynku Biblioteki i Pawilonu Zakładów Doświadczalnych, 1923 i 1924 r.

Kilka lat zajęło rektorowi Bolesławowi Miklaszewskiemu przekonanie Senatu ówczesnej Wyższej Szkoły Handlowej o konieczności budowy własnego kampusu uczelni jako podstawy jej rozwoju. Perspektywa przeniesienia uczelni z wynajmowanego gmachu przy ul. Koszykowej (zniszczony w czasie II wojny światowej) na Mokotów, wówczas dalekie peryferia miasta, nie przekonywała senatorów.

Co ostatecznie zdecydowało, że zmienili zdanie? Czy monumentalny obiekt zaprojektowany przez Jana Witkiewicza Koszczyca, czy upór rektora, czy fakt, że władza państwowa chciała stworzyć na tym obszarze dzielnicę uniwersytecką, a może decyzja władz miejskich o budowie linii tramwajowej?

Trzeba bowiem przymknąć oczy i wyobrazić sobie, że nie istniała wówczas Aleja Niepodległości, że pomiędzy planowaną siedzibą uczelni a Śródmieściem funkcjonowało centralne lotnisko cywilne i wojskowe. Jedyny dojazd do kampusu wiódł ulicami Marszałkowską, Puławską i Rakowiecką.

Wizja nowoczesnego kampusu przedstawiona przez Jana Witkiewicza Koszczyca i popierana przez Bolesława Miklaszewskiego była warunkiem koniecznym, ale niewystarczającym. Dopiero wybudowanie linii tramwajowej, której pętla do dziś znajduje się przy starym gmachu SGGW, stało się prawdopodobnie czynnikiem decydującym o realokacji uczelni. Możemy dziś podziękować rektorowi Miklaszewskiemu za jego upór i pogratulować dalekowzroczności, wizjonerstwa i odpowiedzialności.

Szkic do projektu Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie, 1923 r.

Otwartość, różnorodność, równość i szacunek

W SGH szacunek dla drugiego człowieka i odpowiedzialność za wspólne dobro to wartości uniwersalne i niezmienne od lat, które nie tylko definiują historię uczelni, lecz także wyznaczają kierunek jej dalszego rozwoju.

W SGH różnorodność doświadczeń, perspektyw i potrzeb postrzegana jest jako wartość, która wzmacnia jakość kształcenia, prowadzonych badań i współpracy z partnerami biznesowymi i społecznymi. Uczelnia jest miejscem dialogu, odpowiedzialności, równości i poszanowania różnorodności społecznej.

SGH konsekwentnie kształtuje liderów, wpływając na społeczność akademicką i otoczenie, a także doskonaląc standardy wspierające równość, dostępność i inkluzywność. Działania te obejmują zarówno wsparcie indywidualne, jak i rozwiązania systemowe, budujące nowoczesną kulturę włączania społecznego. Zgodnie ze swoją misją SGH jest wrażliwą społecznie uczelnią, która kształtuje obywatelskie oraz etyczne postawy poprzez swoją działalność dydaktyczną, badawczą i opiniotwórczą.

FOT. MACIEJ IGORSKI, SGH

Rektor SGH Piotr Wachowiak składa podpis na Karcie Różnorodności

Wśród przyjętych pięciu wartości, w ramach strategii na lata 2022–2032, SGH podkreśla m.in. szacunek – rozumiany jako życzliwe, godne i równe traktowanie oraz zachowywanie poufności. W związku z tym SGH podejmuje wiele działań, by osoby o szczególnych potrzebach, w tym osoby z niepełnosprawnościami, miały jak najlepsze warunki do kształcenia oraz pracy.

6 marca 2020 r. SGH dołączyła do grona sygnatariuszy Karty Różnorodności – międzynarodowej inicjatywy mającej na celu promowanie różnorodności i równych szans w zatrudnieniu, bez względu na płeć, rasę, orientację seksualną, pochodzenie etniczne, wiek, niepełnosprawność czy wyznanie religijne.

Bieg SGH – projekt angażujący miasto, dzielnicę i uczelnię

Jak połączyć przyjemne z pożytecznym? Choć brzmi to jak filozoficzna zagwozdka, każdy, kto choć raz stanął na starcie Mokotowskiego Biegu SGH, doskonale zna odpowiedź. Już od 13 lat ta wyjątkowa inicjatywa Samorządu Studentów SGH przyciąga tysiące biegaczy, skutecznie przekuwając ich sportową pasję w realną pomoc.

Na trasie nie ma barier. Ramię w ramię biegają tu wszyscy: studenci, doktoranci, rektorzy i pracownicy uczelni. Dzięki wsparciu dzielnicy Mokotów do akcji co roku tłumnie dołączają też mieszkańcy Warszawy. Tradycyjnie do wyboru są dystanse 5 i 10 kilometrów, a dla rodzin z dziećmi przygotowano symboliczną 1-kilometrową trasę. Wszystko po to, by każdy, bez względu na kondycję, mógł poczuć atmosferę solidarności i dołożyć swoją cegiełkę do wspólnego celu.

Start Biegu SGH, 2026 r.

FOT. ORGANIZATORZY MOKOTOWSKIEGO BIEGU SGH (2)

Zebrana kwota na rzecz fundacji „Akogo?", 2026 r.

Charytatywny charakter wydarzenia jest tu zresztą najważniejszy. Dochód z pakietów startowych każdorazowo jest przekazywany na wybrany cel dobroczynny, którym od kilku lat jest wsparcie podopiecznych fundacji „Akogo?".

2026 r. jest jednak pod wieloma względami wyjątkowy. Mokotowski Bieg SGH oficjalnie zadebiutował jako jedna z konkurencji Igrzysk Kół Naukowych, organizowanych przez SKN Zarządzania w Sporcie, co świetnie pokazuje, jak studencka energia potrafi łączyć siły.

Śmiało można więc powiedzieć, że to bieg z misją, a właściwie z kilkoma. Poza dawką zdrowej, sportowej rywalizacji wydarzenie buduje silną społeczność i promuje zdrowy styl życia. Nic tak nie jednoczy ludzi, jak sport i wspólny cel, a Mokotowski Bieg SGH jest tego najlepszym dowodem.

FOT. MACIEJ GÓRSKI

Pierwszy Bieg SGH, 2014 r.

026

Wirtualne Muzeum – podróż w głąb historii

Sztandar Wyższej Szkoły Handlowej – awers

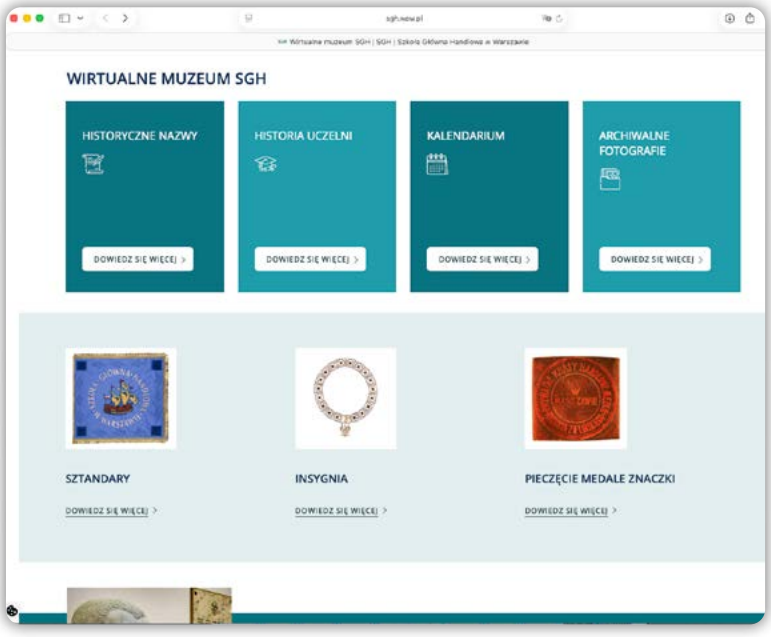
Wirtualne Muzeum SGH powstało z inicjatywy władz uczelni, a jego oficjalna inauguracja odbyła się 2 października 2015 r. podczas uroczystego otwarcia roku akademickiego 2015/2016.

Muzeum udostępnia setki materiałów związanych z historią uczelni – od pierwszych chwil jej działalności, gdy 7 sierpnia 1906 r. August Zieliński, absolwent Szkoły Handlowej im. Leopolda Kronenberga w Warszawie i Wyższej Szkoły Handlowej w Lipsku, uzyskał zgodę rosyjskiego Ministerstwa Handlu i Przemysłu na utworzenie Prywatnych Kursów Handlowych Męskich. Jest także dekret z dnia 19 grudnia 1949 r. o przekształceniu Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie w Szkołę Główną Planowania i Statystyki w Warszawie, czyli szkołę państwową, oraz ustawa z dnia 5 kwietnia 1991 r. o zmianie nazwy i przywróceniu uczelni nazwy Szkoła Główna Handlowa w Warszawie.

Znaczna część muzeum poświęcona jest historii kampusu zaliczanego do najwybitniejszych osiągnięć polskiej architektury modernistycznej, zaprojektowanego w latach 20. XX wieku przez Jana Witkiewicza Koszczyca. Archiwalne dokumenty – wybrane protokoły Senatu, spis wykładów od 1922 r., spis władz akademickich i administracyjnych, insygnia władz akademickich, materiały związane z rozwojem uczelni i jej społecznością – pokazują 120-letnie dzieło dzisiejszej SGH.

Dzięki wirtualnym wystawom użytkownicy mogą poznać sylwetki wybitnych wykładowców, absolwentów oraz zmieniające się oblicze najstarszej uczelni ekonomicznej w Polsce.

Strona WWW Wirtualnego Muzeum SGH

027

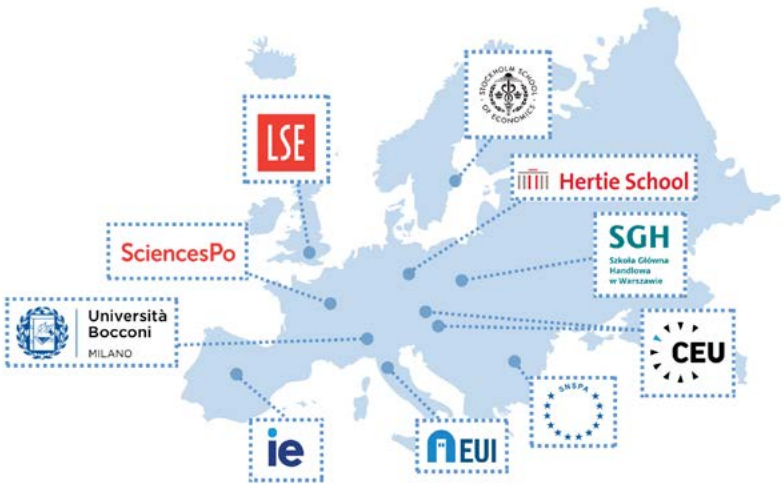
FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

Sojusz

To jeden z filarów współpracy międzynarodowej Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, realizowany w ramach inicjatywy Uniwersytetów Europejskich Komisji Europejskiej. Sojusz łączy dziesięć renomowanych uczelni europejskich specjalizujących się w naukach społecznych, w tym w ekonomii, zarządzaniu i politykach publicznych. Wśród nich cztery uczelnie, w tym SGH, należą również do aliansu CEMS i sieci PIM. SGH dołączyła do CIVICA – The European University of Social Sciences w 2022 r., wspólnie z hiszpańskim IE University, rozpoczynając nowy etap rozwoju tego europejskiego partnerstwa.

Spotkanie w Warszawie przedstawicieli władz uczelni wchodzących w skład sojuszu CIVICA (CIVICA Presidents' Committee 2025)

CIVICA
THE EUROPEAN UNIVERSITY OF SOCIAL SCIENCES

Celem CIVICA jest tworzenie wspólnej przestrzeni edukacyjnej i badawczej poprzez rozwój innowacyjnych form kształcenia, mobilności studentów, doktorantów i pracowników, współpracę naukową oraz działania odpowiadające na najważniejsze wyzwania społeczne. Sojusz umożliwia realizację wspólnych kursów, szkół letnich, projektów badawczych i inicjatyw angażujących społeczności akademickie wielu krajów.

Szczególnym przykładem zaangażowania SGH jest projekt „CIVICA for Ukraine", którego uczelnia była liderem. Inicjatywa, finansowana przez dwa lata w ramach programu NAWA „Solidarni z Ukrainą", wspierała rozwój ukraińskich uczelni poprzez wymianę akademicką, wizyty studyjne, szkolenia, seminaria, szkoły letnie oraz działania wzmacniające ich potencjał instytucjonalny. Obecnie projekt jest kontynuowany w ramach budżetu CIVICA i obejmuje współpracę wszystkich uczelni sojuszu oraz pięciu uczelni ukraińskich.

W 2026 r. CIVICA uzyskała kolejne finansowanie Erasmus+ dla Uniwersytetów Europejskich, zapewniające kontynuację działań przez następne dwa lata. Pozwoli to rozwijać współpracę dydaktyczną i badawczą oraz wzmacniać rolę sojuszu jako modelu europejskiego uniwersytetu przyszłości.

Kuźnia talentów literackich

Nie wszyscy wiedzą, że co najmniej piątka wybitnych literatów ukończyła studia SGH, a wśród nich – jeden z najwybitniejszych polskich pisarzy XX wieku Andrzej Bobkowski.

Urodzony w Wiedniu i wychowany w Krakowie Andrzej Bobkowski studiował w SGH w latach 1933–1936. W marcu 1939 r. wraz z żoną Barbarą wyjechał do Francji. Tam zastała ich wojna. Był jedną z osób zaangażowanych w ewakuację rządu emigracyjnego i polskiego wojska z Francji do Anglii, a także świadkiem upadku Francji po napaści hitlerowskich Niemiec. W jednym z najbardziej przejmujących dokumentów literackich epoki – *Szkicach piórkiem* (1957) – napisał: „Żegnam się bezpowrotnie ze wszystkim: z tą Francją, która była jak sen i pryska jak sen; z całą młodością – może z całą epoką".

Czasy PRL nie sprzyjały wiedzy społeczeństwa na temat kultury polskiej tworzonej na emigracji w Londynie, Paryżu czy Nowym Jorku. Dopiero pod koniec lat 80. zaczęto publikować w kraju jako tzw. bibułę prace Bobkowskiego wydane przez Instytut Literacki kierowany przez red. Jerzego Giedroycia. Na uwagę zasługują tomy: *Opowiadania i szkice*, *Jerzy Giedroyć Andrzej Bobkowski. Listy 1946–1961*, *Potłuczona mozaika. Andrzeja Bobkowskiego myśli o epoce*, *Listy do Tymona Terleckiego 1956–1961*, *Z dziennika podróży*, *Zmierzch i inne opowiadania*, *Punkt równowagi*, *Listy z Gwatemali do matki*, *Ikkos i Sotion oraz inne szkice*, *Listy do Jarosława Iwaszkiewicza*, *Listy do Jerzego Turowicza 1947–1960* i *Notatnik 1947–1960*.

Andrzej Bobkowski nigdy nie wrócił do Polski. Dyplom ukończenia SGH odebrał po wojnie w jego imieniu brat Aleksander. W 1948 r. przeniósł się natomiast wraz z żoną do Gwatemali, gdzie założył warsztat modelarski, a następnie otworzył własny interes – Guatemala Hobby Shop, przemianowany później na Almacen Supermodelos. Zgromadził tam wokół siebie grono młodych entuzjastów modelarstwa i założył klub modelarzy. Państwo Bobkowscy żyli w dość trudnych warunkach materialnych, co przyczyniło się do przedwczesnej śmierci pisarza.

Na emigracji zdecydował się pozostać po ogłoszeniu stanu wojennego w 1981 r. inny pisarz związany z SGH – Andrzej Prus-Bogusławski, autor książek historycznych, oficer 24. pułku ułanów 1. Dywizji Pancernej gen. Stanisława Maczka, cichociemny (ps. Pancerz). Bezpośrednio po wojnie Bogusławski podjął studia w SGH. Po ich ukończeniu pracował w Polskim Radiu i Telewizji w Lublinie i Warszawie. Był współpracownikiem „Kontaktu", „Kultury" i „Zeszytów Historycznych" oraz londyńskiego „Dziennika Polskiego". Autor książek historycznych dotyczących II wojny światowej.

Absolwentem SGH był Wiesław Wernic, nazywany „polskim Karolem Mayem", studiujący w WSH/SGH w latach 1929–1935. W czasie wojny brał udział w konspiracji i walczył w powstaniu warszawskim. Po wojnie pracował jako dziennikarz prasowy i radiowy. W 1933 r. ukazała się pierwsza powieść Wernica pt. *Daleka Przygoda*, utrzymana w konwencji powieści szpiegowskiej. Do pisarstwa powrócił w latach 60. Opublikował ok. 20 książek przygodowych dla młodzieży, których akcję umieścił na Dzikim Zachodzie (m.in. *Colorado*, *Gwiazda Trapera*, *Słońce Arizony*, *Tropy wiodące przez prerię*, *Złe miasto* itp).

Spośród pisarzy związanych z SGH warto wymienić jeszcze Jana Dobraczyńskiego, związanego z PAX działacza katolickiego i posła na Sejm PRL. Dyplom SGH uzyskał on w styczniu 1934 r. na podstawie przygotowanej u prof. Konstantego Krzeczkowskiego pracy *Żebractwo w Warszawie i walka z nim*. Trzy lata później, w 1937 r., ukazała się jego pierwsza książka, którą było studium *Bernanos – powieściopisarz*. Jeszcze przed wybuchem wojny opublikował pracę *Lawa gorejąca. Studium o Janie Papinim*. W 1946 r. ukazały się napisane w czasie wojny powieści *Najeźdźcy* i *W rozwalonym domu*. Oprócz tematyki wojennej Dobraczyński poruszał tematykę biblijną, kościelną, historii Polski i obyczajową (*Listy Nikodema*, *Przyszedłem rozłączyć...*, *Kościół w Chochołowie*, *Ewa*). Poparł wprowadzenie stanu wojennego w Polsce w 1981 r. – był przewodniczącym Tymczasowej Rady Krajowej Patriotycznego Ruchu Odrodzenia.

Dziennikarz, publicysta, reporter i pisarz Wojciech Giełżyński (1930–2015) po ukończeniu studiów w SGH w 1952 r. podjął pracę w Polskim Wydawnictwie Gospodarczym, a następnie w czasopiśmie „Dookoła świata". Początkowo był reporterem działu sportowego, co wiązało się z jego zainteresowaniami zarówno dziennikarskimi, jak i sportowymi – był dwukrotnym mistrzem Polski w wioślarstwie. Później pracował w pismach: „Współczesność", „Panorama", „Kontynenty"; współpracował z „Polityką", z której odszedł po strajku w Stoczni Gdańskiej w 1980 r. W stanie wojennym przeszedł do prasy drugiego obiegu. W latach 1984–1989 współredagował „Przegląd Wiadomości Agencyjnych" oraz współpracował z programem Radia „S". W latach 1960–1981 należał do PZPR. Przyznał się do siedmiu lat współpracy z SB (TW ps. Jerzy Stefański), zakończonej w 1964 r.

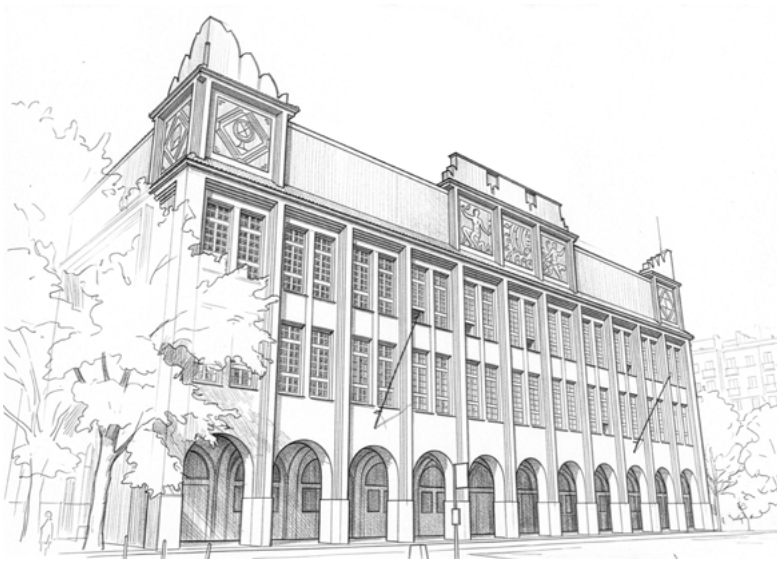
W latach 1989–1992 był członkiem redakcji „Tygodnika Solidarność". Giełżyński związany był z masonerią, której przedstawicielem był także jego ojciec. W 2008 r. ukazała się jego książka *Wschód Wielkiego Wschodu* poświęcona prawie nieznanym dziejom polskiej masonerii liberalnej w XX w.

Autor ok. 5000 publikacji prasowych, komentarzy radiowych i telewizyjnych, a także ponad 60 książek, głównie o Trzecim Świecie, z których ważniejsze to: *Syberia, kraj na wyrost*, *Indonezja – archipelag niepokojów*, *Medytacje o Świecie Trzecim*, *Rewolucja w imię Allacha*, *Rewolucja w imię Augusta Sandino*, *Gra o Himalaje*, *Byłem gościem Chomeiniego*, *Moja prywatna Vistuliada*, *Budowanie Niepodległej*, *Ani Wschód ani Zachód*, *Opiumowa dżungla*, *Szatan wraca do Iranu*, *Prywatna historia XX wieku*, *Moja powtórna Vistuliada*, *Jaćwięgi są wśród nas*, *Pół świata moje*. W latach 1995–2006 rektor nieistniejącej już Wyższej Szkoły Komunikowania i Mediów Społecznych im. Jerzego Giedroycia w Warszawie.

Z SGH jest również związany b. dyrektor „Czytelnika" dr Michał Komar – pisarz, scenarzysta, krytyk literacki i filmowy, publicysta, socjolog. W 1964 r. rozpoczął on studia na Wydziale Ekonomiki Produkcji SGPiS, a ukończył na nowo utworzonym Wydziale Ekonomiczno-Społecznym. Jest m.in. autorem książek: *Piekło Conrada*, *Czarownice i inni*, *Zmęczenie*, *Prośba o dobrą śmierć*, *O obrotach losów i ciał*, *Bestiariusz codzienny*, *Wtajemniczenia*.

029

Budynek A

Realizacja pełnej wizji kompleksu kampusu Wyższej Szkoły Handlowej autorstwa Jana Witkiewicza Koszczyca okazała się niemożliwa do realizacji. Powód? Pieniądze. Uczelnia była jednostką prywatną – musiały wystarczyć jej własne środki z pobieranego od studentów czesnego oraz dochody z certyfikacji wyrobów. Wystawianie certyfikatów wymagało przebadania produktów pod względem chemicznym. Z tego powodu dzisiejszy budynek A powstał jako Pawilon Zakładów Doświadczalnych, w którego salach możliwe było sprawdzenie jakości towarów, chociaż trudno ustalić, jakie grupy towarów były obiektem certyfikacji.

FOT. MACIEJ GORSKI, SGH

Jego wspaniałą aulę na ponad pół tysiąca osób umieszczono w środku, zapewniając oświetlenie przez niezwykle kunsztownie zaprojektowaną i wykonaną „lunetę" w postaci kolebki przenikającej się ze sklepieniem, łącząc estetykę z funkcjonalnością. Aulę otoczono szerokim korytarzem, po którego drugiej stronie mieściły się sale do zajęć z mniejszymi grupami studentów. Doprowadzone do tych sal media umożliwiały przeprowadzanie doświadczeń na dostarczanych wyrobach i ostatecznie ich certyfikowanie.

Budynek wieńczą wspaniałe, minimalistyczne mozaiki, a modernistyczna architektura zawiera też herby miast polskich umieszczone w podcieniach. Obiekt wzniesiono na siatce słupów rozmieszczonych co 4 m, w nowoczesnej technice żelbetowej, a ściany wypełniono cegłą kratówką. To, co zaskakuje, to pełen zestaw okien na każdej ścianie budynku, który wybijał się z otoczenia. Nic więc dziwnego, że przedwojenne przewodniki po Warszawie (bedekery) zalecały wycieczkę na peryferia Warszawy, aby obejrzeć słynny budynek.

Mistrzowie Dydaktyki

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH (2)

Gala Mistrzów Dydaktyki, 2026 r.

„Ciężka praca popłaca" – w roku 120. urodzin naszej Alma Mater to kultowe powiedzenie nabrało szczególnego znaczenia. Dla wykładowców nie ma cenniejszego wyróżnienia za codzienne zaangażowanie niż nagroda przyznana przez studentów.

Podczas tegorocznej Gali Mistrzów Dydaktyki byliśmy świadkami autentycznego wzruszenia i zaskoczenia malującego się na twarzach laureatów. Studenci docenili ich m.in. za nieszablonowe prowadzenie zajęć, umiejętność rozbudzania ciekawości świata oraz pełnienie roli mentorów na ścieżce rozwoju. Co ważne, przyznając nagrody specjalne, nie zapomniano o osobach, które często działają w cieniu. Ich wkład w jakość kształcenia, usprawnianie procesów dydaktycznych i nieustanne wsparcie dla studentów nie mogły pozostać bez echa.

Była to pierwsza tego typu inicjatywa zorganizowana przez Samorząd Studentów SGH. Można wręcz rzec, że uczelnia czekała na nią 120 lat, choć warto pamiętać, że dotychczas świętem dydaktyków było oficjalne rozdanie nagród w konkursie Inspiracja Roku, organizowanym przez pismo studentów „Magiel".

Bez wątpienia motywem przewodnim ubiegłego roku akademickiego było docenienie zaangażowania społeczności SGH. Wyrazem tego stała się także pierwsza w historii Gala Kół i Organizacji. Podczas tej uroczystości wyróżnienia odebrali przedstawiciele projektów i organizacji studenckich, których działalność w wyjątkowy sposób kształtuje życie naszej uczelni. Gala była również idealną okazją do podziękowania władzom i pracownikom uczelni za wsparcie, jakim obdarzają studenckie inicjatywy, pozwalając im w pełni rozkwitnąć.

Z pewnością oba te wydarzenia zagoszczą w naszym kalendarzu na stałe. W końcu to właśnie z takich tradycji tworzy się jutro.

Szkoła Lipińskiego

Gdy w 1940 r. Niemcy zamknęli SGH, dwóch profesorów uczelni – Aleksy Wakar i Edward Lipiński – założyło prywatną szkołę zawodową pod nazwą Kursy Gospodarcze. W kolejnych latach jej nazwa się zmieniała: Miejska Szkoła Handlowa (1941), Miejska Szkoła Handlowa I stopnia (1942), Miejskie Kursy Handlowe (1943). W Warszawie powszechnie używano jednak innej nazwy – Szkoła Lipińskiego (od nazwiska jej dyrektora). W praktyce szkoła była zakonspirowaną SGH, a wielu jej uczniów po wojnie otrzymało dyplomy ukończenia wyższej uczelni.

Prof. Edward Lipiński już przed wojną był osobą znaną – dyrektorem Instytutu Badania Koniunktur Gospodarczych i Cen (1928–1939), prezesem Towarzystwa Ekonomistów i Statystyków Polskich (następnie Towarzystwa Ekonomistów Polskich w latach1931–1965), a przez pół wieku redaktorem naczelnym najważniejszego naukowego pisma środowiskowego – „Ekonomisty" (1928–1978). W czasach stalinowskich na pewien czas został odsunięty od dydaktyki i usunięty z SGPiS.

Od lat 60. jego mieszkanie znajdujące się na kampusie SGPiS stało się ważnym punktem na mapie rodzącej się opozycji politycznej. To tam w 1976 r. powstał Komitet Obrony Robotników – najważniejsza organizacja opozycyjna lat 70. Dzisiaj ten fakt przypomina tablica pamiątkowa.

FOT. ARCHIWUM SGH

Prof. Edward Lipiński na 1. zjeździe absolwentów z czasów konspiracyjnej Miejskiej Szkoły Handlowej

032

Stefan Starzyński

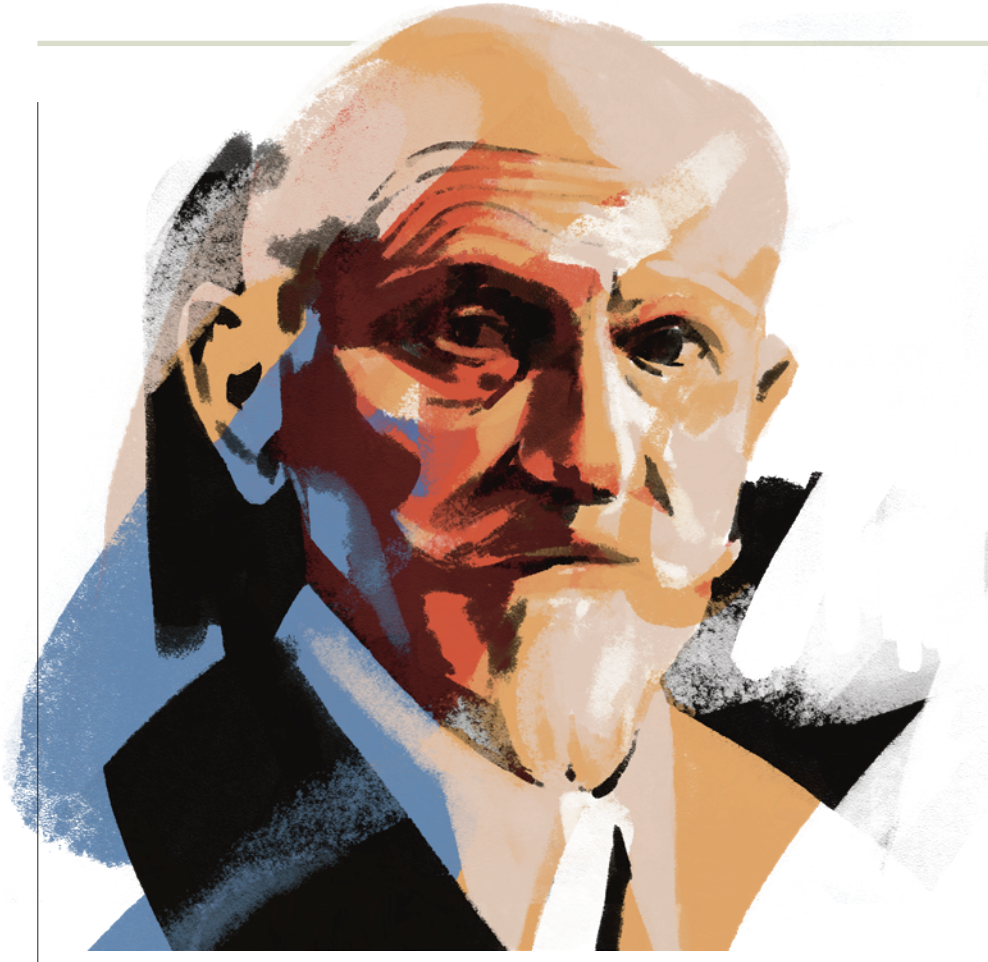
Jednym z wykładowców WSH/SGH w latach 30. był Stefan Starzyński (1893–1939?). Prowadził wykład na temat monopoli i przedsiębiorstw państwowych w Polsce. Związany był jednak z uczelnią wcześniej jako absolwent Wyższych Kursów Handlowych im. Augusta Zielińskiego z 1914 r. Będąc wychowankiem bardzo aktywnie działał w społeczności absolwentów oraz starał się uczestniczyć w życiu akademickim. Fundował stypendia, zapraszano go na różne uczelniane uroczystości.

Wywodził się ze środowiska żołnierzy I Brygady Legionów Polskich i zaliczany był do grona piłsudczyków. Pełnił wiele funkcji w życiu publicznym niepodległej Polski, ale najbardziej zapamiętany został jako komisaryczny prezydent Warszawy (1934–1939). Mianowanie, a nie wybór, początkowo rzuciło cień na jego prezydenturę. Z czasem jednak, ze względu na zasługi dla miasta, zyskał sympatię Warszawiaków. Był posłem na Sejm III kadencji (1930–1932) oraz senatorem V kadencji (1938–1939).

FOT. ARCHIWUM SGH

W Senacie spotkał innych wychowanków SGH: Stefana Barcikowskiego i Mariana Wacława Drozdowskiego oraz byłego rektora Bolesława Miklaszewskiego. Wspólnie z nimi oraz Czesławem Klarnerem stworzył nieformalną grupę roboczą, która dyskutowała o sprawach gospodarczych. We wrześniu 1939 r. jako komisarz cywilny przy Dowództwie Obrony Warszawy stał się symbolem oporu przeciwko niemieckiej agresji. Wybuch wojny przerwał współpracę z uczelnią. Starzyński musiał zająć się obroną Warszawy, a potem funkcjonowaniem miasta pod okupacją. Naziści zamordowali go w niewyjaśnionych okolicznościach.

Stanisław Wojciechowski – prezydent z SGH

Gdy w grudniu 1922 r. Stanisław Wojciechowski został wybrany przez Zgromadzenie Narodowe na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, trwał semestr zimowy roku akademickiego w Wyższej Szkole Handlowej, na której prezydent elekt wykładał. Jak zawsze sumienny, Wojciechowski dokończył swoje wykłady, dzieląc w pierwszych tygodniach urzędowania uwagę między obowiązki głowy państwa i wykładowcy.

Wojciechowski był jednym z twórców niepodległej Polski, którego prezydentura (1922–1926) była zwieńczeniem długiej kariery politycznej. Na rzecz ojczyzny działał od czasu zaangażowania się w studencką konspirację w zaborze rosyjskim, przez założenie Polskiej Partii Socjalistycznej na emigracji i długą nielegalną pracę wydawniczą w kraju, po położenie zrębów pod polską spółdzielczość spożywczą. W II Rzeczypospolitej był ministrem spraw wewnętrznych w rządach Ignacego Paderewskiego i Leopolda Skulsiego (1919–1920), następnie zaś ekspertem pracującym dla kolejnych gabinetów.

W latach konspiracji jego najbliższym współpracownikiem był Józef Piłsudski, z którym razem drukowali nielegalnego „Robotnika". W niepodległej Polsce utrzymywał bliskie kontakty z Komendantem, z jego ramienia też przyjął ministerialne funkcje w 1919 r. Kiedy Piłsudski rozpoczął swój krwawy zamach stanu w maju 1926 r., prezydent Wojciechowski stanął na straży praworządności, sprzeciwiając się dawnemu przyjacielowi. Nie chcąc osłabiać kraju, 14 maja 1926 r. ustąpił z funkcji, w kolejnych latach poświęcając się m.in. pracy w WSH i SGH.

Z okazji 100. rocznicy objęcia najwyższego urzędu w państwie przez Stanisława Wojciechowskiego na budynku M SGH powstał mural „Prezydent z SGH" autorstwa Tytusa Brzozowskiego, architekta, malarza związanego z Warszawą. Stanisław Wojciechowski wykładał w WSH w latach 1919–1939. 19 grudnia 2022 r. w SGH odbyły się uroczyste obchody, w których udział wzięli prezydent Andrzej Duda i wicemarszałek Sejmu Małgorzata Kidawa-Błońska, prawnuczka Stanisława Wojciechowskiego.

Na sąsiedniej stronie: Mural „Prezydent z SGH" autorstwa Tytusa Brzozowskiego namalowany na budynku M SGH, 2022 r. Przedstawia historię Stanisława Wojciechowskiego; na „ścieżce życia" prezydenta – 14 miejsc i zdarzeń ważnych w jego życiu oraz w służbie publicznej

STANISŁAW WOJCIECHOWSKI
PREZYDENT Z SGH
1953
GOŁĄBKI
LANGIEWICZA 15
SGGW
1919-1939
SGH
1926
ZAMACH MAJOWY
REZYGNACJA Z URZĘDU
RUCH SPÓŁDZIELCZY
WYDAWANIE
CZASOPISMA „SPOŁEM"
1919
MSW
1922
PREZYDENT RP
1924
ZAMACH
WE LWOWIE
TNT
TNT
PPS
ROBOTNIK
3 MAJA
PPS
DRUK
„ROBOTNIKA"
1892-1906
EMIGRACJA
1892
KONSPIRACJA,
ARESZTOWANIA
1888
UNIWERSYTET
WARSZAWSKI
1869
KALISZ

SGPiS zmienia kolor

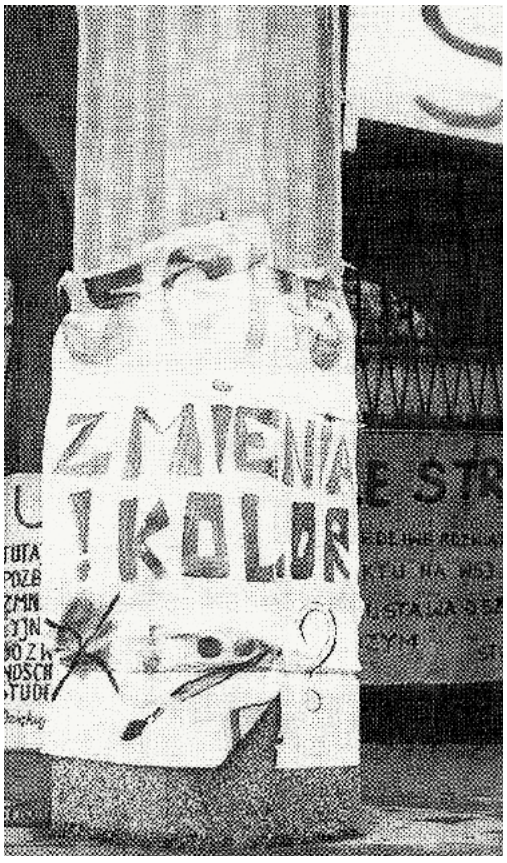
Pod takim hasłem strajkowano w SGPiS w listopadzie 1981 r. Słowa te były odpowiedzią na opinię o uczelni jako „czerwonej twierdzy", charakteryzującej się m.in. największym odsetkiem członków PZPR wśród kadry naukowo-dydaktycznej i względnie niskimi wpływami solidarnościowej opozycji.

Samą Solidarność w SGPiS powołano jeszcze we wrześniu 1980 r., a bardziej masowe zapisy do niej nastąpiły wraz z początkiem nowego roku akademickiego. 15 listopada 1980 r. wybrano władze organizacji: przewodniczącą prezydium została Anna Rokicka, wiceprzewodniczącym – Tomasz Szapiro. Słabością nowej organizacji związkowej była niewielka obecność w nim samodzielnych pracowników naukowych (wśród tych, którzy się zapisali, największy wpływ na dzieje uczelni mieli wywrzeć Janusz Beksiak i Aleksander Müller). Nigdy też uczelniana Solidarność nie stała się organizacją w pełni masową, obejmując swoim członkostwem zawsze poniżej 25% zatrudnionych. Mimo to działalność przebiegała prężnie. Dużym sukcesem był „Biuletyn Związkowy", z początkiem stycznia 1981 r. przemianowany na „Zwrot", dość często cytowany przez ówczesne media opozycyjne.

Zdjęcia archiwalne autorstwa Jacka Gorzkowskiego

Główny temat absorbujący ówczesne środowisko ekonomistów, czyli reforma gospodarcza państwa, był przedmiotem forum dyskusyjnego prowadzonego z inicjatywy Solidarności SGPiS przez prof. Beksiaka oraz wcześniejszych zaawansowanych prac niezależnego zespołu pod kierunkiem dr. Leszka Balcerowicza. Prace tego drugiego spotkały się z zainteresowaniem utworzonej w lipcu 1981 r. Sieci Wiodących Zakładów Pracy NSZZ Solidarność i stały się podstawą zgłaszanych przez nią projektów reformy, utrzymanych w duchu koncepcji samorządności pracowniczej. Wielu pracowników uczelni, powiązanych zarówno z PZPR, jak i Solidarnością, wzięło również udział w pracach oficjalnej Komisji ds. Reformy Gospodarczej, której sekretarzem był Władysław Baka. W SGPiS, jak na innych uczelniach, powstał Niezależny Związek Studentów (NZS), o którego rejestrację walczono w całej Polsce do zimy 1981 r. Mimo mniejszościowego charakteru organizacji to jej działacze, a nie Socjalistycznego Związku Studentów Polskich (SZSP), zostali wybrani przez studentów jako ich reprezentacja senacka wiosną 1981 r. Organem prasowym NZS z SGPiS był „Bakcyl", a przechodzącej proces szybkiej ewolucji SZSP – „Relacjosonda".

Środowiska opozycyjne uczelni wzięły udział w powszechnym strajku ostrzegawczym 27 marca 1981 r. oraz w okupacyjnym strajku studentów (w dniach 16.11–9.12.1981 r.), będącym częścią ówczesnej ogólnokrajowej fali strajków studenckich. Strajk listopadowy ewoluował od formy strajku okupacyjnego do strajku czynnego, z szeroką akcją samokształceniową i kulturalną. W obliczu stanu wojennego doświadczenie okazało się silnym czynnikiem integrującym środowisko studenckie i opozycyjnych pracowników uczelni.

Współpraca z uczelniami z USA

Współpraca Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie z uczelniami w USA należy do najstarszych i najbardziej prestiżowych partnerstw w historii SGH. Jej początki sięgają lat 70. XX w., a przełom nastąpił w 1989 r., gdy SGH dołączyła do programu CIEE (Council on International Educational Exchange). Do 2020 r. w ramach wymiany semestralnej studiowało w SGH ponad 350 studentów z amerykańskich uczelni, a udział w programie przyczynił się do rozwoju oferty dydaktycznej w języku angielskim.

W 1989 r. podpisano również umowę z University of Minnesota, której efektem było uruchomienie programu Warsaw Executive MBA (WEMBA), przez wiele lat zaliczanego do najlepszych programów MBA w Polsce.

Od początku XXI w. współpraca z USA systematycznie się rozwija. Obecnie obejmuje ponad dziesięć uczelni i szkół biznesu oraz wspólne projekty badawcze, dydaktyczne i wymianę kadry akademickiej. W 2018 r. SGH uzyskała grant NAWA na rozwój współpracy z partnerami strategicznymi, w tym m.in. z University of Nevada, Reno czy Northeastern Illinois University.

Istotnym filarem tych relacji jest także partnerstwo z Fundacją Kościuszkowską, wspierające mobilność studentów i naukowców oraz realizację wspólnych inicjatyw edukacyjnych. Wieloletnia współpraca z amerykańskimi partnerami wzmacnia międzynarodową pozycję SGH oraz sprzyja transferowi wiedzy i rozwojowi kompetencji.

FOT. MACIEJ GÓRSKI, SGH (2)

Na zdjęciu prorektor prof. Marek Gruszczyński i rektor prof. Tomasz Szapiro oraz prof. Sri Zaheer ze szkoły biznesu Uniwersytetu Minnesoty, WEMBA 2012 r.

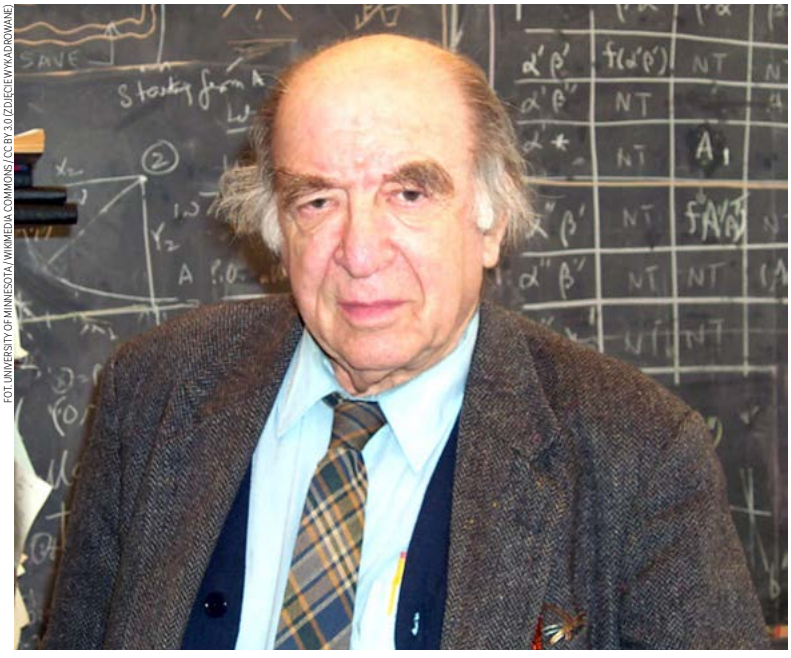

Graduacja WEMBA, 2012 r.

Warsztaty Hurwiczowskie – światowa ekonomia w SGH

Od 2009 r. SGH jest współorganizatorem Warsztatów Hurwiczowskich z Teorii Projektowania Mechanizmów – jednego z najważniejszych w Polsce cyklicznych spotkań poświęconych teorii ekonomii, teorii gier oraz wyborowi społecznemu. Konferencja została zainicjowana dla uczczenia pamięci prof. Leonida Hurwicza – urodzonego w Polsce laureata Nagrody Banku Szwecji im. Alfreda Nobla z 2007 r. oraz doktora honoris causa SGH.

Warsztaty organizowane są wspólnie przez SGH, Instytut Matematyczny Polskiej Akademii Nauk oraz Wydział Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Przez blisko dwie dekady wydarzenie zyskało renomę prestiżowego forum wymiany myśli naukowej, gromadząc badaczy z czołowych ośrodków akademickich na świecie. Wśród prelegentów plenarnych znaleźli się m.in. nobliści Eric Maskin i Roger Myerson, a także inni wybitni badacze, m.in. Hervé Moulin i Martin Hellwig.

FOT. UNIVERSITY OF MINNESOTA / WIKIMEDIA COMMONS / CC BY 3.0 (ZDJĘCIE WYKADROWANE)

Dziesiąta, jubileuszowa edycja Warsztatów Hurwiczowskich odbywa się w roku 120-lecia SGH. Program obejmuje wykłady plenarne wybitnych ekonomistów – Matthew O. Jacksona z Uniwersytetu Stanforda oraz Michala Feldmana z Uniwersytetu Telawiwskiego – a także prezentacje najnowszych badań z zakresu projektowania rynków, ekonomii informacji, aukcji i teorii gier. Warsztaty nie tylko wzmacniają międzynarodową pozycję SGH jako ośrodka badań ekonomicznych, lecz także tworzą przestrzeń do współpracy między ekonomistami, matematykami i młodymi naukowcami z całego świata, kontynuując dziedzictwo Leonida Hurwicza i rozwijając obszary badań, które zapoczątkował.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ SGH

Warsztaty Hurwiczowskie, 2024 r.

Biznes i akademia razem od 28 lat

Klub Partnerów SGH to dziś blisko 50 przedsiębiorstw z kluczowych sektorów gospodarki i najbardziej dojrzała forma współpracy SGH z biznesem. To właśnie tu praktyka spotyka akademię systemowo: w dydaktyce, rozwoju talentów, employer brandingu, rekrutacji, wydarzeniach i projektach odpowiadających na realne potrzeby rynku. Partnerzy współtworzą przedmioty, angażują się w targi pracy, programy edukacyjne, konkursy, mentoring i inicjatywy, które łączą wiedzę z doświadczeniem.

Łącząc praktyczne doświadczenie z teorią, zapraszamy naszych partnerów, by mogli pokazywać studentom SGH, jak właściwie wykorzystać zdobytą wiedzę i umiejętności oraz przekuć je w sukces w następujących obszarach działań: wspólnej realizacji przedmiotów, wyborze tematów prac dyplomowych, badaniach naukowych czy wizytach studyjnych.

Tak budowana współpraca ma w SGH długą tradycję. Klub powstał w 1998 r. jako wspólna inicjatywa władz SGH, w tym rektor Janiny Jóźwiak, i firm, które już wtedy rozumiały, że nowoczesna edukacja ekonomiczna wymaga stałej wymiany wiedzy między uczelnią a światem praktyki gospodarczej. Od blisko 30 lat SGH nie tylko reaguje na zmiany rynku, ale też pomaga je wyprzedzać.

Dziś Klub Partnerów SGH rozwija ten model jeszcze dalej. Obok wykładów gościnnych, rad programowych i studiów podyplomowych realizowanych z partnerami – m.in. z KPMG, PwC, EY i Accenture – powstają także projekty szyte na miarę, takie jak „Umiejętności Jutra: AI" z Google Polska, Think Tank SGH dla ochrony zdrowia czy Future Bridge z Giełdą Papierów Wartościowych w Warszawie. Nowy program koordynatorów merytorycznych jeszcze mocniej zbliża partnerów do ekspertów SGH, porządkując współpracę i otwierając ją na kolejne ambitne przedsięwzięcia. SGH od lat nadaje ton współpracy nauki z biznesem i zawsze robi to z myślą o przyszłości.

SGH Klub Partnerów

accenture · Alior Bank · ARCHE · Millennium bank · BOŚ BANK · Bank Pekao · BIK · BNP PARIBAS · budimex · citi · Clyde&Co · Deloitte. · DENTONS · ERSTE · EY Shape the future with confidence · FAKRO · GE HealthCare · GPW · Google · GRUPA LUXMED · Henkel · ING · KEARNEY · KPMG · L'ORÉAL POLAND·BALTIC · Makarony Polskie · mBank · Microsoft · NOVARTIS · ORLEN · P&G · Bank Polski · polpharma · POLISH&SLAVIC · PRESSGLASS · pwc · PWPW · PZU · SANDOZ · software AG · tpa · UNIQA

038

Erasmus+ dla pracowników

Jest jednym z najważniejszych instrumentów wspierających rozwój międzynarodowy kadry SGH. Umożliwia pracownikom akademickim i administracyjnym zdobywanie doświadczeń w zagranicznych instytucjach partnerskich, rozwijanie kompetencji zawodowych oraz wymianę wiedzy i dobrych praktyk w europejskim i globalnym środowisku akademickim.

W ramach Erasmus+ nauczyciele akademiccy mogą realizować wyjazdy dydaktyczne, prowadząc zajęcia dla studentów uczelni partnerskich, a także mobilności szkoleniowe służące rozwojowi kompetencji związanych z działalnością naukową i dydaktyczną. Pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi korzystają z wyjazdów szkoleniowych, obejmujących m.in. udział w kursach, szkoleniach oraz obserwacji pracy w zagranicznych instytucjach (job shadowing).

Wyjazdy Erasmus+ pozwalają pracownikom SGH na poznawanie nowych metod kształcenia i zarządzania uczelnią, rozwijanie sieci kontaktów międzynarodowych oraz inicjowanie wspólnych projektów dydaktycznych i badawczych. Program wspiera również budowanie trwałych relacji z uczelniami partnerskimi i wzmacnia kompetencje niezbędne do funkcjonowania w coraz bardziej umiędzynarodowionym środowisku akademickim.

Dzięki Erasmus+ dla pracowników SGH rozwija kulturę mobilności wśród całej społeczności akademickiej, wzmacniając jakość kształcenia, profesjonalizację kadry oraz międzynarodowy charakter uczelni.

Kampus w czasie wojny

Działania we wrześniu 1939 r. oszczędziły teren SGH przy ul. Rakowieckiej. Straty były niewielkie. Uczelnia funkcjonowała do czerwca 1940 r. i mogła jedynie przeprowadzać egzaminy. Zredukowano personel biblioteczny i administracyjny. Pracownikom wypłacano zapomogi, częściowo w tym celu upłynniając rachunki w bankach, sprzedając papiery wartościowe i zaciągając pożyczki u osób prywatnych. Założono ogródki warzywne, z których plony wspólnie dzielono między potrzebujących.

FOT. ARCHIWUM SGH

Aula w Pawilonie Doświadczalnym (budynek A) zniszczona po powstaniu warszawskim

FOT. ARCHIWUM SGH

Pawilon Doświadczalny (budynek A) – zniszczenia wojenne

W listopadzie 1939 r. budynek główny (A) zajęło wojsko. W styczniu następnego roku przeznaczono go na składnicę Archiwum Akt Nowych, do której przez całą okupację zwożono akta różnych instytucji.

W lipcu 1940 r. zarząd nad majątkiem SGH przejęły władze niemieckie. Funkcję jego administratora z ramienia uczelni przez cały okres okupacji pełnił kierownik sekretariatu i administracji Franciszek Branny. Zasekwestrowano zbiory Biblioteki SGH. Pozostawiono je na miejscu jako część zarządzaną przez państwową Staatsbibliothek in Warschau.

Z Domu Profesorskiego (C) wyrzucono mieszkańców i przeznaczono go dla oficerów SS. Po upadku powstania warszawskiego, na początku listopada 1944 r., Niemcy podpalili budynek A, który nie runął jedynie ze względu na solidną konstrukcję. Byz ła to największa strata rzeczowa SGH. Pozostałe budynki (biblioteczny – B oraz C), choć częściowo rozgrabione, ocalały.

040

Wczesną wiosną, gdy temperatura wzrasta, pszczoły opuszczają ul po zimowym okresie spoczynku. Królowa rozpoczyna intensywne składanie jaj, a robotnice zbierają pierwszy pyłek i nektar z kwitnących wierzb, kasztanów i drzew owocowych. Lato jest okresem największej aktywności. W tym czasie pszczoły zbierają pożytki, korzystając głównie z dobrodziejstwa okolicznych lip, wychowują nowe pokolenia i gromadzą zapasy miodu. To również czas miodobrania – jednego z najważniejszych momentów w pracy przy pasiece. Jesienią aktywność pszczół stopniowo maleje. Robotnice przygotowują się do zimy, ograniczając rozwój rodziny i zabezpieczając ul na chłodniejsze miesiące. Jesień to okres szczególnie intensywnych prac pasiecznych obejmujących ocenę kondycji rodzin, uzupełnianie zapasów pokarmu oraz działania profilaktyczne związane z ochroną zdrowia owadów. Zimą pszczoły nie zapadają w sen, lecz tworzą wewnątrz ula kłąb zimowy. Korzystając ze zgromadzonego miodu, utrzymują odpowiednią temperaturę i oczekują nadejścia kolejnej wiosny.

Pszczoła Główna Handlowa

Od ponad siedmiu lat niezwykle pożyteczne pszczoły mają w SGH bezpieczne, spokojne miejsce w samym sercu tętniącego życiem miasta. Przez wiele lat na dachu Biblioteki SGH, a od kilku miesięcy na zielonym tarasie Centrum Przestrzeni Innowacyjnej, w otulinie Pola Mokotowskiego, owady te znalazły warunki, które sprzyjają ich naturalnemu funkcjonowaniu – uczelnianą pasiekę. To przestrzeń stworzona z myślą o nich – wolna od pośpiechu i ingerencji.

Pasieka to coś więcej niż tylko miód. To część strategii zrównoważonego rozwoju kampusu i działań SGH na rzecz społecznej odpowiedzialności, wiara, że troska o naturę i dobrostan pszczół może iść w parze z misją edukacyjną oraz wartościami naszej uczelni.

Pasieka od początku była projektem przemyślanym. Poprzedziła ją analiza lokalnej roślinności, tak aby zapewnić pszczołom wystarczającą bazę pokarmową. Opiekunowie pasieki Joanna i Mariusz Korpusowie zdobywali doświadczenie m.in. w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Akademii Pszczelarza w Krakowie oraz w Pasiece UJ.

Prowadzenie uczelnianej pasieki, liczącej pięć rodzin pszczelich, wymaga regularnych przeglądów oraz stałego monitorowania ich kondycji. Zakres prowadzonych działań zmienia się wraz z porami roku i potrzebami owadów. Poznawanie tego fascynującego świata pszczół jest jednym z głównych celów funkcjonowania uczelnianej pasieki. Dzięki swej nieustannej pracy pszczoły nie tylko zapewniają przetrwanie swojej rodzinie, lecz także wspierają funkcjonowanie całych ekosystemów.

Uczelniana pasieka nie ma charakteru komercyjnego, pełni przede wszystkim funkcję edukacyjną i popularyzatorską. Pasieka stanowi miejsce warsztatów, zajęć dla dzieci i działań promujących wiedzę o znaczeniu pszczół oraz innych zapylaczy dla środowiska. Jest również elementem szerszych inicjatyw wspierających bioróżnorodność, takich jak tworzenie łąk kwietnych i przestrzeni przyjaznych owadom. Nad prawidłowym funkcjonowaniem pasieki czuwa Powiatowy Inspektorat Weterynarii w Warszawie, zapewniając odpowiednie warunki dla pszczół oraz bezpieczeństwo społeczności akademickiej. To dowód na to, że nowoczesny kampus może być nie tylko miejscem nauki, ale także przestrzenią realnej troski o naturę.

041

Olimpijczycy i rekordziści – najwięksi z wielkich

Michał Butkiewicz – szpadzista, brązowy medalista z Meksyku (1968), z trudem odpowiedziałby, gdzie odniósł więcej sukcesów: na planszy czy w nauce. Obok medali mistrzostw świata i olimpijskiego brązu obronił doktorat nauk ekonomicznych.

Oskar Gołębiowski – dwukrotny srebrny medalista XXV Letnich Igrzysk Głuchych w Tokio (Deaflympics 2025) w biegu na 400 m oraz w biegu na 400 m przez płotki. Trzykrotny medalista XXIV Letnich Igrzysk Osób Niesłyszących (Deaflympics 2022). Poza osiągnięciami sportowymi na skalę światową student SGH.

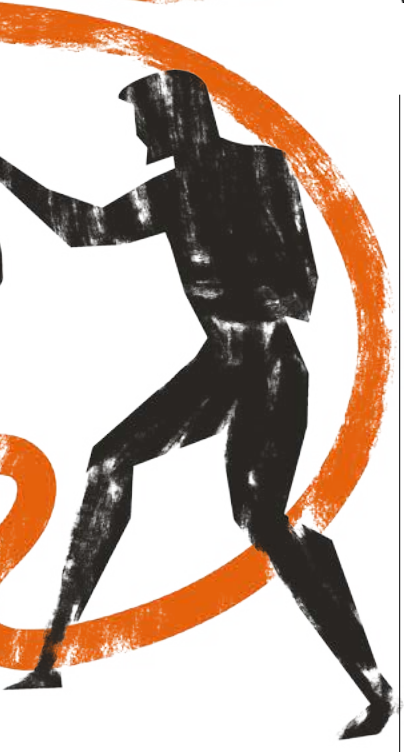
Jarosław Kisiel – szpadzista i olimpijczyk z Barcelony (1992), pracę magisterską poświęcił działalności Juventuru jako organizatora wyjazdów do ZSRR. Sam Kisiel wybrał dla siebie inną podróż – być może najpiękniejszą w życiu. W 1992 r. pojechał do Barcelony i zajął szóste miejsce w drużynie szpadzistów.

Jan Kozakiewicz – zdobywca czwartego miejsca w mistrzostwach Europy w pływaniu w Budapeszcie (2021) w konkurencji 50 m stylem klasycznym, powołany do kadry narodowej na igrzyska olimpijskie w Tokio (2021). Stypendysta ówczesnego Ministerstwa Edukacji i Nauki „za znaczące osiągnięcia naukowe, sportowe" na rok akademicki 2020/2021. W sferze jego zainteresowań znajdują się zarówno globalne sukcesy, jak i globalny biznes, który studiował w SGH.

Ewa Kłobukowska – mistrzyni olimpijska w sprincie z Tokio (1964) i brązowa medalistka w sztafecie 4 x 100 m. Kilka lat później rozpoczęła studia w SGPiS. Do dziś krąży anegdota o egzaminach wstępnych, które zbiegły się z finałem meczu lekkoatletycznego Polska – ZSRR. Dzień rozpoczęła przed komisją egzaminacyjną, a po locie awionetką dokończyła sportową rywalizację na Stadionie Śląskim. Wygrała bieg na 100 m, a na 200 m ustąpiła jedynie Irenie Szewińskiej. Dyplom odebrała w 1972 r.

Anna Maliszewska – pięcioboistka nowoczesna, trzykrotna olimpijka: olimpiada w Rio de Janeiro (2016), olimpiada w Tokio (2021), olimpiada w Paryżu (2024), brązowa medalistka w światowych igrzyskach wojskowych w Wuhan (2016) oraz w Pucharze Świata w pięcioboju nowoczesnym w Sofii (2021). Podczas studiów magisterskich w SGH wybrała kierunek menedżerski.

Kazimierz Paździor – mistrz olimpijski w boksie z Rzymu (1960), studiował zaocznie w SGPiS w latach 1962–1967. Zanim zdobył złoto, pracował w radomskiej fabryce, pomagając utrzymać rodzinę. Po olimpijskim triumfie zakończył karierę sportową, wybierając życie zawodowe i rodzinne. W pracy magisterskiej badał wpływ bodźców materialnych na kwalifikacje pracowników zakładu, z którym był związany od młodości.

Edmund Piątkowski – jeden z najwybitniejszych polskich dyskoboli, w 1959 r. rzucił dyskiem na 59,91 m, ustanawiając rekord świata. Jego wyczyn opisywał Ryszard Kapuściński jako wydarzenie „wielkie, niezwykłe i wspaniałe". Piątkowski wystąpił na trzech igrzyskach olimpijskich, a pracę magisterską obronił w 1966 r.

Grażyna Rabsztyn – trzykrotnie reprezentowała Polskę na igrzyskach olimpijskich: w Monachium, Montrealu i Moskwie. Mimo licznych sukcesów krajowych i międzynarodowych nie zdobyła olimpijskiego medalu. Dyplom uzyskała w 1978 r., pisząc o systemach motywacyjnych w biurach projektów. Dwa lata później ustanowiła rekord Polski na 100 m przez płotki – 12,36 s. Wynik ten pozostaje niepobity do dziś.

Anna Rybicka – dwukrotna olimpijka, srebrna medalistka IO w Sydney (2000) – potrafiła pogodzić starty z wymaganiami studiowania w SGH. Dwa lata po igrzyskach obroniła pracę o polityce badań i rozwoju Unii Europejskiej.

Teresa Sukniewicz – olimpijka z Meksyku (1968) i wielokrotna rekordzistka świata w biegu przez płotki. Do igrzysk w Monachium (1972) przystępowała jako liderka światowych tabel, jednak trzy tygodnie przed startem doznała kontuzji ścięgna Achillesa. Ukończyła SGPiS rok po igrzyskach. W pracy magisterskiej analizowała sytuację materialną lekkoatletycznej kadry narodowej.

Aleksandra Śmiech – czołowa polska lekkoatletka specjalizująca się w rzucie młotem, brązowa medalistka na Uniwersjadzie w Chengdu w swojej dyscyplinie (2023), uczestniczyła także w mistrzostwach świata w lekkoatletyce w Budapeszcie (2023). Studiując na SGH e-biznes, łączyła zdobywanie wiedzy naukowej z trenowaniem siły fizycznej.

„Czerwona twierdza”

W 1949 r. władze zakończyły proces przejmowania kontroli nad SGH. Pod nową nazwą – Szkoła Główna Planowania i Statystyki (SGPiS) – Szkoła miała stać się kuźnią kadr dla socjalistycznej gospodarki. Od dydaktyki odsunięto liczne grono dawnych profesorów, zastępując ich radykalnymi zwolennikami ówczesnej władzy. Jednym z nich był Bronisław Minc – brat kształtującego polską politykę gospodarczą Hilarego Minca.

Na czele SGPiS postawiono rektora wyznaczonego spoza grona pracowników uczelni. Ważną rolę zaczął odgrywać Komitet Uczelniany PZPR, a pozycja jego I sekretarza tylko nieznacznie ustępowała rektorowi. Od lat 50. upartyjnienie SGPiS postępowało, choć jego tempo czasowo osłabło po 1956 r. Mimo to SGPiS miał opinię „czerwonej twierdzy” – uczelni najbardziej upartyjnionej spośród szkół wyższych stolicy. Była to prawda. W 1968 r. upartyjnienie samodzielnych pracowników (docentów i profesorów) sięgało 60%, podczas gdy w innych uczelniach cywilnych było to ok. 30%. W końcu 1979 r. w SGPiS do PZPR należało 709 pracowników i studentów, a rok później – 733.

Istotne znaczenie miały także kontrolowane przez partię organizacje młodzieżowe i studenckie. Z czasem jednak coraz więcej studentów i pracowników przeciwstawiało się upartyjnieniu uczelni. Podczas strajku jesienią 1981 r. przed wejściem protestujący zawiesili plakat „SGPiS zmienia kolor”. Rzeczywiście, był to początek głębokiej przemiany politycznej uczelni.

043

PIM

PIM (Partnership in International Management) to najstarsza transatlantycka sieć współpracy akademickiej, powstała w 1973 r. z inicjatywy trzech profesorów: Richarda Zisswillera z HEC Paris, Jima Balla z London Business School i Edwarda Altmana z New York University (dhc SGH wręczone 12 października 2015 r.). Dziś zrzesza 63 czołowe uczelnie i szkoły biznesu z 39 państw świata, wspierając mobilność studentów oraz pracowników.

SGH dołączyła do PIM jako kandydat w 1995 r., a od 2001 r. jest jej aktywnym członkiem. Sieć, początkowo skupiona na programach MBA, obecnie rozwija wymianę studentów (licencjackich i magisterskich), programy podwójnych dyplomów oraz liczne inicjatywy współpracy. Członków łączy wysoki poziom kształcenia i zaangażowanie w umiędzynarodowienie nauki.

Na przestrzeni ponad 50 lat tysiące studentów skorzystały z programów PIM, budując kompetencje globalne i relacje międzykulturowe. Uczelnie PIM regularnie się spotykają, by dzielić się doświadczeniami, rozwijać partnerstwa i wspólnie odpowiadać na wyzwania edukacji międzynarodowej. Doświadczenia te stały się fundamentem powstania wielu międzynarodowych aliansów i programów, takich jak np. CEMS.

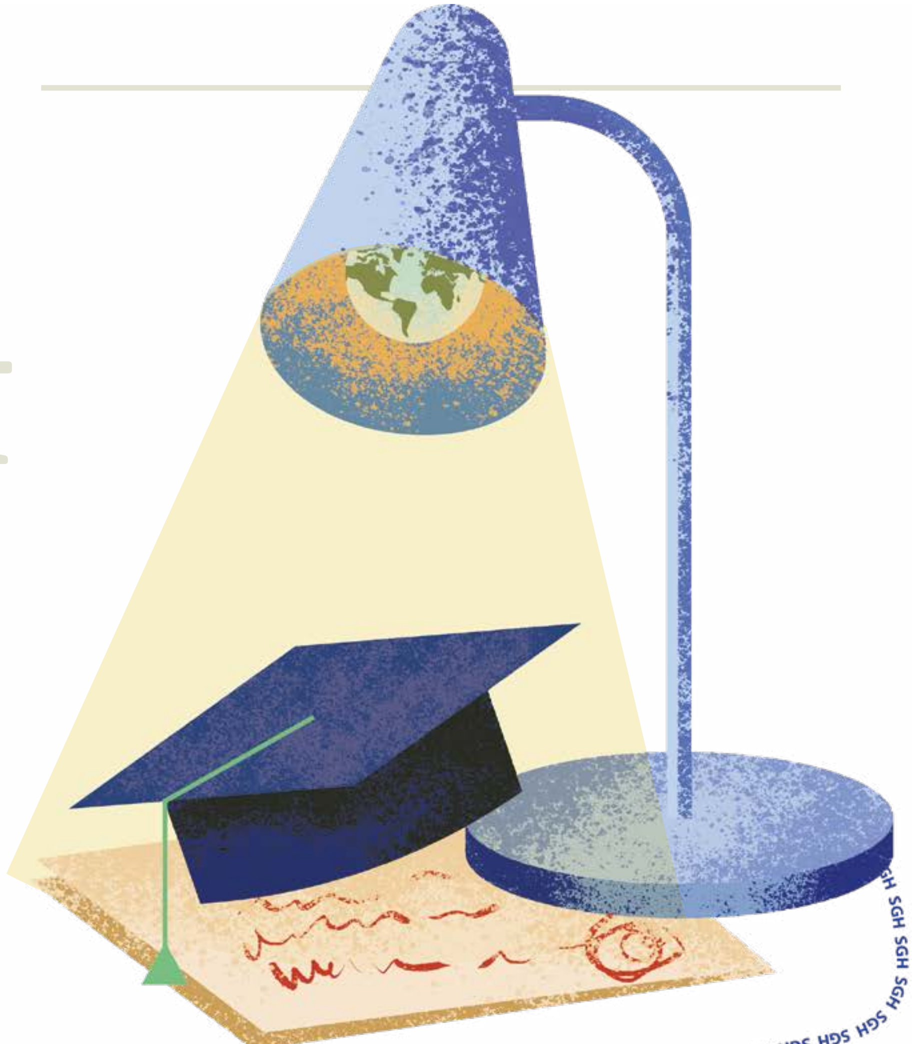
PIM jest zarządzana przez swoich członków – strategiczne decyzje zapadają podczas corocznego zgromadzenia, a bieżącą działalność koordynują wybierani przewodniczący reprezentujący trzy regiony: Europę, Bliski Wschód i Afrykę; Amerykę Północną i Amerykę Południową oraz Azję i Oceanię. W latach 2021–2023 przewodniczącym na region Europy, Bliskiego Wschodu i Afryki był prorektor SGH ds. współpracy z zagranicą Jacek Prokop.

W dniach 7–9 października 2025 r. SGH po raz pierwszy była gospodarzem dorocznego zjazdu i konferencji sieci PIM pt. „Shaping Tomorrow: Business, Education and Innovation for a Resilient Future" poświęconej roli szkół biznesu w kształtowaniu przyszłości odpornej na bieżące zawirowania w sferze politycznej, społecznej i gospodarczej

FOT. PAWEŁ GOŁĘBIOWSKI, SGH

044

Programy podwójnych dyplomów

Należą do najbardziej prestiżowych form umiędzynarodowienia kształcenia w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Umożliwiają studentom zdobycie dyplomów dwóch renomowanych uczelni w ramach jednego cyklu studiów – poprzez realizację części programu w SGH i na uczelni partnerskiej. Absolwenci otrzymują dwa pełnoprawne dyplomy, rozwijają kompetencje międzykulturowe, językowe i zawodowe oraz zwiększają swoją konkurencyjność na międzynarodowym rynku pracy.

SGH rozwija programy podwójnych dyplomów od wielu lat. Początkowo obejmowały one pojedyncze partnerstwa, a dziś stanowią jeden z wyróżników oferty edukacyjnej uczelni i ważny element jej strategii umiędzynarodowienia. Obecnie SGH oferuje 16 programów podwójnych dyplomów na studiach I i II stopnia, realizowanych z renomowanymi uczelniami partnerskimi w Europie i poza nią.

Wśród partnerów znajdują się uczelnie m.in. z Niemiec, Francji, Portugalii, Włoch, Belgii, Szwajcarii, Czech i Chin. Programy obejmują kierunki ekonomiczne i menedżerskie, prowadzone w języku angielskim. Każdego roku uczestniczą w nich studenci SGH oraz uczelni partnerskich, tworząc międzynarodowe środowisko akademickie i rozwijając sieci kontaktów zawodowych. Programy podwójnych dyplomów pozostają jednym z kluczowych narzędzi budowania globalnej pozycji SGH.

Budynek C na 100-lecie SGH

Przeprowadzana w latach 90. transformacja gospodarcza przyniosła ogromne zapotrzebowanie na nowoczesną wiedzę. Liczba studentów stacjonarnych była stała, uzależniona od dotacji państwowej. Chcąc sprostać popytowi, uczelnia rozwinęła szeroko płatne studia niestacjonarne. Niestety, stare budynki nie mogły pomieścić wszystkich chętnych, budowa nowego obiektu stała się koniecznością.

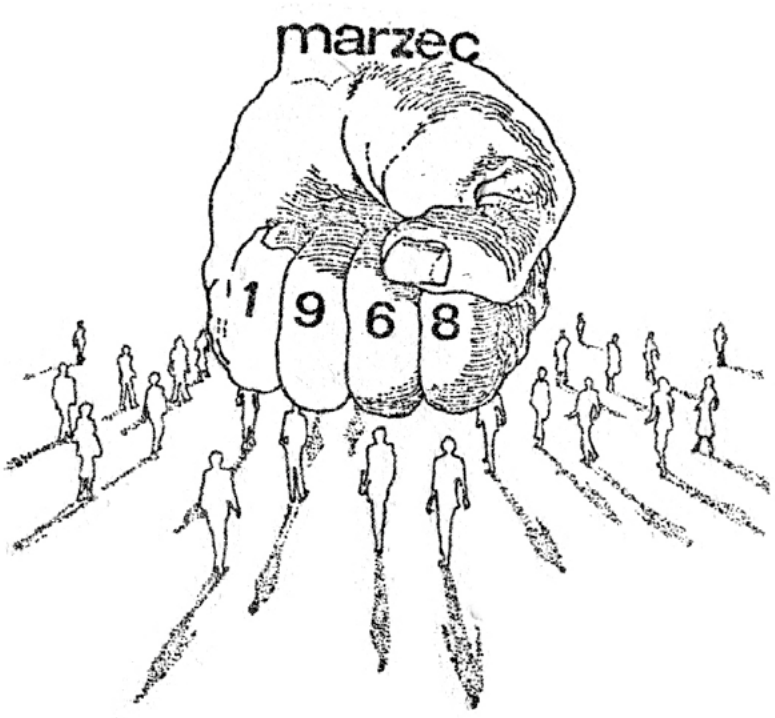

FOT. MACIEJ GÓRSKI, SGH

Profesor Marek Bryx wspomina: „ Jako świeżo powołany kierownik Katedry Inwestycji i Nieruchomości zostałem mianowany przez rektora Marka Rockiego pełnomocnikiem ds. realizacji tej inwestycji. Przez dwa lata z architektem Aleksandrem Mirkiem pokonywaliśmy różnego rodzaju trudności, próbując przeforsować projekt obiektu, który nawiązuje do kolorystyki kampusu oraz szczytem południowo-zachodnim do kogi – herbu SGH. Największe bariery to niechęć sąsiadów, która przełożyła się na dwie rozprawy w kolegium samorządowym, oraz katastrofa budowlana na ul. Puławskiej, która zmusiła nas do opracowania dwóch dodatkowych ekspertyz dowodzących trafności przyjętych rozwiązań konstrukcyjnych. Wszystko to wydłużało pracę.

I wreszcie sukces – pozwolenie na budowę. Wtedy właśnie, w listopadzie 2001 r., zostałem wiceministrem infrastruktury i prezesem Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast i musiałem zrezygnować z funkcji pełnomocnika rektora i czynnego nadzoru nad budową. Zastąpił mnie nowy dyrektor administracyjny, obecny rektor SGH Piotr Wachowiak.

W 100. rocznicę istnienia uczelni na uroczystym otwarciu budynku architekt powiedział, że nie dotrzymałem słowa. Jego zdaniem na początku naszej współpracy obiecałem, że jeśli budynek stae nie, to się upijemy i »na czworakach« wejdziemy na górę. Wziąwszy pod uwagę, że nasze działania zaczęły się od zera, a społeczność akademicka była nastawiona sceptycznie, nie mogę wykluczyć, że wyraziłem taką myśl. Mimo że »nie opiliśmy« go należycie, budynek stoi i służy kolejnym rocznikom studentów SGH”.

Marzec ’68

Wydarzenia marca 1968 r. w SGPiS były częścią kryzysu politycznego wywołanego protestami studenckimi. 11 marca w Auli Spadochronowej odbył się wiec studentów, któremu przewodniczył Marek Borowski (marszałek Sejmu RP w latach 2001–2004 i wicemarszałek w latach 1996–2001). Uczestnicy przyjęli rezolucję wyrażającą solidarność ze studentami Uniwersytetu Warszawskiego, domagającą się zaprzestania represji i poszanowania autonomii szkół wyższych. Następnego dnia zorganizowano kolejny wiec mimo zakazu władz. Protesty nie wyszły poza teren uczelni i nie przerodziły się w starcia uliczne.

Mimo to bezpośrednio po zakończeniu demonstracji rozpoczęły się represje. W maju Uczelniana Komisja Dyscyplinarna zawiesiła w prawach studenta dziesięć osób, a kolejnym udzieliła nagan. Z uczelni i organizacji młodzieżowych usuwano uczestników protestów. Około 25 studentów SGPiS opuściło kraj w ramach pomarcowej emigracji.

Znacznie dotkliwsze były czystki kadrowe. Zwolniono lub odsunięto od pracy m.in. Halinę Balicką-Kozłowską, Marię Dziewicką, Walerego Amielisa, Jerzego Osiatyńskiego i Kazimierza Łaskiego. Odwołano prorektora Adama Ginsberta-Geberta, a z uczelni odeszli m.in. Michał Kalecki, Bronisław Blass, Ignacy Sachs, Henryk Flakierski i Janusz Zieliński. Zlikwidowano Katedrę Ekonomii Politycznej na Wydziale Handlu Zagranicznego. Marzec ’68 oznaczał dla SGPiS ograniczenie autonomii uczelni, przebudowę jej struktury i trwałe osłabienie potencjału naukowego.

Trzynaście lat po wydarzeniach Marca ’68, w marcu 1981 r., ukazało się wydanie specjalne nr 4 (8) informatora wewnętrznego SGPiS „Zwrot”, w którym zamieszczono część „kilkudziesięciu godzin rozmów z ludźmi, których dotknęła sprawa Marca ‘68. Tych, którzy są lub byli związani z SGPiS”. „Niech dokumenty mówią same za siebie: – o tym, co intelektualiści i studenci przeżyli, – jakie były skutki wydarzeń 1968 roku, – w jaki sposób dzisiaj społeczność akademicka powraca do wydarzeń sprzed trzynastu lat” – pisał zespół redakcyjny

Z życia uczelni

Na początku 2023 r. przygotowanie Gazety SGH powierzono red. naczelnej Karolinie Cygonek i sekretarz redakcji Annie Domalewskiej. Wraz z wiosennym numerem zmieniła się również jego formuła. Na łamach Gazety SGH można znaleźć raporty, wyniki najnowszych badań naukowych realizowanych w SGH, informacje o funkcjonowaniu uczelni, osiągnięciach pracowników naukowych, doktorantów i studentów, a także rozmowy z ekspertami i ciekawymi ludźmi. Są też stali felietoniści. Pismo jest bezpłatne, wydawane nakładem 2000 egzemplarzy. Redakcja szkoli się i podtrzymuje więzi ze środowiskiem czasopism akademickich i portali uczelnianych, a także z zespołami komunikacji uczelni europejskich w ramach EUPRIO.

Historia Gazety SGH sięga 1993 r., kiedy to prorektor prof. Wojciech Roszkowski zlecił jej przygotowanie Jackowi Wójcikowi. Gazeta zrodziła się jako dwutygodnik relacjonujący życie uczelni; pierwsze numery pojawiły się w czasie kampanii wyborczej. W latach 1995–2002 pismo prowadziła Barbara Minkiewicz, a po niej przez sześć lat Lidia Jastrzębska, za której w 2007 r. Gazeta SGH stała się miesięcznikiem. W 2008 r. do gazety ponownie powróciła red. Minkiewicz i red. Wójcik, sekretarzem redakcji została Anna Domalewska. Jesienią 2017 r. gazetę przejął Jan A. Nicał (do 2023 r.). Wraz z tą zmianą uczelniany miesięcznik przekształcił się w kwartalnik, a bieżące informacje prezentowane są na portalu Gazeta SGH – życie uczelni.

Gazeta SGH miała swoją poprzedniczkę. W latach 1971–1977 SGPiS wydawał czasopismo wewnątrzuczelniane „Biuletyn Informacyjny". W pierwszych latach nakład dochodził do 460 egzemplarzy, od końca 1974 r. ustalił się na poziomie 100 zeszytów wydawanych w formie powielanego maszynopisu w kartonowych okładkach. Biuletyn, redagowany przez kilkuosobowy komitet złożony z młodych pracowników naukowych, ukazywał się z polecenia rektora SGPiS i pod nadzorem ówczesnego Głównego Urzędu Kontroli Publikacji i Widowisk, czyli PRL-owskiej cenzury. Czytelnicy zostali już w pierwszym numerze zobowiązani do nieupowszechniania informacji zawartych w czasopiśmie poza środowiskiem uczelni. Po latach ten suchy w formie i treści biuletyn stanowił niezwykle cenne źródło informacji o SGPiS.

Doceniamy liderów

GOSPODARKA

2026 Ryszard Florek

2025 Irena Pichola

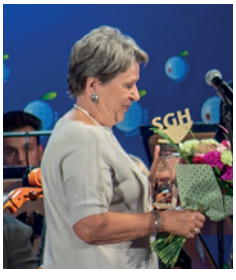
FOT. ARCHIWUM SGH (8)

2024 Henryk Skarżyński

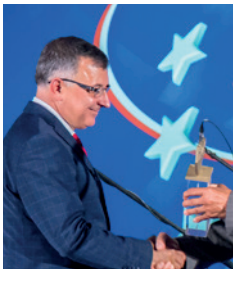
2023 Czesław Lang

2022 Dr Irena Eris

2021 Krzysztof Pawiński

2020 Zbigniew Jagiełło

2019 Anna Rulkiewicz

„SGH kształtuje liderów" to jedno z haseł promocyjnych uczelni, które pokazuje, że uczelnia ceni sobie formację, na którą składają się wykształcenie i system wartości przyszłych liderów biznesu i gospodarki, ale nie tylko.

Od 2019 r. uczelnia przyznaje podczas Forum Ekonomicznego Nagrody Gospodarcze SGH, doceniając liderów, którzy poprzez swoje działania istotnie przyczyniają się do rozwoju krajowej gospodarki oraz podnoszenia jakości świadczonych usług w swoim sektorze.

Laureatami dotychczas zostali:

– Ryszard Florek, prezes zarządu FAKRO, polskiego przedsiębiorstwa zajmującego czołową pozycję na światowym rynku okien dachowych i schodów strychowych;

– Irena Pichola, prezeska Forum Odpowiedzialnego Biznesu, przewodnicząca Chapter Zero Poland i pasjonatka zrównoważonego rozwoju, założycielka międzynarodowego boutique'u doradczego Artha Consulting Network;

– prof. Henryk Skarżyński, światowej sławy lekarz otolaryngolog, audiolog i foniatra, twórca i dyrektor Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu oraz Światowego Centrum Słuchu w Kajetanach;

– Czesław Lang, kolarz torowy i szosowy, olimpijczyk, organizator największego cyklicznego sportowego wydarzenia w Polsce Tour de Pologne UCI World Tour, założyciel i właściciel firmy Lang Team;

– dr Irena Eris, założycielka marki Dr Irena Eris, zaangażowana w ochronę środowiska, poważne podejście do społecznej odpowiedzialności, zasad etyki i wartości w działaniach biznesowych;

– Krzysztof Pawiński, współzałożyciel, współwłaściciel i prezes Grupy Maspex, jednej z największych firm w Europie Środkowo-Wschodniej w segmencie produktów spożywczych;

– Zbigniew Jagiełło, prezes PKO BP w latach 2009–2021, który wzmocnił pozycję banku oraz całej Grupy Kapitałowej PKO, dzięki czemu stała się liderem sektora bankowego i bankowości mobilnej w Europie Środkowo-Wschodniej;

– Anna Rulkiewicz, prezes Grupy LUX MED, za czasów której firma stała się liderem prywatnej branży medycznej w Polsce.

W 2026 r. po raz trzeci w historii SGH uhonorowała wybitnych dziennikarzy gospodarczych. Tytuł Najlepszego Dziennikarza Gospodarczego za Całokształt Dorobku otrzymał Łukasz Kijek, redaktor naczelny money.pl i autor cyklu wywiadów „Biznes klasa". Nagrodę dla Najlepszego Dziennikarza Gospodarczego Roku 2025 kapituła przyznała Tomaszowi Setcie z TOK FM. Wyróżnienie w kategorii publicystyka trafiło do Joanny Solskiej z tygodnika „Polityka" i TOK FM. W kategorii dziennikarstwo internetowe i portale wyróżniono redakcję FRONTSTORY.pl, niezależnego portalu śledczego. Wyróżnienie w kategorii radia i podcasty otrzymał Marek Tejchman z RMF FM i Polsatu, a w kategorii telewizja – Jan Niedziałek z TVN24 BiS.

W 2025 r. Nagrodę SGH dla Najlepszego Dziennikarza Gospodarczego za Całokształt Dorobku otrzymał Bogusław Chrabota, ówczesny redaktor naczelny grupy medialnej Gremi Media. Nagrodę SGH dla Najlepszego Dziennikarza Gospodarczego Roku 2024 za wybitne osiągnięcia w sferze popularyzacji nauk ekonomicznych otrzymała Justyna Smolińska z „Pulsu Biznesu", a wyróżnienie za najciekawszy projekt medialny 2024 r. – Marcin Kowalski, redaktor prowadzący w TVP Info. W 2024 r. tę pierwszą i drugą nagrodę (nikogo nie wyróżniono) otrzymali odpowiednio: Roman Młodkowski, współtwórca i szef kanału Biznes24, i Karolina Wysota z portalu Money.pl.

Nowym wyróżnieniem jest Nagroda Społeczna SGH dla uhonorowania osobistości, której wybitna działalność społeczna w sposób trwały przyczyniła się do rozwoju społecznego Polski. 14 lutego 2026 r. na Balu Partnerów Społecznych SGH, uświetniającym obchody 120-lecia uczelni, po raz pierwszy wręczono to wyróżnienie, które trafiło do siostry Małgorzaty Chmielewskiej – prezes Fundacji „Domy Wspólnoty Chleb Życia", od lat wykazującej się nadzwyczajnym zaangażowaniem w rozwój społeczny kraju, realizując misję wsparcia osób najbardziej wykluczonych.

MEDIA

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH (6)

2024 Karolina Wysota i Roman Młodkowski

2025 Bogusław Chrabota, Justyna Smolińska, Marcin Kowalski

2026 Nagrodzeni dziennikarze i wręczający

SPRAWY SPOŁECZNE

2026 Małgorzata Chmielewska

Od Bacha do The Beatles

Choć SGH kojarzy się przede wszystkim z ekonomią, analizą i liczbami, od lat ma swoje własne brzmienie. To Chór SGH, którego historia sięga jeszcze SGPiS i pierwszego występu w 1967 r. Przez ten czas zmieniło się niemal wszystko: nazwa uczelni, realia studiowania, studenci i repertuar. Nie zmieniła się jednak idea – wspólne tworzenie. Po latach przerwy w 1993 r. zespół reaktywował dr Tomasz Hynek, który po dziś nieprzerwanie go prowadzi. Trudno wyobrazić sobie życie uczelni bez obecności Chóru SGH.

Zespół zyskał renomę zarówno w Polsce, jak i za granicą, zdobywając prestiżowe nagrody i zachwycając publiczność niezwykłymi interpretacjami muzycznymi. Chór SGH wykracza bowiem poza scenę akademicką, regularnie biorąc udział w prestiżowych festiwalach i konkursach międzynarodowych. Chór występował w najważniejszych salach koncertowych, w tym w Filharmonii Narodowej i Teatrze Wielkim w Warszawie czy w niemieckim Bundestagu. Jego koncerty w Portugalii, we Włoszech, w Szwajcarii i Ukrainie spotkały się z entuzjastycznym przyjęciem.

W repertuarze pojawiają się dzieła muzyki dawnej, współczesne kompozycje chóralne, a także projekty jazzowe czy rozrywkowe. Wśród wykonywanych utworów znajdują się dzieła klasyczne Bacha, Mendelssohna i Szymanowskiego, kompozycje współczesne znanych artystów, takich jak Arvo Pärt i Paweł Łukaszewski. Zespół wykonuje również aranżacje muzyki pop, w tym utwory The Beatles, Queen, Maanam czy grupy ABBA.

To tutaj studenci różnych kierunków i roczników uczą się słuchać siebie nawzajem, nie tylko muzycznie. Być może dlatego Chór SGH jest jednym z najlepszych przykładów jubileuszowego hasła „Tradycja, która tworzy jutro”? Bo tradycja żyje tam, gdzie spotykają się ludzie, a wartości mogą być przekazywane dalej. W Chórze SGH dzieje się to od pokoleń. Oprócz prób i występów chór organizuje warsztaty, wycieczki i imprezy społeczno-ściowe. Co roku przyjmuje nowych członków, oferując im szansę bycia częścią czegoś wyjątkowego.

Dni Artystyczne w SGH, 2026 r.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

Legioniści

Swoją kartę w historii SGH zapisali legioniści. To studenci (absolwenci), którzy byli żołnierzami Legionów Polskich – formacji wojskowych utworzonych z inicjatywy Józefa Piłsudskiego, które w czasie I wojny światowej odegrały kluczową rolę w walce o niepodległość. Rozpoczynali studia przed wojną, kończyli je i wstępowali do wojska. Inni, żeby walczyć, przerywali naukę. Jeszcze inni najpierw szli do wojska, a na studia przychodzili często już po odzyskaniu niepodległości. Nie wszyscy je kończyli. Najbardziej znanym z nich był Stefan Starzyński.

Wiosna 1915 r., przemarsz Legionu Polskiego przez wieś w radomskiem, autor nieznany

POLONA.PL, DOMENA PUBLICZNA

Silna była więź wiążąca to środowisko, dodatkowo umacniana wspólnotą losów studenckich. Nie wszyscy walkę przeżyli, tak było w przypadku Karola Rybasiewicza (1891–1916, Kostiuchnówka) i Stanisława Zapałowicza (1893–1915). Sporą grupę stanowili ci, którzy związali życie zawodowe z wojskiem, a wśród nich: Leon Bukojemski (1895–1978), Stefan Cieślak (1891–1954), Julian Dreszer (1892–1937), Stanisław Gąssowski (1892–1952), Mieczysław Hamerski (1895–1957), Stanisław Maryńczak (1893–1972) czy Stanisław Kalabiński (1890–1941, rozstrzelany). Byli też urzędnicy państwowi, jak Leonard Krawulski (1893–1949), i samorządowi, jak Tadeusz Wielowieyski (1895–1953), oraz bankowcy (Zygmunt Beer, 1898–1968), inżynierowie (Stefan Jankowski, 1895–1951, Leonard Głuchowski, 1896–1940, Katyń) czy działacze ruchu spółdzielczego (Ksawery Pomijalski, 1894–1943).

051

Sprawiedliwi wśród Narodów Świata z SGH/SGPiS

Tytuł ten, nadawany za ratowanie Żydów w czasie Holokaustu, otrzymało ponad 7 tys. Polaków. Są wśród nich osoby związane z SGH/SGPiS, np. studiujący przed wojną Zofia Olszakowska-Glazer (później m.in. wykładowczyni łódzkiej WSE) i Jan Dobraczyński (w PRL poczytny pisarz) czy powojenna lektorka języka niemieckiego Wanda Dewitz (z d. Dickman; absolwentka uniwersytetu w Lipsku). Najsilniejszą zarówno studencką, jak i pracowniczą relację z naszą uczelnią miała Helena Balicka-Kozłowska, uhonorowana w 1985 r. wspólnie z rodzicami Zygmuntem i Jadwigą. Pomoc niesioną Żydom przez swą rodzinę opisała we wspomnieniach *Mur miał dwie strony* (wyd. 1958 i 2002). W trakcie okupacji także pracowała, uczyła się, konspirowała (Związek Walki Młodych, Armia Ludowa) i walczyła w powstaniu warszawskim na Starym Mieście i w Śródmieściu.

Jej przedwojenne plany studiów architektonicznych legły w gruzach po amputacji ręki wskutek rany odniesionej w 1945 r. w przyfrontowym bombardowaniu. Niejako w zastępstwie zdecydowała się na studia w SGH. Po III roku dostała angaż asystencki. Magisterium zrobiła już za czasów SGPiS (1950). Specjalizowała się w polityce społecznej. W 1965 r. obroniła doktorat. W marcu 1968 r. zwolniono ją dyscyplinarnie za spoliczkowanie jednej z lektorek krytykujących protesty studenckie. Miała nawet proces z oskarżenia o chuligaństwo. Została uniewinniona, ale do SGPiS nie wróciła.

Na każdym medalu wręczanym Sprawiedliwym widnieją słowa: „Kto ratuje jedno życie, ratuje cały świat". Medal zaprojektował Nathan Karp

ŹRÓDŁO: POLIN

Drzewa z tabliczkami upamiętniające Sprawiedliwych. Na wzgórzu, na którym znajduje się siedziba Instytutu Yad Vashem, od 1963 r. zasadzono kilka tysięcy drzew oliwnych ku czci Sprawiedliwych wśród Narodów Świata. Każde drzewo opatrzone jest tabliczką z imieniem i nazwiskiem oraz krajem pochodzenia. Wśród drzew stoją pamiątkowe tablice, na których wyryto nazwiska wszystkich uhonorowanych – to ponad 28 tys. osób z ponad 50 krajów

Erasmus+ dla studentów

Jest jednym z najważniejszych narzędzi umiędzynarodowienia kształcenia w SGH, otwierającym studentom możliwość zdobywania doświadczeń akademickich i zawodowych za granicą. Dzięki szerokiej sieci partnerstw studenci mogą realizować część studiów w zagranicznej uczelni partnerskiej lub odbywać praktyki i staże w przedsiębiorstwach, instytucjach badawczych i organizacjach międzynarodowych.

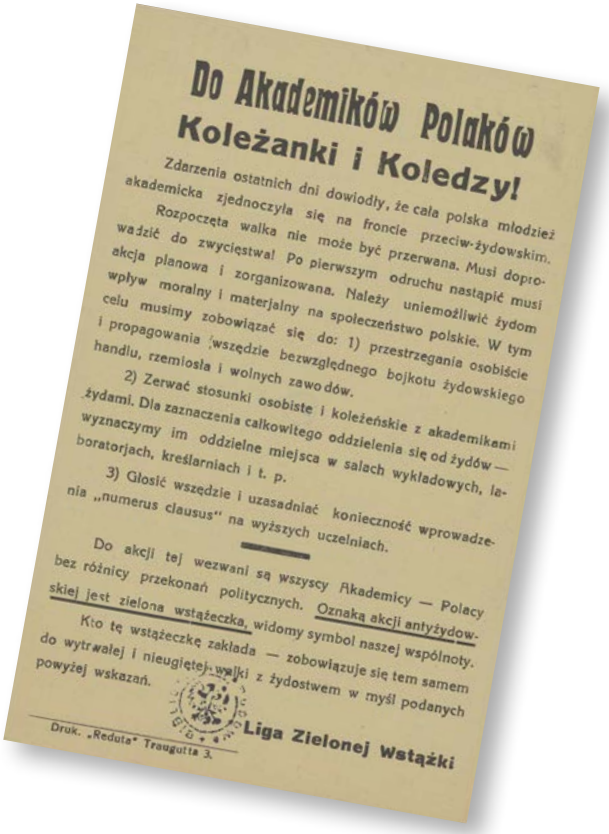
Wyjazdy w ramach Erasmus+ są dostępne dla studentów wszystkich poziomów kształcenia – studiów pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia. Mobilność może obejmować okres studiów za granicą lub praktykę zawodową, a na każdym poziomie studiów student może skorzystać z wyjazdów trwających łącznie do 12 miesięcy. Program umożliwia również łączenie mobilności edukacyjnej z praktyką zawodową.

Uczestnicy programu zyskują możliwość poznania innych systemów edukacyjnych, rozwijania kompetencji językowych i międzykulturowych, budowania międzynarodowych kontaktów oraz zdobywania doświadczenia cenionego przez przyszłych pracodawców. Studenci SGH mogą wybierać spośród uczelni partnerskich w krajach programu Erasmus+ oraz wybranych krajach partnerskich, zgodnie z dostępną ofertą i wymaganiami rekrutacyjnymi.

Istotnym elementem programu jest wsparcie finansowe w formie stypendium Erasmus+, a także dodatkowe możliwości pomocy dla osób z mniejszymi szansami. Równolegle SGH rozwija ofertę praktyk zagranicznych Erasmus+, które pozwalają studentom i absolwentom zdobywać doświadczenie zawodowe w międzynarodowym środowisku.

Erasmus+ pozostaje jednym z najpopularniejszych i najbardziej rozpoznawalnych programów mobilności akademickiej, wspierając rozwój studentów SGH oraz wzmacniając ich przygotowanie do funkcjonowania w globalnej gospodarce.

Antysemityzm i getto ławkowe lat 30.

Do Akademików Polaków
Koleżanki i Koledzy!

Zdarzenia ostatnich dni dowiodły, że cała polska młodzież akademicka zjednoczyła się na froncie przeciw-żydowskim. Rozpoczęta walka nie może być przerwana. Musi doprowadzić do zwycięstwa! Po pierwszym odruchu nastąpić musi akcja planowa i zorganizowana. Należy uniemożliwić żydom wpływ moralny i materjalny na społeczeństwo polskie. W tym celu musimy zobowiązać się do: 1) przestrzegania osobiście i propagowania wszędzie bezwzględnego bojkotu żydowskiego handlu, rzemiosła i wolnych zawodów.

2) Zerwać stosunki osobiste i koleżeńskie z akademikami żydami. Dla zaznaczenia całkowitego oddzielenia się od żydów — wyznaczymy im oddzielne miejsca w salach wykładowych, laboratorjach, kreślarniach i t. p.

3) Głosić wszędzie i uzasadniać konieczność wprowadzenia „numerus clausus" na wyższych uczelniach.

Do akcji tej wezwani są wszyscy Akademicy — Polacy bez różnicy przekonań politycznych. Oznaką akcji antyżydowskiej jest zielona wstążeczka, widomy symbol naszej wspólnoty. Kto tę wstążeczkę zakłada — zobowiązuje się tem samem do wytrwałej i nieugiętej walki z żydostwem w myśl podanych powyżej wskazań.

Liga Zielonej Wstążki

Druk. „Reduta" Traugutta 3.

BIBLIOTEKA NARODOWA. DOMENA PUBLICZNA

Ulotka Ligi Zielonej Wstążki, skrajnie prawicowej organizacji antysemickiej powołanej w 1932 r., stanowiącej przybudówkę Obozu Wielkiej Polski

W latach 30. XX w. SGH, podobnie jak wiele innych polskich uczelni, była miejscem narastających konfliktów narodowościowych. Już od 1931 r. dochodziło do usuwania studentów żydowskich z wykładów, pobić i prób blokowania im dostępu do zajęć. Środowiska narodowe domagały się wprowadzenia *numerus clausus*, ograniczającego liczbę studentów żydowskich, a następnie *numerus nullus*, czyli całkowitego zaprzestania ich przyjmowania.

W połowie lat 30. narodowcy zdobyli wpływy w organizacjach studenckich, zwłaszcza w Kole Ekonomistów i Bratniej Pomocy, które stały się zapleczem akcji antysemickich. Rektor Bolesław Miklaszewski sprzeciwiał się przemocy i segregacji studentów oraz karał sprawców zajść antysemickich. Narastające rozruchy oraz pogarszający się stan zdrowia, związany m.in. z zatruciem gazami bojowymi podczas zajść studenckich, doprowadziły do jego rezygnacji z funkcji rektora w 1937 r.

Jego następca, Julian Makowski, 6 października 1937 r. wprowadził w SGH getto ławkowe. Studenci żydowscy musieli zajmować wyznaczone miejsca w salach wykładowych. Przeciw segregacji występowali m.in. Ludwik Krzywicki i Edward Lipiński, którzy wielokrotnie interweniowali w obronie studentów żydowskich.

W 1938 r. zwolennicy *numerus nullus* odnieśli częściowy sukces – na pierwszy rok przyjęto jedynie dwoje studentów pochodzenia żydowskiego. Dziś SGH potępia antysemityzm obecny w swojej historii oraz upamiętnia ofiary getta ławkowego i przemocy antysemickiej.

19 kwietnia 2023 r. na posiedzeniu Senatu SGH upamiętniono 80. rocznicę powstania w getcie warszawskim. Dr hab. Andrzej Zawistowski, prof. SGH, przedstawił historię wydarzeń związanych z wybuchem powstania w getcie. Rektor SGH Piotr Wachowiak zwrócił uwagę na konieczność podtrzymywania pamięci o tamtych bolesnych wydarzeniach i kultywowania jej zwłaszcza wśród młodszych pokoleń. Zaznaczył, że w latach 30. XX wieku rektorzy wielu polskich uczelni – pod wpływem nacjonalistycznych organizacji – wprowadzili getta ławkowe, czyli instytucjonalną formę segregacji studentów żydowskiego pochodzenia. Rok akademicki 1937/1938 był pierwszym, któremu towarzyszył oficjalny i odgórny antysemityzm na uczelniach międzywojennej Polski. Rektor, by podkreślić pamięć o tym trudnym rozdziale uniwersyteckiej historii, przeczytał „Apel do Rektorów i Senatów polskich uczelni o zbadanie i upamiętnienie historii gett ławkowych i innych form dyskryminacji w latach 30. XX wieku".

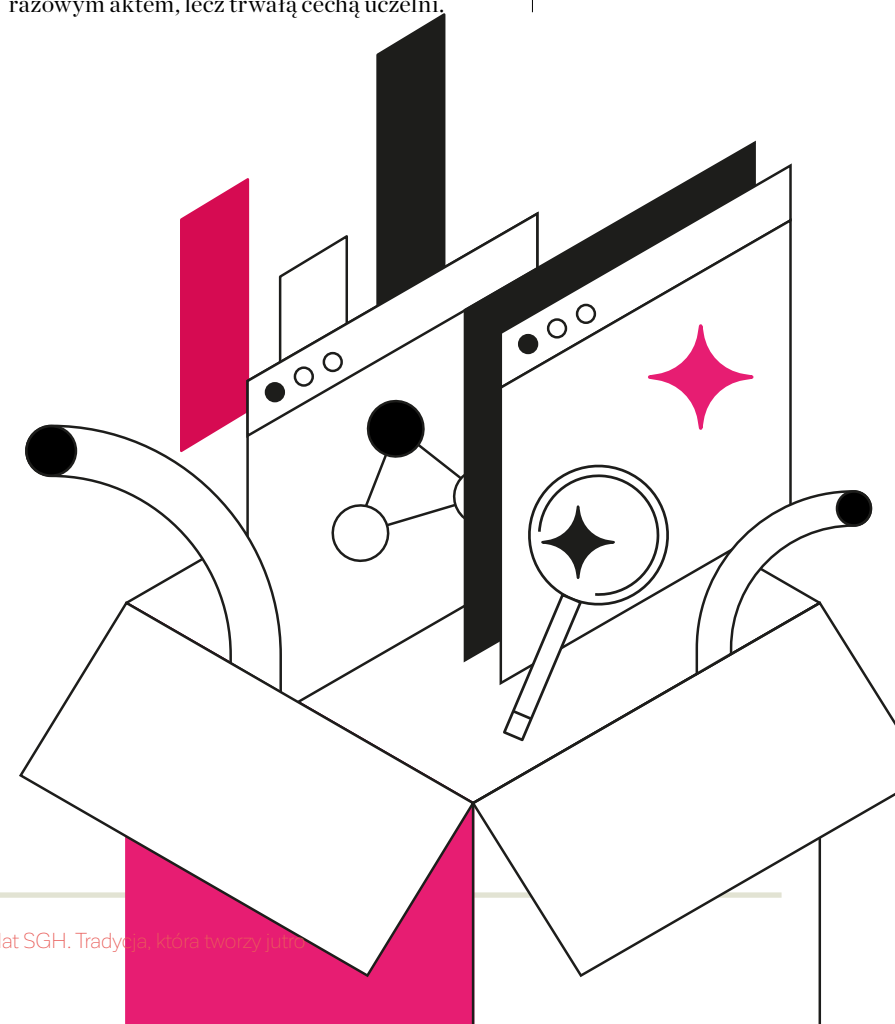
Wyprzedzaliśmy epokę

Nowoczesność kształcenia w SGH nie jest hasłem ostatnich lat. Jej fundamentem była reforma z lat 1990–1993, jedna z najbardziej radykalnych w polskim szkolnictwie wyższym. Niewielka grupa reformatorów, wśród nich Janusz Beksiak, Aleksander Müller i Janina Jóźwiak, wprowadziła dwuetapowe kształcenie ze wspólnym trzonem przedmiotów na pierwszym poziomie i swobodą wyboru ścieżki na drugim, indywidualne studia oraz otwarty informator z ofertą zajęć do wyboru. Rozwiązania te wyprzedziły proces boloński o niemal dekadę, a co więcej, dokonano tego z poszanowaniem autonomii i etosu akademickiego, bez rozliczeń, „miękko", lecz odważnie.

Ta sama logika trwa do dziś. Ofertę studiów I i II stopnia dostosowujemy do zmieniającego się rynku pracy, a badaczy kształcimy w Szkole Doktorskiej SGH. Rozwijamy też ofertę dla osób, które chcą się kształcić przez całe życie. Skalę potencjału dydaktycznego widać w liczbach: SGH prowadzi obecnie ponad 180 rodzajów studiów podyplomowych.

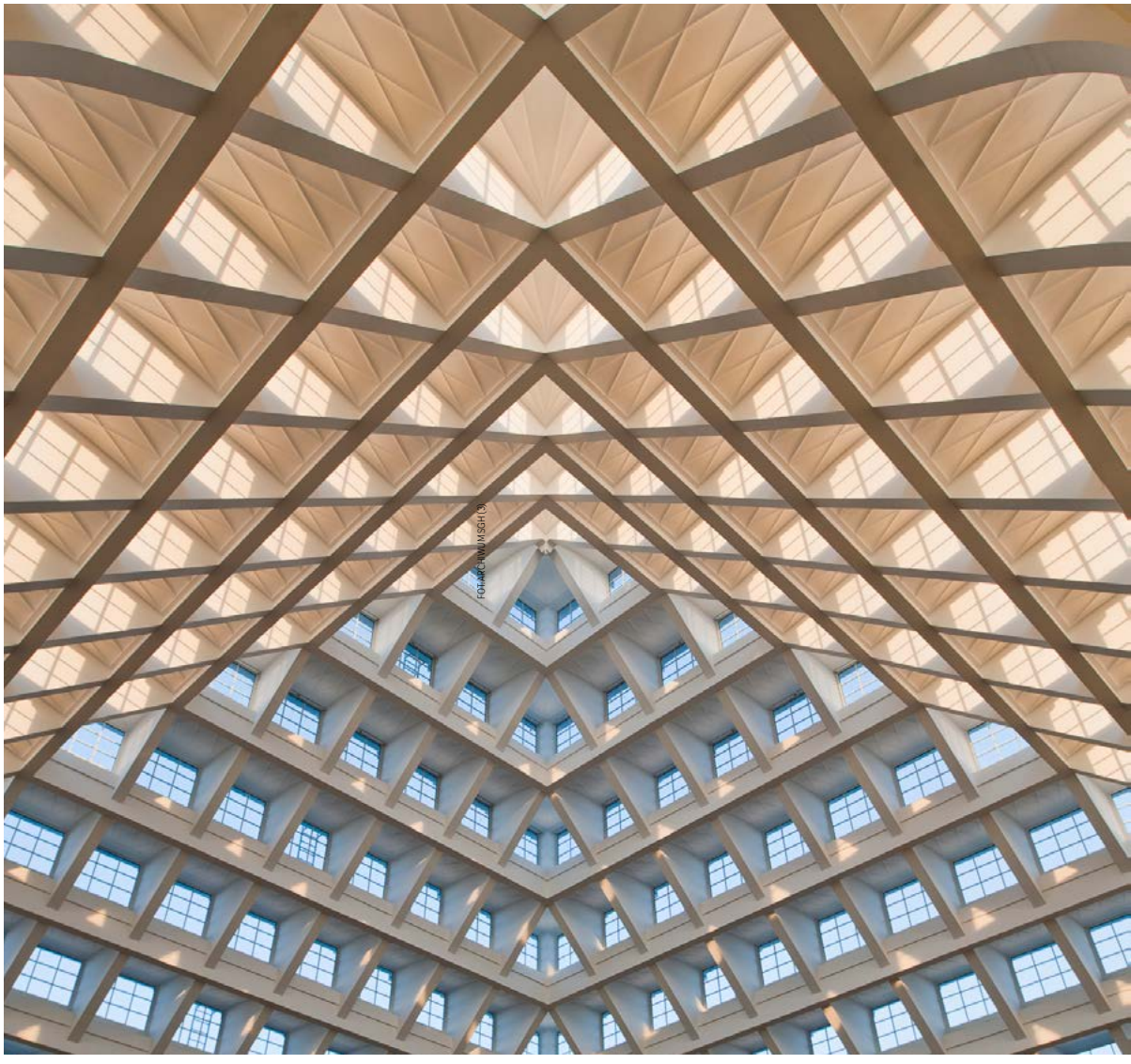
Model kształcenia SGH wyrósł z przekonania, że badania naukowe i działalność dydaktyczna uczelni wymagają odmiennych, choć ściśle współpracujących rozwiązań organizacyjnych. Badania prowadzone są przede wszystkim w wyspecjalizowanych kolegiach naukowych, skupiających ekspertów z najważniejszych obszarów ekonomii i finansów oraz innych nauk społecznych. Dydaktyka realizowana jest równolegle – poprzez Studium Licencjackie, Studium Magisterskie i Szkołę Doktorską – co zapewnia studentom dostęp do interdyscyplinarnej wiedzy, swobodę wyboru zajęć, wykładowców i indywidualnej ścieżki rozwoju. Tak zorganizowana uczelnia skutecznie łączy rozwój badań naukowych z jakością dydaktyki oraz szybko reaguje na wyzwania współczesnej gospodarki.

SGH zawsze wychodziła też z wiedzą poza kampus, do wszystkich pokoleń. Ekonomiczny Uniwersytet Dziecięcy uczy podstaw ekonomii dzieci w wieku 10–13 lat, Uniwersytet Trzeciego Wieku SGH, działający od 2006 r., otwiera uczelnię dla seniorów, Otwarty Uniwersytet Ekonomiczny od 2024 r. udostępnia kompetencje ekonomiczne każdemu dorosłemu, a realizowany wspólnie z Google'em program „Umiejętności Jutra: AI" uczy Polaków kompetencji cyfrowych. Od dziecka po seniora – wyprzedzanie epoki okazało się nie jednorazowym aktem, lecz trwałą cechą uczelni.

Innowacyjność Jana Witkiewicza Koszczyca

Jan Witkiewicz Koszczyc zaprojektował bardzo nowoczesny i innowacyjny kampus, który realizowany przez lata etapami odbiega od pierwowzoru.

FOT. ARCHIWUM SGH (3)

Centralna część gmachu głównego – oszklona kopuła w kształcie ostrosłupa na podstawie kwadratowej o boku 28 m. Wysokość holu od podłogi do wierzchołka kopuły wynosi 40 m. Ten piękny hol nazwany został Aulą Spadochronową

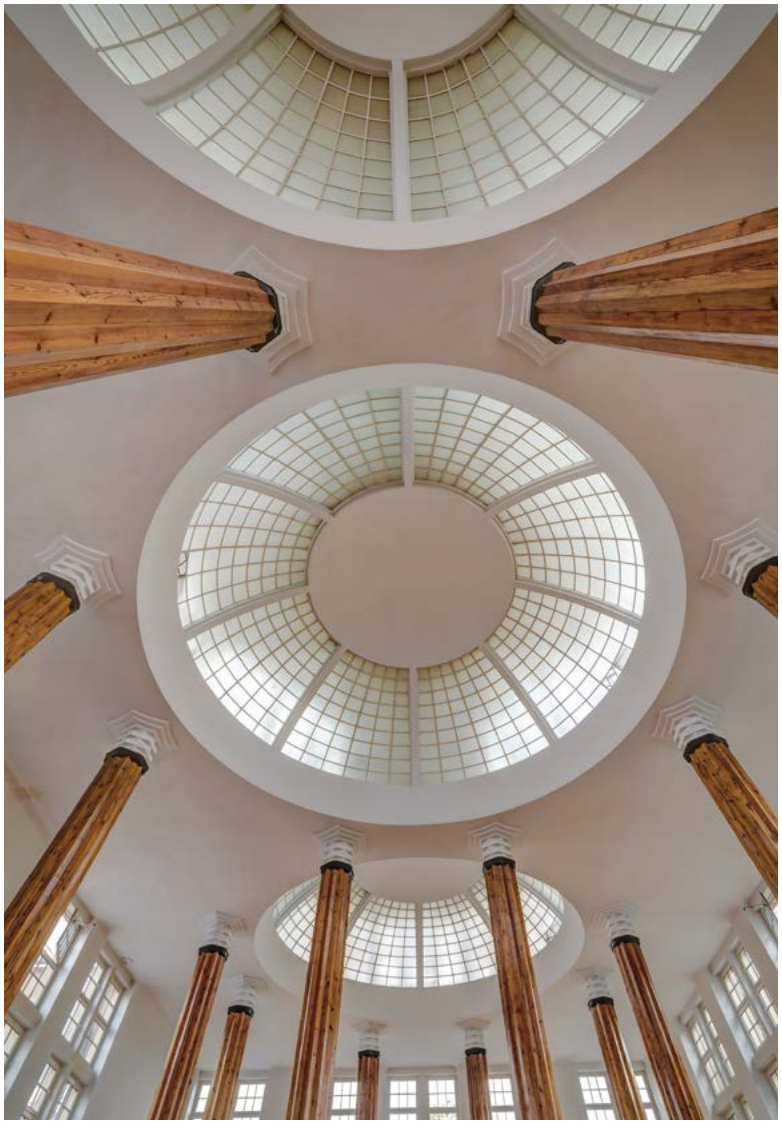
Niemniej jego nowoczesność wyznaczała nowa wówczas technologia żelbetu wylewanego, który umożliwił realizacje lunety nad budynkiem A i spadochronu wieńczącego Gmach Główny czy przeszkolonych rozet w dachu biblioteki.

Architekt wprowadził także szereg rozwiązań innowacyjnych. W wysokich oknach, trzeci, najwyższy segment uchylano za pomocą dźwigni umieszczonej przy oknie dolnym. Pozwalało to wietrzyć każdą salę nawet podczas zajęć w trakcie surowej zimy. Tę innowację usunięto wraz z drewnianymi, zużytymi oknami o pięknych wąskich szprosach.

Najwięcej jednak innowacji zastosował w bibliotece. W magazynach półki o zmiennej wysokości, windy łączące magazyn z czytelnią, klamki do drzwi otwierane łokciem, a nawet katalog z wpinanymi fiszkami. W czytelni zaś zaprojektowane przez niego drewniane, solidne stoły z ergonomicznym oświetleniem, do którego wróciliśmy przed kilku laty.

Audytorium (obecnie aula A) na 600 osób, zajmuje przestrzeń od parteru do trzeciego piętra. Dzienne oświetlenie auli zapewniała ogromna latarnia z oknami

Jan Witkiewicz Koszczyc zaprojektował również szczegóły, z których najważniejsze są mozaiki pokazujące związek uczelni z otoczeniem gospodarczym (przemysł, rolnictwo, handel) i wiedzą – słynna sowa na zachodniej elewacji biblioteki, czy też motyw dekoracyjny stalowych kutych liści, rzadko dostrzegany przez zaabsorbowanych życiem studentów i nauczycieli. Do tego należy dodać art decowskie zachowane wejście do biblioteki, lampy czy poidełka.

„Architekt światła" – tak został nazwany Witkiewicz Koszczyc w albumie pt. *Architektura światła*, pokazującym piękno naszego kampusu. Jeśli w codziennym pędzie zatrzymamy się na chwilę, ta oczywista prawda w pełni do nas dotrze.

Przeszklone sklepienie (trzy kopuły) w czytelni głównej Biblioteki, której powierzchnia wynosi 864 m^2, a wysokość blisko 10 m

Nowa era zarządzania potencjałem badawczym

Współczesne instytucje naukowe, w tym uczelnie, stoją przed wyzwaniem efektywnego zarządzania swoim potencjałem badawczym, dorobkiem naukowym oraz procesami ewaluacyjnymi. W Polsce odpowiedzią na te potrzeby stał się rozbudowany system informatyczny Omega-PSIR, pierwotnie stworzony przez Politechnikę Warszawską. W SGH system ten od połowy października 2025 r. wdrożono pod nazwą CRIS SGH (Current Research Information System) – Zintegrowany System Informacji o Nauce SGH.

Omega-PSIR stanowi kompleksową bazę informacji, która łączy w sobie wiele kluczowych funkcjonalności niezbędnych dla nowoczesnej jednostki badawczej. Jego głównym celem jest scentralizowane zarządzanie informacją o nauce i potencjale badawczym.

Kluczowe funkcjonalności:

- informacje o badaniach: gromadzenie i udostępnianie danych na temat pracowników naukowych, projektów badawczych, publikacji i innych osiągnięć;
- repozytorium instytucjonalne: magazynowanie i udostępnianie tekstów prac naukowych, danych badawczych i innych zasobów w duchu Otwartej Nauki. System wspiera określanie licencji, poziomu dostępności oraz integrację z trwałymi identyfikatorami, takimi jak DOI, a także standardami typu 5-star Open Data;
- budowanie profilu naukowca: tworzenie i zarządzanie profilami pracowników, zwiększając ich rozpoznawalność i zasięg ich dorobku;
- narzędzie do ewaluacji: wsparcie dla procesów ewaluacji jednostek naukowych i pracowników. System automatycznie monitoruje i aktualizuje dane zgodnie z wymogami ministerialnymi, a także komunikuje się z systemami, takimi jak PBN i POL-on.

Wdrożenie CRIS SGH jest elementem szerszej strategii SGH, której celem jest wzmocnienie działań w obszarze rozwoju naukowego, dydaktycznego i efektywnego zarządzania zasobami. Dzięki systemowi Omega-PSIR uczelnia zyskała nowoczesną platformę, która nie tylko służy dokumentacji, ale staje się też aktywnym narzędziem wspierającym zarządzanie potencjałem badawczym oraz promowanie wizerunku uczelni jako dynamicznego i nowoczesnego ośrodka naukowego.

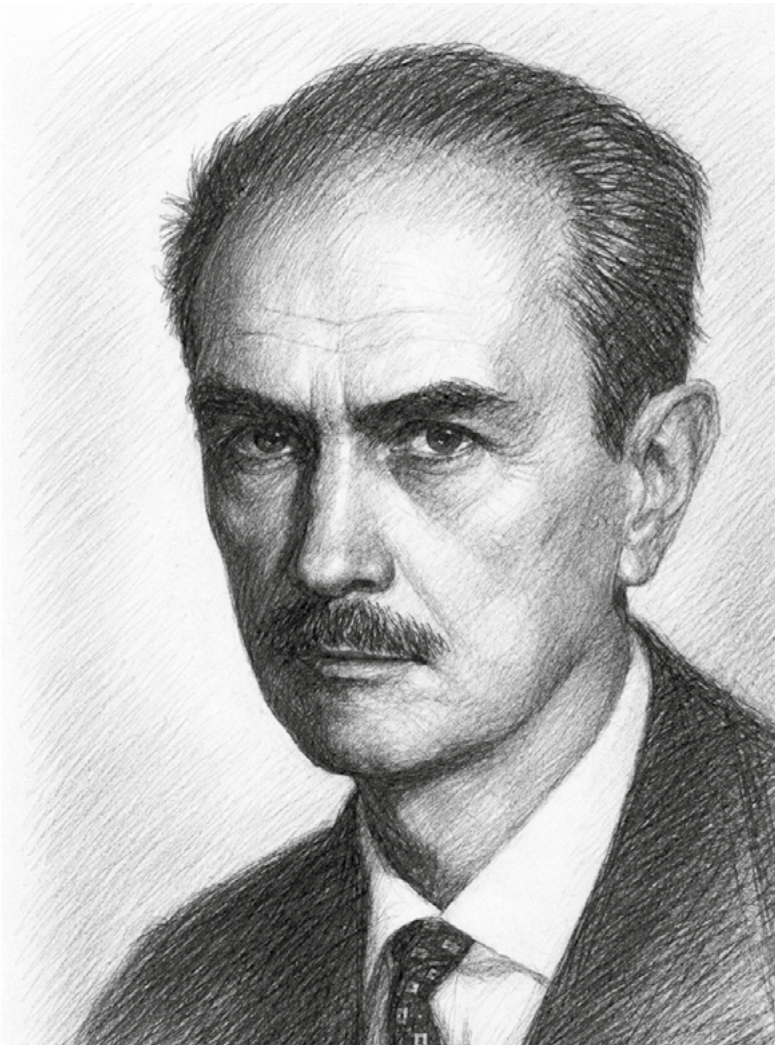
057

Aleksy Wakar i jego szkoła

Aleksy Wakar (1898–1966) pochodził z mieszanej rodziny polsko-rosyjskiej. W okresie wojny domowej w Rosji walczył w szeregach Białych. W 1920 r. znalazł się w Polsce, od 1927 r. był związany z WSH, potem SGH. W roku 1946/47 był rektorem SGH. W 1952 r. został aresztowany i wywieziony do ZSRR, ale po trzech latach został repatriowany i zrehabilitowany.

W latach 1955–1966 kierował Katedrą Ekonomii Politycznej na Wydziale Handlu. Jako ekonomista zajmował się problemami funkcjonowania gospodarki socjalistycznej. Jego koncepcje obejmowały zastosowanie systemu parametrów i metod matematycznych, co miało pozwolić na obiektywizację zarządzania i oparcie go na podstawach naukowych.

Skupiał wokół siebie grono uczniów, dając początek ważnej szkole naukowej – wakarowskiej szkole ekonomii. Do grona tego należeli m.in.: Janusz Beksiak, Romuald Bauer, Stanisław Nowacki, Janusz G. Zieliński, Andrzej Koźmiński, Stanisław Góra, Stefan Dulski, Jacek Marecki, a w młodszym pokoleniu Urszula Libura-Grzelońska i Elżbieta Adamowicz. Aleksy Wakar zmarł na zawał w 1966 r. podczas wczasów w Wiśle.

„Szkoła wakarowska zaczęła się kształtować w latach 30. XX wieku, a jej rozkwit nastąpił w latach 50. i 60. Mimo radykalnej zmiany w tym czasie polskiego ustroju politycznego oraz w ślad za tym systemu gospodarczego w szkole tej występowało mocne przywiązanie do teorii ekonomicznych, które – chociaż powstały w krajach o systemie gospodarczym odmiennym od polskiego – uznano za poprawne i, modyfikując je, zaadaptowano na potrzeby opisu polskiej gospodarki. (...) (Przedstawiciele szkoły wakarowskiej od 1969 r.) oferowali nadzwyczajnie właściwe rekomendacje na potrzeby prowadzenia polityki gospodarczej. Mówiąc wprost, o dwadzieścia lat wyprzedzili oni czasy, które nieuchronnie nadeszły" (fragment rozdziału *Wakarowska szkoła ekonomii* z książki *Janusz Gedymin Zieliński 1931–1979. Portret ekonomisty*).

Rektor SGH w latach 1946–1947

Nasi w Katyniu

Wiosną 1940 r., na mocy tajnej decyzji Biura KC WKP(b) z 5 marca, sowiecki aparat przymusu rozpoczął eksterminację polskich oficerów, policjantów i przedstawicieli Korpusu Ochrony Pogranicza, którzy dostali się do niewoli po agresji ZSRR na Polskę 17 września 1939 r.

Historycy uważają, że jednym z motywów, który skłonił Stalina i innych członków Politbiura do decyzji o wymordowaniu przedstawicieli elit politycznych i gospodarczych, była chęć pozbawienia narodu polskiego przywódców działających na rzecz przywrócenia niepodległości państwowej.

Wśród 22 tys. ofiar tej bezprecedensowej zbrodni o znamionach ludobójstwa było 118 absolwentów Prywatnych Kursów Handlowych Męskich Augusta Zielińskiego, Wyższych Kursów Handlowych, Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie oraz Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie. Dzięki współpracy z Instytutem Pamięci Narodowej i Federacją Rodzin Katyńskich Zespołowi Komunikacji i Współpracy z Mediami udało się dotąd zweryfikować nazwiska 92 ofiar, ale 26 nazwisk jest wciąż niepotwierdzonych – w Archiwum SGH nie ma ich teczek.

Wśród ofiar Katynia był m.in. Aleksander Marek Kowalski, hokeista, reprezentant Polski, dwukrotny olimpijczyk, absolwent SGH z 1928 r. oraz por. rez. Adam Lutoborski, uczestnik wojny 1920 r., absolwent WSH i pracownik Banku Polskiego.

Medal 120-lecia SGH

Zasłużeni dla uczelni

SGH pamięta o postaciach wybitnych i wyjątkowo zasłużonych dla uczelni. Wręczanie medali i odznaczeń obywa się podczas ważnych uroczystości i jest momentem niezwykle podniosłym, ale i z pewnością przyjemnym dla odznaczonych.

Medal „Za zasługi dla Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie" przyznawany jest osobom lub instytucjom, które działając na rzecz lub współpracując z SGH, przyczyniły się do stworzenia lub wzmocnienia pozytywnego wizerunku uczelni.

W 2025 r. medale otrzymali: dr Henryka Bochniarz, Bogusław Hass, prof. Kamal Bouzinab, Erez Boniel, ambasador Mark Brzezinski, w 2024 r.: prezydent Aleksander Kwaśniewski, prof. Danuta Huebner i ambasador Jan Truszczyński, w 2023 r.: Ewa Kłobukowska, Stefan Krebs, Grażyna Rabsztyn, prof. Stefan Rammert, prof. Daniel Schunk oraz Teresa Sukniewicz-Kleiber. W tym samym roku podczas Jubileuszu 25-lecia Klubu Partnerów SGH medale otrzymali przedstawiciele czterech firm i instytucji Banku Pekao SA, firmy EY, Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie SA oraz firmy Procter & Gamble. W 2022 r. medal wręczono Grażynie Żebrowskiej i Jerzemu Koźmińskiemu, w 2020 r. – Zygmuntowi Berdychowskiemu i Markowi Szmelterowi. Pierwszy medal w 2019 r. pośmiertnie przyznano prof. Janinie Jóźwiak.

Odznaka „Zasłużeni dla Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie" przyznawana jest szczególnie zasłużonym pracownikom oraz emerytowanym pracownikom SGH. W latach 2021–2025 odznakę z rąk rektora SGH otrzymało 78 osób.

W historii uczelni były też przyznawane medale z okazji 30-lecia SGPiS (1949–1979), 75-lecia, 90-lecia oraz 120-lecia SGH. Medale jubileuszowe otrzymywali pracownicy, przyjaciele uczelni, a także zaproszeni goście.

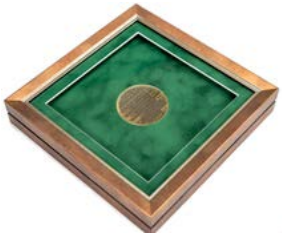
Zasłużeni dla Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie

Medal 30-lecia SGPiS – awers

Medal 90-lecia SGH – rewers

Za zasługi dla Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie – awers

060

Poczet rektorów

Piotr Wachowiak

2020–2024, 2024–

Tomasz Szapiro

2012–2016

Adam Budnikowski

2005–2012

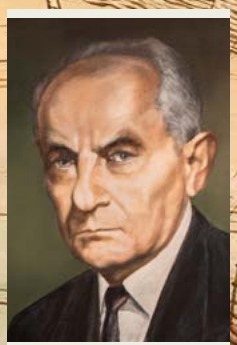
Wiesław Sadowski

1965–1978

Kazimierz Romaniuk

1959–1965

Edward Lipiński

1941–1944

Julian Makowski

1937–1940

Galeria portretów rektorów SGH mieści się w Sali Senatu

Marek Rocki

1999–2005, 2016–2020

Janina Jóźwiak

1993–1999

Aleksander Müller

1990–1993

Zygmunt Bosiakowski

1983–1990

Stanisław Nowacki

1978–1983

Oskar Ryszard Lange

1952–1955

Czesław Nowiński

1949–1952

Andrzej Grodek

1947–1949, 1955–1959

Aleksy Wakar

1946–1947

Jerzy Loth

1945–1946

Aleksander Jackowski

1931–1932

Antoni Sujkowski

1929–1931

Bolesław Markowski

1928–1929

Jan Dmochowski

1928

Bolesław Miklaszewski

1925–1928, 1932–1937

Koncepcja kształcenia przez całe życie

SGH realizuje misję odpowiedzialności społecznej w sposób holistyczny. Oprócz podstawowego zadania, jakim jest kształcenie młodzieży, SGH posiada bogatą ofertę edukacyjną dla osób w każdym wieku. Kształcimy i edukujemy głodnych wiedzy od przedszkolaka do emeryta.

Funkcjonujący od 2008 r. w SGH Ekonomiczny Uniwersytet Dziecięcy ma na celu popularyzację wiedzy i budowanie świadomości ekonomicznej już od najmłodszych lat. Oferta EUD skierowana jest do uczniów klas piątych i szóstych szkół podstawowych. Program obejmuje również serie spotkań dla rodziców z zakresu wychowania i kształtowania postaw u dzieci.

Dziećmi w wieku 10–15 lat opiekujemy się także podczas przerw semestralnych, w czasie cyklu Wakacje i Ferie z SGH. Ideą tygodniowych zajęć jest rozwijanie u dzieci i młodzieży pasji i zainteresowań związanych m.in. z nowoczesnymi technologiami, dziedzinami artystycznymi, a także kształtowanie postaw i zachowań proobywatelskich, proekologicznych i przedsiębiorczych. Rozwijamy również inne talenty, w tym muzyczne i plastyczne.

Czy można studiować w SGH już w liceum? To możliwe – dla starszych uczniów nasza uczelnia od 2016 r. prowadzi program społeczny Klasa Akademicka SGH. Program powstał z myślą o nawiązaniu i rozwinięciu współpracy SGH ze szkołami ponadpodstawowymi, których uczniowie wykazują zainteresowanie tematyką ekonomiczną i planują studia ekonomiczne. W ramach programu organizowane są dla uczniów indywidualnie dopasowane zajęcia dydaktyczne. To także możliwość wzięcia udziału w corocznym konkursie „Wyścig wiedzy ekonomicznej".

Rzetelnej pracy i wrażliwości ekonomicznej i społecznej młodzieży uczymy od 2000 r. w Niepublicznym Liceum Ogolnokształcącym nr 81 SGH, dbając o rozwijanie wiedzy, inicjatywy przedsiębiorczości i odpowiedzialności wobec społeczeństwa.

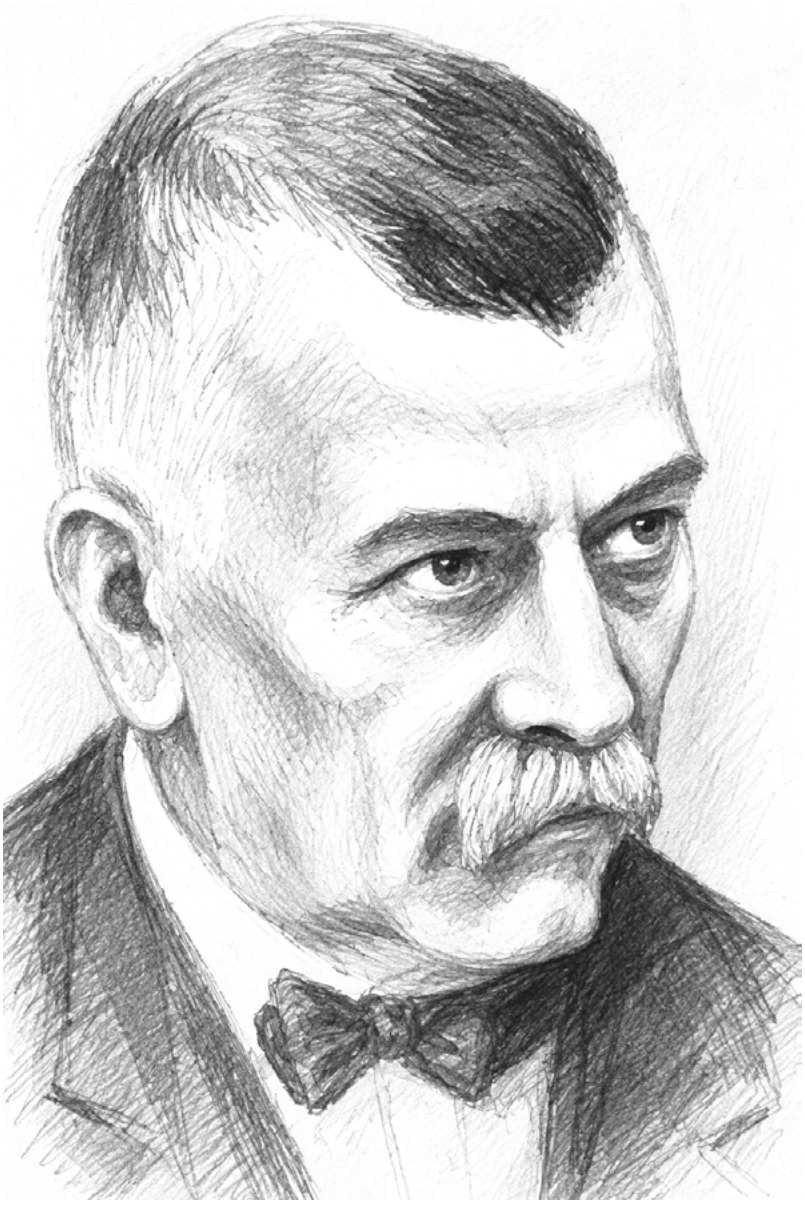
Od 2024 r. SGH kieruje także ofertę bezpłatnego Otwartego Uniwersytetu Ekonomicznego do osób dorosłych z czterema ścieżkami kształcenia: ekonomia i finanse, zarządzanie, etyczna i społeczna odpowiedzialność biznesu oraz ekonomia środowiska. OUE cieszy się ogromną popularnością. Kiedy otwieramy zapisy, tego samego dnia wypełniają się listy chętnych. W zajęciach realizowanych w ramach OUE w semestrze letnim 2025/26 uczestniczyło 190 osób. Ten projekt ma na celu zwiększenie świadomości ekonomicznej wśród obywateli, umożliwiając im dostęp do kursów edukacyjnych prowadzonych przez ekspertów.

Osobom dojrzałym oferujemy Uniwersytet Trzeciego Wieku SGH. Zajęcia prowadzone są przez wybitnych specjalistów, przedstawicieli świata nauki, kultury i sztuki, którzy zapewniają wysokie standardy kształcenia oraz dbają o różnorodność problematyki podejmowanej na zajęciach.

062

Bolesław Miklaszewski – SGH dziełem życia

Dla Bolesława Miklaszewskiego (1871–1941) SGH była dziełem życia. Dzięki jego zaangażowaniu stała się uczelnią wyższą, nabyła pełnię praw akademickich oraz wybudowała swój kampus. Związany był z nią od początku. Po okresie działalności w ruchu socjalistycznym od 1907 r. wykładał na Prywatnych Kursach Handlowych Męskich Augusta Zielińskiego, a w 1912 r. został dyrektorem Wyższych Kursów Handlowych im. Augusta Zielińskiego. Jego staraniom zawdzięczały one przekształcenie w 1915 r. w Wyższą Szkołę Handlową, z nim samym jako dyrektorem.

Po odzyskaniu niepodległości łączył zarządzanie WSH z obowiązkami ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego (1923–1924) oraz działał w kierunku nadania WSH praw akademickich, co nastąpiło w 1924 r. W 1925 r. został rektorem. Wybudował nowoczesną infrastrukturę uczelni (od 1933 r. Szkoły Głównej Handlowej) przy ul. Rakowieckiej w Warszawie.

Z powodu złego stanu zdrowia oraz nasilających się antysemickich ataków, które dotknęły także SGH, w 1937 r. odszedł z funkcji rektora. Oprócz ogromnego zaangażowania jako nauczyciel akademicki (wykładał technologię i chemię nieorganiczną), dyrektor administracyjny (1929–1940) i rektor (1925–1928, 1932–1937) pełnił wiele innych funkcji, w tym mandat senatora IV (1935–1938) i V kadencji (1938–1939). Po wybuchu wojny uczestniczył w tajnym nauczaniu konspiracyjnej SGH. Zmarł we wrześniu 1941 r.

Rektor Wyższej Szkoły Handlowej i Szkoły Głównej Handlowej w latach 1925–1928 i 1932–1937

Światowi politycy z dhc SGH

Na przestrzeni kilkudziesięciu lat tytuły doktora honoris causa SGH władze uczelni przyznawały zasłużonym politykom światowej sławy.

15 stycznia 2025 r. prezydent Ukrainy Wołodymyr Zełenski podczas wizyty w Warszawie odwiedził SGH, gdzie spotkał się ze studentami i odebrał dyplom dhc, przyznany mu przez Senat SGH w 2023 r. Decyzja o nadaniu stopnia doktora honorowego przywódcy Ukrainy zapadła po ponad roku od brutalnej agresji Federacji Rosyjskiej na ten kraj. Zełenski jest symbolem bohaterskiej postawy narodu ukraińskiego w walce o wolność Ukrainy, ale także w obronie prawa do wyboru europejskiej drogi rozwoju i integracji z UE.

Jedenaście lat wcześniej, w 2014 r., tytuł dhc SGH otrzymał Stanisław Szuszkiewicz (1934–2022) – radziecki i białoruski uczony w dziedzinie radiofizyki, a w latach 1991–1994 przewodniczący Rady Najwyższej Białoruskiej SRR/Rady Najwyższej Republiki Białorusi; od ogłoszenia niepodległości Białorusi do dymisji z tego stanowiska był głową państwa. W latach 1990–2001 deputowany, w latach 1998–2018 przewodniczący Białoruskiej Socjaldemokratycznej Hramady, opozycyjnej wobec prezydenta Alaksandra Łukaszenki.

W 2007 r. tytuł doktora honorowego SGH nadała José Manuelowi Durão Barroso, portugalskiemu politykowi, prawnikowi i nauczycielowi akademickiemu. W latach 2004–2014 Barroso był przewodniczącym Komisji Europejskiej, a wcześniej, w latach 2002–2004, premierem Portugalii. Socjaldemokrata – w latach 1999–2004 przewodniczący Partii Socjaldemokratycznej, a w latach 1992–1995 szef MSZ w rządzie Aníbala Cavaco Silvy. Autor wielu publikacji z zakresu nauk politycznych, stosunków międzynarodowych oraz integracji europejskiej.

Dużo wcześniej, bo w 1990 r., tytuł dhc SGPiS otrzymał Alexander Dubček, ale dyplomu nigdy nie odebrał ze względu na wypadek samochodowy i rychłą śmierć w jego następstwie. Dubček był robotnikiem, od 1949 r. działaczem Komunistycznej Partii Słowacji. Od 1960 r. był sekretarzem KC Komunistycznej Partii Czechosłowacji, a od 1963 r. kierował Komunistyczną Partią Słowacji. W atmosferze spóźnionej, postalinowskiej odwilży politycznej w 1968 r. stanął na czele Komunistycznej Partii Czechosłowacji. Związał się z grupami reformatorskimi, poparł Nowy Mechanizm Ekonomiczny i program zmierzający do budowy w Czechosłowacji „socjalizmu z ludzką twarzą". Jego reformy spotkały się z silnym niezadowoleniem ZSRR i innych państw bloku wschodniego. W następstwie inwazji wojsk Układu Warszawskiego na Czechosłowację w 1968 r. Dubček został czasowo internowany w Moskwie, a po powrocie wezwał Czechów i Słowaków do niepodejmowania oporu. W warunkach okupacji kraju stopniowo pozbawiany był wszystkich funkcji państwowych i wydalony z partii. Do działalności politycznej powrócił w 1989 r., w okresie „aksamitnej rewolucji", dochodząc do funkcji przewodniczącego federalnego parlamentu.

FOT. MACIEJ GÓRSKI, SGH

Rektor Adam Budnikowski wręcza dyplom dhc SGH José M.D. Barroso

064

Ponad 100 lat tradycji pod rękę z nowoczesnością

Kiedy myślimy o SGH, zazwyczaj przychodzą nam do głowy hasła „ekonomia" i „biznes" oraz charakterystyczny kampus przy al. Niepodległości w Warszawie. Warto jednak pamiętać, że uczelnia może pochwalić się także jedną z najstarszych oficyn akademickich w Polsce. Oficyna Wydawnicza SGH działa nieprzerwanie od 1917 r., a jej historia jest niemal tak długa jak historia samej uczelni.

Od ponad wieku Oficyna towarzyszy rozwojowi polskiej myśli ekonomicznej, publikując książki, podręczniki i monografie naukowe. W jej katalogu znajdują się pozycje z zakresu ekonomii, finansów, zarządzania, marketingu, statystyki, a także prawa, socjologii czy stosunków międzynarodowych. Autorami są zarówno pracownicy SGH, jak i przedstawiciele innych renomowanych ośrodków naukowych.

Siłą Oficyny jest kompleksowe podejście do procesu wydawniczego. Zapewnia ona autorom wsparcie na każdym etapie pracy nad publikacją: od formalności i recenzji, przez redakcję oraz korektę, aż po skład, projekt okładki, druk, promocję i dystrybucję. Nad każdym tytułem pracuje zespół specjalistów dbających zarówno o stronę merytoryczną, jak i estetyczną.

Swoje publikacje Oficyna promuje poprzez sklep internetowy i stacjonarny, newsletter, Gazetę SGH, współpracę z księgarniami oraz obecność na wydarzeniach branżowych. Dzięki temu książki trafiają nie tylko do środowiska akademickiego, lecz także do przedsiębiorców, menedżerów i wszystkich zainteresowanych tematyką gospodarczą.

W czasach cyfrowej rewolucji Oficyna rozwija również dostęp do publikacji elektronicznych i bezpłatnych materiałów naukowych. Pokazuje tym samym, że ponadstuletnia tradycja może iść w parze z nowoczesnością. Dla SGH jest nie tylko wydawnictwem, ale także ważnym ambasadorem uczelni, który od 1917 r. pomaga przekuwać wiedzę naukową w publikacje trafiające do czytelników zarówno w Polsce, jak i na świecie.

Niemcy – przykład świetnej współpracy

Współpraca Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie z uczelniami i instytucjami akademickimi w Niemczech należy do najtrwalszych i najbardziej rozwiniętych kierunków umiędzynarodowienia SGH. Jednym z jej filarów jest działające od 1993 r. Polsko-Niemieckie Forum Akademickie (FORUM) – unikatowy w skali kraju program realizowany we współpracy z Johannes Gutenberg-Universität Mainz i Universität Duisburg-Essen oraz dofinansowany przez Niemiecką Centralę Wymiany Akademickiej (DAAD).

FOT. PAWEŁ GOŁĘBIOWSKI, SGH

Ambasador RFN w Polsce Viktor Elbling podczas wykładu „Stosunki polsko-niemieckie a Europa przyszłości" na corocznym spotkaniu absolwentów, studentów i przyjaciół Polsko-Niemieckiego Forum Akademickiego 2024

FORUM umożliwia studentom studiowanie ekonomii w języku niemieckim, zdobycie certyfikatu specjalizacyjnego, udział w semestralnych wyjazdach i kursach językowych finansowanych ze stypendiów DAAD oraz uczestnictwo w polsko-niemieckiej szkole letniej poświęconej zagadnieniom gospodarczym, społecznym i kulturowym obu krajów.

Ważnym elementem współpracy są także programy podwójnego dyplomu realizowane z pięcioma niemieckimi uczelniami partnerskimi, które umożliwiają uzyskanie dyplomów SGH i uczelni niemieckiej. Międzynarodowy wymiar badań wzmacniają również kontakty naukowe z niemieckimi ośrodkami akademickimi w ramach funduszy europejskich oraz niemieckich oferowanych przez takie organizacje jak Fundacja Alexandra von Humboldta. Wieloletnie partnerstwo z Niemcami sprzyja rozwojowi badań, mobilności studentów i kadry oraz przygotowuje absolwentów do funkcjonowania na europejskim rynku pracy.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

Jubileusz 30-lecia Polsko-Niemieckiego Forum Akademickiego, 2023 r.

066

Rektor za sterem

SGH jest wspólnotą akademicką opartą na autonomii, samorządności i współodpowiedzialności. Rektor wybierany jest w demokratycznych wyborach pośrednich poprzez elektorów, a najważniejsze decyzje podejmowane są przez Senat SGH – najwyższy organ kolegialny, w którym reprezentowane są wszystkie grupy społeczności akademickiej (nauczyciele akademiccy, pracownicy administracji akademickiej, studenci i doktoranci) na czele z rektorem jako przewodniczącym.

Rektor SGH (obecnie dr hab. Piotr Wachowiak, prof. SGH, pełniący drugą kadencję 2024–2028), wybierany na czteroletnią kadencję, proponuje skład prorektorów (obecnie prorektor ds. rozwoju dr hab. Dorota Niedziółka, prof. SGH; prorektor ds. badań dr hab. Agnieszka Chłoń-Domińczak, prof. SGH; prorektor ds. dydaktyki i studentów dr hab. Andrzej Zawistowski, prof. SGH; prorektor ds. współpracy z zagranicą dr hab. Jacek Prokop, prof. SGH) oraz dziekanów studiów i szkoły doktorskiej (obecnie dziekan Studium Licencjackiego dr hab. Teresa Pakulska, prof. SGH; dziekan Studium Magisterskiego dr hab. Michał Bernardelli, prof. SGH; dziekan Szkoły Doktorskiej dr hab. Paweł Wyrozębski, prof. SGH), przy czym osoby odpowiedzialne za sprawy studentów i doktorantów podlegają opinii odpowiedniej rady studentów i doktorantów. Rektor jest członkiem Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP) i Konferencji Rektorów Uczelni Warszawskich (KRUW) oraz Konferencji Rektorów Uczelni Ekonomicznych (KRUE), pełni funkcję przewodniczącego KRUW i KRUE.

Ważną rolę w kształtowaniu kierunku rozwoju SGH pełni Rada Uczelni – organ złożony z przedstawicieli życia gospodarczego, samorządu lokalnego, absolwentów, naukowców z zagranicy i przedstawicieli uczelni.

Obok dydaktyki w SGH główną rolę pełni działalność naukowa skoncentrowana w instytutach, katedrach i zakładach zrzeszonych w pięciu kolegiach, których władze dziekańskie proponowane są przez rektora na początku kadencji i podlegają opinii przez pracowników danego kolegium (obecnie dziekan Kolegium Analiz Ekonomicznych dr hab. Beata Czarnacka-Chrobot, prof. SGH; dziekan Kolegium Ekonomiczno-Społecznego prof. dr hab. Piotr Błędowski; dziekan Kolegium Gospodarki Światowej prof. dr hab. Mariusz Próchniak; dziekan Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie dr hab. Gabriel Główka, prof. SGH; dziekan Kolegium Zarządzania i Finansów dr hab. Joanna Wielgórska-Leszczyńska, prof. SGH).

EZONEPLUS – od badań do zdolności instytucjonalnej

EZONEPLUS (The Eastward Enlargement of the Eurozone) to projekt realizowany w latach 2001–2004 w ramach 5. Programu Ramowego (FP5) Unii Europejskiej. Pierwszy z dużych międzynarodowych projektów badawczych z udziałem SGH, jeden z ważniejszych projektów poświęconych możliwości przystąpienia państw Europy Środkowo-Wschodniej do strefy euro. Jego całkowity budżet wyniósł blisko 1,3 mln euro, z czego ponad 1 mln euro dofinansowała Komisja Europejska.

Projekt koordynował Jean Monnet Centre of Excellence na Freie Universität Berlin, a jego liderem był prof. Thomas Meyer. Zespołem SGH kierowała prof. Katarzyna Żukrowska, wraz z badaczami (Katedra Bezpieczeństwa Międzynarodowego, KES) rozwijającymi problematykę integracji walutowej i konwergencji gospodarczej. Badania obejmowały analizę polityki pieniężnej i fiskalnej, rynków finansowych, handlu, inwestycji zagranicznych oraz dostosowań instytucjonalnych niezbędnych do rozszerzenia Unii Gospodarczej i Walutowej.

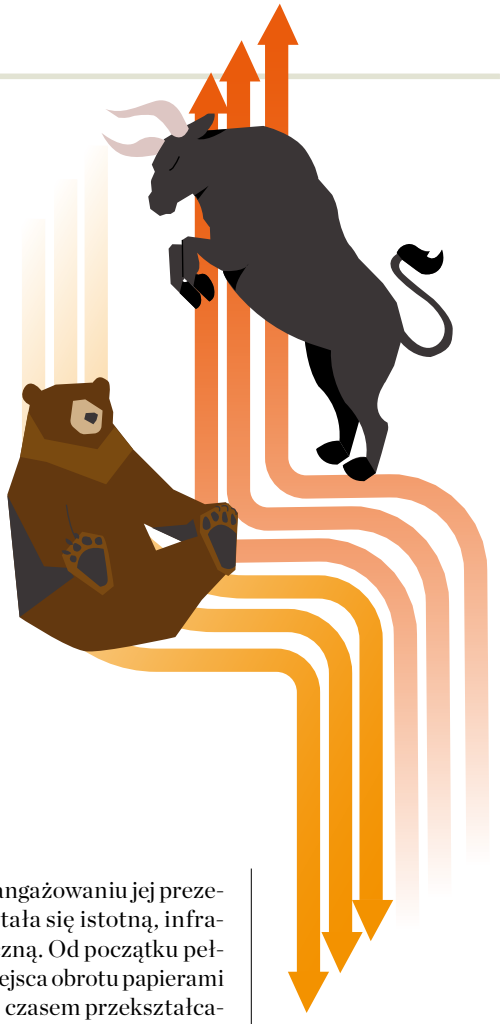
Wyniki projektu stanowiły ważny wkład w debatę i rozwój strategii niezbędnych w kontekście wstąpienia byłych krajów komunistycznych do strefy euro. Równie istotny był jego wpływ na rozwój potencjału naukowego SGH, tj. projekt stworzył warunki do realizacji rozpraw doktorskich, rozwoju kompetencji młodych badaczy oraz zdobycia doświadczenia w pracy w międzynarodowym konsorcjum badawczym. Udział w EZONEPLUS znacząco przyczynił się do budowy potencjału SGH w zakresie obsługi projektów i stąd przygotował SGH do skutecznego pozyskiwania kolejnych grantów finansowanych ze środków Komisji Europejskiej.

Oskar Lange – z USA do komunistycznej Polski

Rektor SGPiS w latach 1952–1955

W SGH pracował stosunkowo krótko (1948–1955). Pojawił się już jako ekonomista światowej sławy, opromieniony udziałem w głośnym sporze o racjonalność ekonomiczną socjalizmu, a także wkładem w rozwój keynesizmu i metod matematyczno-ekonometrycznych. Pochodził z Tomaszowa Mazowieckiego, jako badacz zaczynał na Uniwersytecie Jagiellońskim, ale rozkwitł na uczelniach amerykańskich i brytyjskich, na które trafił dzięki stypendium Fundacji Rockefellera. Od lipca 1938 r. miał etat na Uniwersytecie Chicagowskim. Równoległą pasją Langego była polityka. W międzywojniu działał w radykalno-lewicowym odłamie PPS, podczas wojny stał się heroldem proradzieckiego i prokomunistycznego nurtu Polonii amerykańskiej. Do swych wizji politycznych próbował przekonywać administrację Roosevelta, poleciał do Moskwy na rozmowy ze Stalinem i Mołotowem, wahał się, czy przyjąć stanowisko ministerialne w PKWN, ale ostatecznie się nie zdecydował. Bezpośrednio po wojnie został ambasadorem w Waszyngtonie i delegatem do ONZ. Powróciwszy w 1948 r. do kraju na stałe, nadal żywił duże ambicje polityczne. Jednak na tym polu nigdy nie wyszedł poza role drugoplanowe. Musiał mu więc wystarczyć nimb autorytetu PRL-owskiej ekonomii oraz naukowo-doradcze wojaże zagraniczne. We wrześniu 1952 r. przyjął nominację na rektora SGPiS. Kadencji nie dokończył, odchodząc po trzech latach na własną prośbę. W 1956 r. przeniósł się z SGPiS na Uniwersytet Warszawski.

Od tysięcy do miliardów

W ciągu 35 lat istnienia Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie przez prawie 28 lat na jej czele stali prezesi będący absolwentami SGH/SGPiS: Wiesław Rozłucki (1991–2006), Adam Maciejewski (2013–2014), Małgorzata Zaleska (2016–2017), Marek Dietl (2017–2024), a od 2024 r. Tomasz Bardziłowski.

W tym czasie Giełda m.in. zmieniła siedzibę i zwiększyła swoją skalę. Pierwszą siedzibą GPW był dawny Dom Partii, czyli gmach Komitetu Centralnego PZPR. Giełda będąca symbolem wolnego rynku i kapitalizmu zaczynała zatem swoje funkcjonowanie w budynku, w których jeszcze dwa lata wcześniej PZPR wdrażała w Polsce gospodarkę centralnie planowaną.

Na pierwszej sesji handlowej 16 kwietnia 1991 r. notowano zaledwie pięć spółek, a łączny obrót wyniósł wówczas równowartość niespełna 2 tys. zł. Obecnie na Głównym Rynku notowanych jest ponad 400 spółek, w tym kilkanaście zagranicznych, a kapitalizacja wynosi ponad 2,7 bln zł. Średni dzienny obrót akcjami na Głównym Rynku w 2025 r. osiągnął zaś prawie 2 mld zł.

Tym samym GPW, przy zaangażowaniu jej prezesów, z małego „startupu" stała się istotną, infrastrukturalną spółką publiczną. Od początku pełniła funkcje centralnego miejsca obrotu papierami wartościowymi w Polsce, z czasem przekształcając się w instytucję o znaczeniu regionalnym, będąc największą giełdą instrumentów finansowych w Europie Środkowo-Wschodniej i odgrywając kluczową rolę w regionalnym rynku kapitałowym.

Pierwsza sesja giełdowa w 1991 r. z pierwszym prezesem GPW Wiesławem Rozłuckim

FOT. GPW

070

Samorządność studentów i doktorantów

Samorządność w uczelni jako szkole społecznej ma bogatą tradycję. Jej współczesna historia sięga 1984 r., kiedy rozpoczął działalność Samorząd Studentów SGH jako spadkobierca powołanego rok wcześniej samorządu na Wydziale Społeczno-Ekonomicznym. Od tego czasu kolejne pokolenia organizowały życie studencko-akademickie oraz współdecydowały o kierunkach rozwoju uczelni. Wraz z utworzeniem w 2019 r. Szkoły Doktorskiej SGH nową formę organizacyjną zyskał również Samorząd Doktorantów SGH, przejmując rolę reprezentacji środowiska młodych naukowców i stając się partnerem władz i studentów w sprawach kształcenia i badań.

W SGH samorządność od zawsze wykraczała poza organizację wydarzeń czy integrację społeczności akademickiej. Studenci i doktoranci współtworzą proces podejmowania decyzji, uczestnicząc w pracach komisji uczelnianych. Mają swój głos na plenum Senatu SGH. Ich przedstawiciele mają nawet wpływ na wybór rektora, realizując jedną z fundamentalnych zasad demokratycznej autonomii akademickiej, zgodnie z którą przyszłość uczelni współkształtują wszyscy członkowie jej społeczności.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ SGH

Doktorska Szkoła Letnia SGH 2025 pt. „Sustainability, Growth and Wellbeing in Times of Uncertainty" (Zrównoważony rozwój, wzrost gospodarczy i dobrobyt w czasach niepewności)

Istotnymi miejscami aktywności są: dla studentów koła naukowe, a dla doktorantów cykliczne doktoranckie szkoły letnie, od lat będące wizytówką SGH. To właśnie w nich studenci i doktoranci nabywają pierwszych doświadczeń projektowych i badawczych, organizują inicjatywy społeczne i biznesowe, zdobywają kompetencje przywódcze ważne w pracy przyszłych menedżerów i ekonomistów. Działalność w organizacjach studenckich pozwala zdobywać doświadczenie w zarządzaniu projektami, współpracy z partnerami oraz w reprezentowaniu interesów całej społeczności.

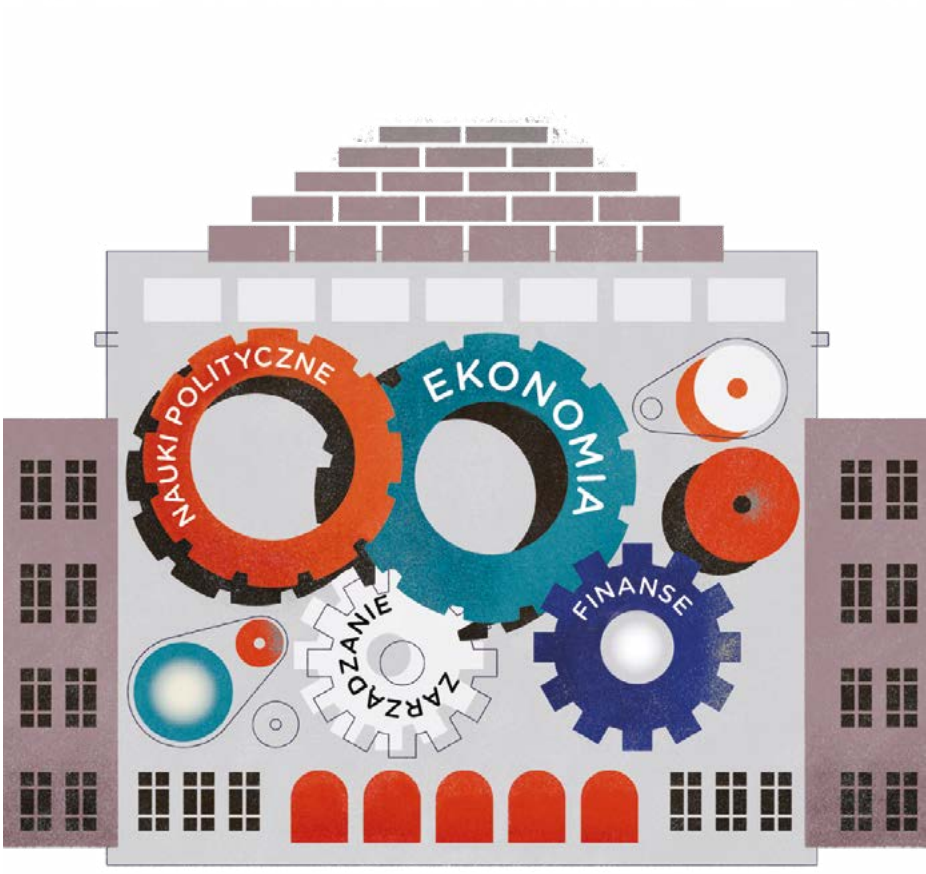
Samorządność można z powodzeniem wskazać jako jeden z fundamentów tożsamości SGH. Łączy tradycję z odpowiedzialnością, ucząc, że wspólnota opiera się nie tylko na zdobywaniu wiedzy, lecz także na aktywnym uczestnictwie w życiu instytucji i współodpowiedzialności za jej rozwój.

SGH Samorząd Doktorantów

SAMORZĄD STUDENTÓW SGH

071

Wspólnota młodych naukowców

Doktorat w SGH to satysfakcjonująca, ale wymagająca przygoda. Przez cztery lata codzienność młodych naukowców wyznaczają zajęcia seminaryjne, kolejne konferencje, praca badawcza i dążenie do wartościowych publikacji. W tym intensywnym procesie łatwo o poczucie osamotnienia i alienacji we własnej, wąskiej działce wiedzy lub metodologii. Rzeczywistość stawia dziś przed doktorantami także wyzwania życiowe – rosnące koszty utrzymania czy potrzebę sprawnej integracji coraz liczniejszego środowiska doktorantów zagranicznych. Godziny w bibliotece przestają wystarczać w dobie dynamicznych zmian świata i gospodarki. Odpowiedzią na te wyzwania jest dojrzała wspólnota.

Sukces naukowy nie powstaje w izolacji. Stąd tak dużą rolę w SGH gra wspólnotowość. Budowane są więzi i wzajemna solidarność. Dają one poczucie, że we własnych zmaganiach badawczych – z ekonomią, finansami, zarządzaniem i naukami politycznymi – nikt nie pozostaje sam.

Szkoła Doktorska SGH oraz jej Samorząd Doktorantów konsekwentnie dokładają starań, by budować przestrzeń otwartą i rozwijającą dla wszystkich. Współtworzymy środowisko, w którym wymiana doświadczeń naukowych przeplata się z budowaniem relacji międzyludzkich. Nieformalne spotkania świąteczne, piknik na Polu Mokotowskim czy wspólne szkoły letnie to dużo więcej niż czas relaksu. W obliczu zmiany postrzegania nauki to kluczowe elementy wewnętrznego wsparcia, przełamywania barier i tworzenia sieci wzajemnego zrozumienia. Po polsku i po angielsku.

072

Łańcuch rektorski

Dziedzictwo materialne

W 2002 r. uczelnia otrzymała swój nowy sztandar. Zastąpił on przedwojenny sztandar SGH, który służył społeczności akademickiej od 1991 r., kiedy to uczelnia powróciła do nazwy: Szkoła Główna Handlowa w Warszawie. Ceremoniał wręczenia sztandaru odbył się 24 września 2002 r. podczas inauguracji roku akademickiego 2002/2003. W zbiorach SGH znajdują się wcześniej używane historyczne sztandary: Wyższej Szkoły Handlowej z 1915 r., Szkoły Głównej Handlowej i Szkoły Głównej Planowania i Statystyki.

Pieczęć Prywatnych Kursów Handlowych Męskich Augusta Zielińskiego

Sztandar Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie – awers

Na awersie nowego sztandaru znajduje się stylizowana żaglowa fregata handlowa z polską banderą – godło SGH. Na rewersie – orzeł w koronie, godło Rzeczypospolitej Polskiej, w narożnikach zaś umieszczone są symbole: m.st. Warszawy, Szkoły, uczciwości i sprawiedliwości oraz handlu. Sztandar został wykonany według projektu Tomasza Myjaka.

Stroje i insygnia akademickie noszone są przy okazji uroczystości akademickich i państwowych. Strój rektora składa się z togi w kolorze czerwonym oraz peleryny wykonanej z futra gronostajowego. Strój uzupełniają czerwony biret i czerwone rękawiczki. Insygniami władzy rektorskiej są: berło, sygnet i łańcuch z godłem państwowym.

Od roku 1966 Senat występuje w strojach ceremonialnych.

W zbiorach znajdują się pieczęcie, medale i znaczki. Symbolem dziejów uczelni jest pieczęć Prywatnych Kursów Handlowych Męskich Augusta Zielińskiego z 1906 r. W zbiorach są także pieczęcie Wyższej Szkoły Handlowej, przedwojennej i powojennej Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz Szkoły Głównej Planowania i Statystyki.

Sygnet rektorski

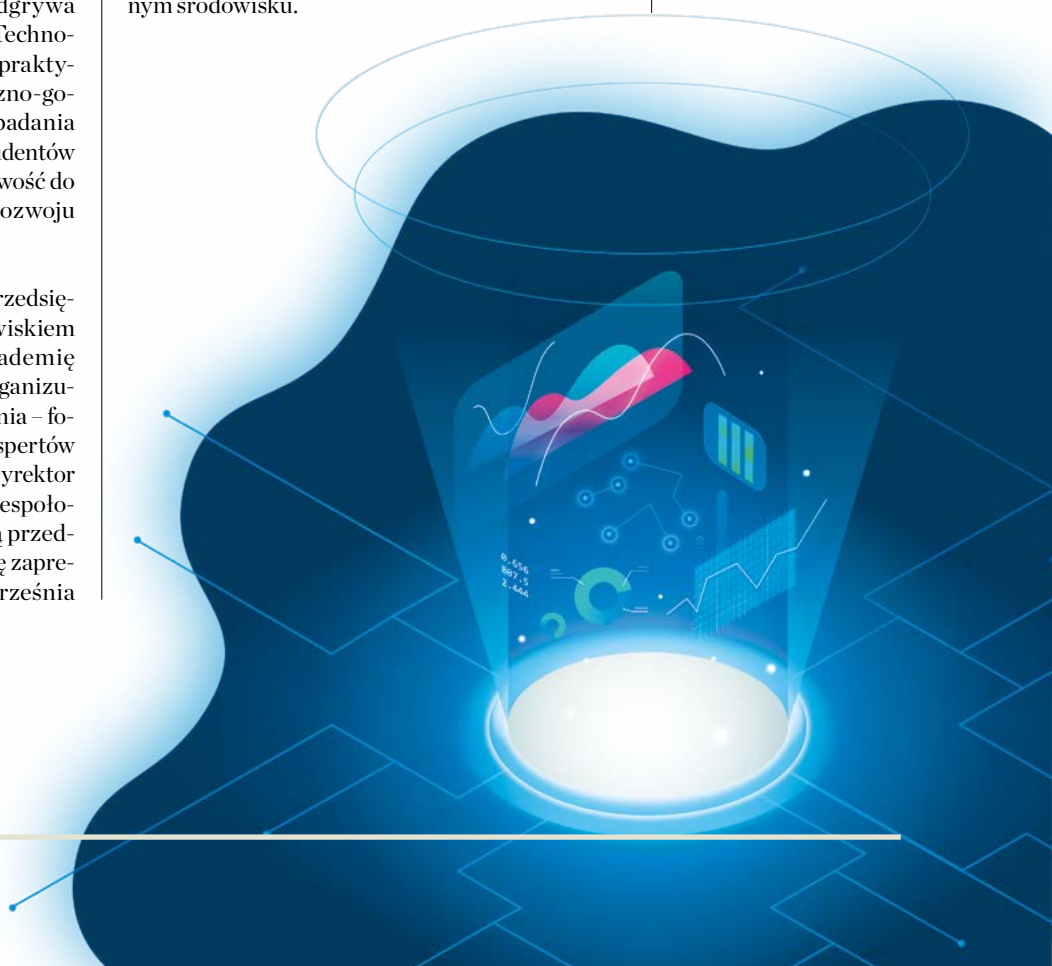
Edukacja ekonomiczna

SGH tworzy środowisko sprzyjające rozwojowi kompetencji przyszłych przedsiębiorców i liderów gospodarki. Istotną rolę w rozwijaniu edukacji ekonomicznej i przedsiębiorczej odgrywa Centrum Przedsiębiorczości i Transferu Technologii SGH, łącząc działalność badawczą z praktyką oraz współpracą z otoczeniem społeczno-gospodarczym. CPiTT prowadzi cykliczne badania postaw i kompetencji przedsiębiorczych studentów SGH, analizując ich plany zawodowe, gotowość do zakładania własnych firm oraz bariery rozwoju przedsiębiorczości.

CPiTT aktywnie wspiera popularyzację przedsiębiorczości także we współpracy ze środowiskiem pozaakademickim. Współrealizuje Akademię Przedsiębiorczości Kobiet SGH, a także organizuje Kongres Nauczycieli Biznesu i Zarządzania – forum wymiany doświadczeń nauczycieli, ekspertów i przedstawicieli administracji publicznej. Dyrektor CPiTT Bartosz Majewski przewodniczył zespołowi, który stworzył podstawę programową przedmiotu biznes i zarządzanie. Jego koncepcję zaprezentowano we wrześniu 2022 r., a od 1 września 2023 r. przedmiot wszedł do wszystkich szkół ponadpodstawowych w Polsce na poziomie podstawowym i rozszerzonym. Obecnie trwają prace nad podręcznikiem przedmiotu.

Integralnym elementem działalności Centrum jest budowanie przedsiębiorczej społeczności SGH. Służą temu nowoczesne przestrzenie coworkingowe, warsztaty i spotkania z praktykami biznesu, Kongres Nauczycieli Biznesu i Zarządzania, Akademia Przedsiębiorczości Kobiet SGH, konkurs Żagle Biznesu SGH oraz inicjatywy integrujące środowisko akademickie z biznesem, tj. Klub Przedsiębiorców SGH i Rada Przedsiębiorców SGH. Projekty te umożliwiają wymianę wiedzy, popularyzowanie dobrych praktyk oraz budowanie trwałych relacji pomiędzy studentami, absolwentami, naukowcami i przedsiębiorcami.

Studentom i uczniom chcącym rozwijać własne pomysły biznesowe CPiTT oferuje m.in. program akceleracyjny Enterprise Venture Hub, Canvas Business Challenge, Startup HUB, konsultacje przedsiębiorcze oraz program mentoringowy oparty na wiedzy pracowników SGH i doświadczeniu członków Rady Przedsiębiorców SGH. Dzięki takim inicjatywom studenci zdobywają doświadczenie wykraczające poza tradycyjny proces kształcenia. Testują swoje rozwiązania, uczą się pracy zespołowej, budowania relacji biznesowych oraz prezentowania własnych pomysłów w profesjonalnym środowisku.

074

Central Europe Connect (CEC)

Unikatowy program wspólnej certyfikacji realizowany przez trzy wiodące uczelnie ekonomiczne Europy Środkowej: Szkołę Główną Handlową w Warszawie, Vienna University of Economics and Business (WU) oraz University of Economics in Bratislava (EUBA). Inicjatywa powstała z myślą o pogłębianiu współpracy akademickiej w regionie i przygotowaniu studentów do funkcjonowania w międzynarodowym środowisku biznesowym.

Program skierowany jest do studentów studiów licencjackich zainteresowanych gospodarką i biznesem w Europie Środkowej. W ramach jednego semestru uczestnicy biorą udział w trzech tygodniowych blokach zajęć, organizowanych kolejno na każdej uczelni partnerskiej – w Warszawie, Bratysławie i Wiedniu. Program prowadzony jest w języku angielskim i obejmuje zagadnienia związane m.in. z rozwojem gospodarczym regionu, zachowaniami konsumentów, strategiami zarządzania oraz działalnością przedsiębiorstw międzynarodowych.

FOT. ORGANIZATORZY

Uniwersytet Ekonomiczny w Wiedniu, graduacja programu CEC, grudzień 2019 r.

Istotnym elementem CEC jest nauka poprzez współpracę w międzynarodowych zespołach, analizę studiów przypadków, projekty grupowe, wizyty w przedsiębiorstwach oraz poznawanie specyfiki gospodarczej i kulturowej krajów Europy Środkowej. Każda edycja gromadzi studentów trzech uczelni, tworząc sieć młodych talentów z regionu. Po pomyślnym ukończeniu programu uczestnicy otrzymują wspólny certyfikat podpisany przez przedstawicieli SGH, WU i EUBA oraz zdobywają 12 punktów ECTS.

Od uruchomienia programu CEC stał się ważnym przykładem regionalnej współpracy dydaktycznej, wzmacniającym pozycję SGH jako aktywnego partnera w budowaniu europejskiej przestrzeni edukacyjnej.

Nasi absolwenci w liczbach

Absolwenci i absolwentki SGH to także liczeni w setkach prezesi i członkowie zarządów polskich i międzynarodowych korporacji, banków, także znakomici eksperci i specjaliści, przedsiębiorcy i startupowcy, wielu formalnych i nieformalnych liderów i liderek.

Wyrazem uznania i docenienia ich osiągnięć przez uczelnię jest tytuł absolwencki Lider SGH/Liderka SGH w obszarze nauki, biznesu i społeczeństwa. Nagroda, wcześniej funkcjonująca pod inną nazwą, przyznawana jest od 2020 r. Jej dotychczasowych laureatów można znaleźć na stronie absolwentów SGH.

Dokonania naszych alumnów są także dostrzegane w zewnętrznych inicjatywach, takich jak lista 30 przed 30 magazynu „Forbes", wyróżniająca 30 najbardziej obiecujących osób poniżej 30. roku życia, czy Forbes Women Polska 50 po 50, wyróżniająca 50 kobiet po 50. roku życia, które osiągają sukcesy, rozpoczynają nowe przedsięwzięcia, zmieniają kariery lub wywierają istotny wpływ na biznes, naukę, kulturę, sport czy działalność społeczną.

SGH_Expert_ Network

Projekt ten realizowany jest w ramach programu NAWA „Welcome to Poland", którego celem było zbudowanie potencjału uczelni w zakresie umiędzynarodowienia poprzez rozwój sieci ekspertów. Realizowany w latach 2023–2025, wspierał nawiązywanie i pogłębianie współpracy SGH z najważniejszymi międzynarodowymi instytucjami gospodarczymi i finansowymi.

Inicjatywa koncentruje się na sześciu organizacjach o globalnym znaczeniu: Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), Eurostacie, Światowej Organizacji Handlu (WTO), Międzynarodowym Funduszu Walutowym (IMF), Banku Światowym oraz Europejskim Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR). Jej kluczowym elementem było stworzenie sieci ekspertów SGH – platformy łączącej naukowców uczelni z instytucjami poszukującymi wiedzy eksperckiej, analiz i współpracy badawczo-wdrożeniowej.

W ramach projektu zorganizowano cykl spotkań i webinariów z przedstawicielami organizacji międzynarodowych, umożliwiających poznanie możliwości współpracy naukowej, eksperckiej i zawodowej. Ważnym rezultatem inicjatywy było również przygotowanie bazy ekspertów SGH zawierającej profile naukowców zainteresowanych wspólnymi projektami, analizami i ekspertyzami dla partnerów międzynarodowych.

SGH_Expert_Network wzmacnia pozycję SGH jako uczelni aktywnie uczestniczącej w globalnym obiegu wiedzy, ułatwia transfer kompetencji między środowiskiem akademickim a instytucjami międzynarodowymi oraz tworzy nowe możliwości rozwoju badań i współpracy eksperckiej na arenie międzynarodowej.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

W 2025 r. w ramach projektu gościliśmy przedstawicieli międzynarodowych organizacji finansowych i gospodarczych: EBRD, OECD i IMF

077

Wietnam – modelowa współpraca w Azji Południowo-Wschodniej

FOT. ORGANIZATORZY

Projekt PROM – krótkookresowa wymiana akademicka

Współpraca SGH z uczelniami w Wietnamie opiera się na wieloletnich tradycjach polsko-wietnamskich kontaktów akademickich. Już od lat 50. XX w. do Polski przyjeżdżali wietnamscy studenci, z których wielu ukończyło studia w SGPiS i związało swoje życie z Polską. Dziś studenci pochodzenia wietnamskiego stanowią jedną z najliczniejszych grup wśród społeczności międzynarodowej SGH, aktywnie uczestnicząc w życiu uczelni i programach wymiany akademickiej.

Nowy etap współpracy rozpoczął się w 2011 r. wraz z udziałem SGH w projektach Erasmus Mundus „One More Step" i „Swap and Transfer", a następnie w projekcie EU SHARE, wspierającym mobilność studentów z państw ASEAN (Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej) do uczelni europejskich.

Obecnie współpraca rozwijana jest przede wszystkim w ramach programu Erasmus+ KA171 z Uniwersytetem Technologicznym w Ho Chi Minh oraz Uniwersytetu Ekonomiczno-Prawniczego, należącym do Wietnamskiego Uniwersytetu Narodowego w Ho Chi Minh. Od roku akademickiego 2025/2026 partnerstwo zostało rozszerzone o realizowany wspólnie z RMIT Vietnam projekt NAWA „PROM – Krótkookresowa wymiana akademicka", umożliwiający studentom, doktorantom i pracownikom udział w kursach, warsztatach, wizytach studyjnych, prowadzeniu zajęć dydaktycznych oraz krótkoterminowych pobytach badawczych.

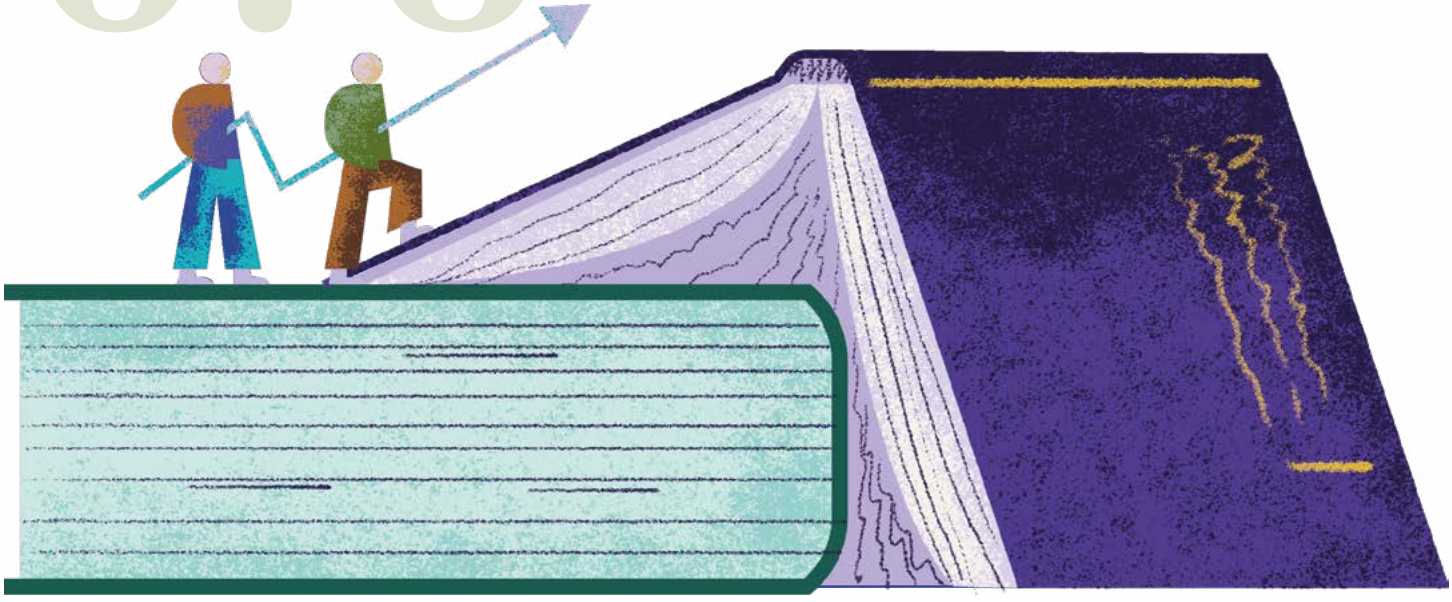
Współpraca z uczelniami wietnamskimi wzmacnia obecność SGH w Azji Południowo-Wschodniej, regionie o dynamicznie rozwijającej się gospodarce, sprzyja umiędzynarodowieniu kształcenia i badań oraz budowaniu trwałych relacji akademickich, naukowych i gospodarczych.

Tet – Wietnamski Nowy Rok Księżycowy w SGH

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

078

Transfer technologii – usługi doradcze dla firm

Transfer technologii to ważny mechanizm łączenia nauki z praktyką gospodarczą. Obejmuje działania pozwalające przenosić wiedzę, wyniki badań naukowych oraz innowacyjne rozwiązania do firm, instytucji i administracji. To proces wymagający rozpoznania potencjału rynkowego, ochrony własności intelektualnej, wyceny aktywów niematerialnych oraz wyboru modelu komercjalizacji – od licencjonowania i sprzedaży praw po spółki spin-off.

W Polsce szczególną rolę odgrywają centra transferu technologii przy uczelniach wyższych. Wspierają przedsiębiorstwa i instytucje poprzez doradztwo, analizy, ekspertyzy, projekty B+R oraz szkolenia z zakresu innowacji, własności intelektualnej i komercjalizacji badań. Rozwijają kompetencje przedsiębiorców, naukowców, menedżerów i administracji w zakresie współpracy nauki z biznesem.

Centrum Przedsiębiorczości i Transferu Technologii SGH świadczy usługi doradcze dla przedsiębiorstw, administracji i instytucji otoczenia biznesu. CPiTT wspiera zarządzanie innowacjami, opracowywanie strategii, analizy rynkowe, ekspertyzy, warsztaty i szkolenia. Korzysta z potencjału SGH, uczelni ze 120-letnim doświadczeniem w badaniach i doradztwie, współpracą z biznesem oraz dostępem do specjalistycznych baz danych i ekspertów. Centrum realizuje trzecią misję uczelni: transfer wiedzy do gospodarki i rozwój innowacyjności firm.

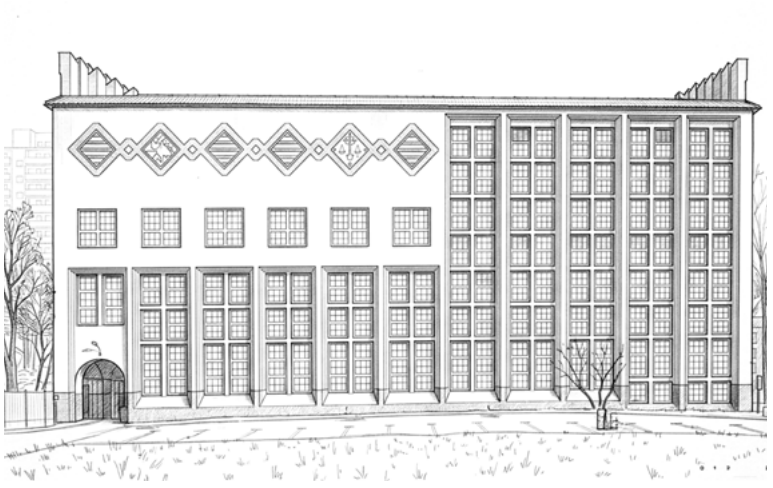
Badanie koniunktury w gospodarce

Badania koniunktury metodą testu, prowadzone przez Instytut Rozwoju Gospodarczego SGH, obejmują główne obszary gospodarki. Pytania testu kierowane są do bezpośrednich uczestników procesów gospodarczych: przedsiębiorców i konsumentów. Dostarczają szybkich i aktualnych informacji o stanie gospodarki. Systematycznie opracowywane na ich podstawie barometry i wskaźniki koniunktury z wyprzedzeniem sygnalizują zmiany aktywności gospodarczej w Polsce.

Główny wskaźnik BARIRG z wyprzedzeniem do dwóch kwartałów wskazuje zmiany zachodzące w całej gospodarce. Wyprzedzający charakter mają także wskaźniki koniunktury dla poszczególnych sektorów: IRGIND dla przemysłu, IRGCON dla budownictwa, IRGAGR dla rolnictwa, IRGTRD dla handlu, IRGKGD dla gospodarstw domowych i BRCF dla rynku consumer finance (prowadzone wspólnie ze Związkiem Przedsiębiorstw Finansowych).

Badania prowadzone są we współpracy z Centre for International Research on Economic Tendency Survey (CIRET), OECD i Komisją Europejską, co pozwala na harmonizację metod i narzędzi badawczych badań oraz porównywalność wyników w skali międzynarodowej. Ich początki sięgają 1986 r. Dynamiczny rozwój badań nastąpił wraz z wprowadzeniem i umacnianiem się gospodarki rynkowej. Gromadzona w badaniach baza danych ma unikalny charakter. Obejmuje okres transformacji systemowej oraz pokazuje tempo dostosowywania się uczestników procesów gospodarczych do zmian zachodzących w ich otoczeniu zarówno wewnętrznym, jak i zewnętrznym.

080

Biblioteka SGH – perła art déco

Rektor Bolesław Miklaszewski chciał, aby Wyższa Szkoła Handlowa stała się uniwersytetem. Wymagało to jednak posiadania uniwersyteckiej biblioteki. Jan Witkiewicz Koszczyc dokonał kolejnej metamorfozy projektu i „wyczarował" bibliotekę. Identyczna kubatura i lustrzane odbicie budynku A, według osi symetrii, która za kilkanaście lat będzie przechodziła przez środek Gmachu Głównego.

FOT. PIOTR POTAPOW/CZ. SGH

Studia nad rozwiązaniami bibliotek publicznych w różnych krajach, w tym w USA, wyzwoliły w architekcie kreatywność i rozmach. Do dziś Biblioteka SGH imponuje swym ogromem i pięknem detali. W czytelni głównej światło wpada z „pięciu kierunków świata". Innowacyjne było umieszczenie magazynów pod jej podłogą i połączenie ich każdego poziomu z czytelnią windami do transportu książek.

Wewnętrzne duże świetliki, dzięki którym światło docierało do parteru, wystrój art déco, meble zaprojektowane specjalnie przez Jana Witkiewicza Koszczyca z oświetleniem każdego stanowiska czytelniczego – to wszystko uważamy dziś za naturalne, ale takie nie było! „Wykluło się" w głowie architekta. Magazyny książek nie wyższe niż na wyciągniecie ręki (żadnych drabin!) i ruchome półki, co dało 30-procentową oszczędność przestrzeni. Trudno było znaleźć wykonawcę tej innowacji. W kilku miejscach pozostały jeszcze klamki do drzwi „ze skrzydełkami", które można było nacisnąć łokciem, mając ręce zajęte tomami książek, i otworzyć drzwi.

Na ten wspaniały budynek zabrakło pieniędzy w kasie prywatnej uczelni. Dokończono go jako wspólne dzieło WSH i Biblioteki Narodowej. Do 1961 r. instytucje funkcjonowały w jednym gmachu. Potem pojawiły się magazyny Archiwum Akt Nowych. Starsze roczniki absolwentów zapewne mogą pamiętaćinformującą o tym tablicę umocowaną na gmachu.

Bibliotekę otwierały w 1930 r. najwyższe władze państwowe, a dziś służy także jako przestrzeń do konferencji, wieczornych gal, pokazów mody, a także plan filmów, seriali czy reklam.

081

Na językach

Władze uczelni, będącej kuźnią liderów, od początku wiedziały, że znajomość języków obcych to nie dodatek, lecz warunek skutecznego działania w świecie. Albowiem znajomość języka obcego to umiejętność komunikacji, poznanie kultury i sposobu myślenia, ale także otwarcie drzwi do zrozumienia wartości, tradycji i sposobu życia innego narodu. To przeświadczenie przybrało z czasem instytucjonalny kształt: w 1980 r. Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych przekształciło się w Centrum Nauki Języków Obcych.

Dziś CNJO to blisko 90-osobowy zespół uczący kilkunastu języków – od angielskiego i niemieckiego po chiński, szwedzki czy norweski. Na studiach licencjackich studenci uczą się dwóch języków równocześnie, zaś na magisterskich kontynuują naukę jednego. Studenci pragnący rozwijać się w tym obszarze mogą także wybrać trzeci język bądź zapisać się na kurs komercyjny; mogą także przystąpić na miejscu do uznanego egzaminu certyfikowanego, jak IELTS czy TestDaF.

Lektoraty SGH wyróżnia duża liczba godzin i nacisk na język biznesu – nie są to wyłącznie struktury gramatyczne, lecz komunikacja, która sprawdza się w negocjacjach, na zagranicznym stażu czy w codziennych kontaktach z kontrahentem w późniejszej pracy zawodowej. Do sprawdzonych metod dochodzą dziś nowe technologie wspierające samodzielną naukę.

Efekt tej pracy najlepiej widać poza uczelnią. Absolwenci SGH poruszają się w relacjach międzynarodowych z zaskakującą swobodą, a wysoko oceniani przez studentów lektorzy CNJO od ponad 40 lat mają w tym swój niemały udział, ucząc nie tylko słownictwa branżowego, ale i krytycznego myślenia, swobodnego wyrażania opinii i pewności siebie.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ

34. Finał Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy

W DNA mamy pomaganie

Solidarność stanowi niezmiennie od lat DNA Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie. Najnowsze karty tej historii pisze aktywność z 2026 r., gdy uczelnia po raz kolejny zaangażowała się w 34. Finał Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy, wspierając diagnostykę i leczenie chorób przewodu pokarmowego u najmłodszych pacjentów. To naturalna kontynuacja wieloletniego zaangażowania SGH na rzecz Orkiestry.

Równolegle społeczność akademicka co roku organizuje zbiórki darów w ramach Szlachetnej Paczki, niosąc mądrą pomoc materialną i wsparcie psychiczne dla najbardziej potrzebujących rodzin. W obliczu nagłych kryzysów, jak tragiczna powódź w 2024 r., SGH natychmiast zmobilizowała siły, uruchamiając zbiórki finansowe i rzeczowe dla poszkodowanych. Podobną, bezprecedensową ofiarnością uczelnia wykazała się w 2022 r. po wybuchu wojny w Ukrainie. Około 170 wolontariuszy niosło pomoc na granicy i w akademikach, zabezpieczając noclegi, organizując transport, zajęcia dla dzieci, a nawet goszcząc sesje ukraińskiego państwowego egzaminu maturalnego.

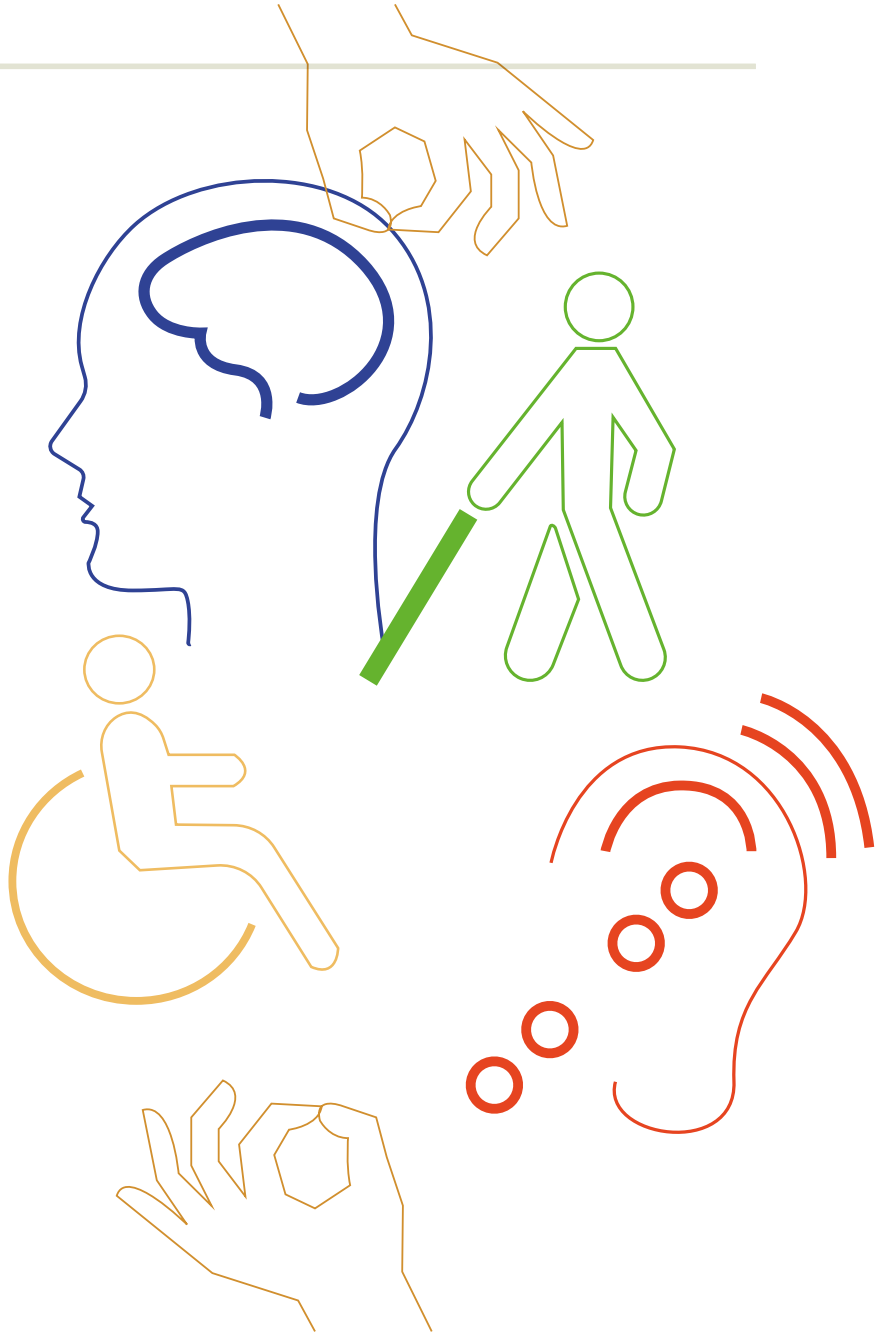
Ten głęboki humanitaryzm ma swoje historyczne źródło. Już w okresie międzywojennym na uczelni prężnie działało Towarzystwo „Bratnia Pomoc". Ta apolityczna, studencka organizacja organizowała szerokie wsparcie materialne dla uboższych kolegów, dbając o równe szanse edukacyjne i dając początek tradycji, która trwa nieprzerwanie do dziś.

Szlachetna Paczka, 2022 r.

FOT. MARCIN FLIS SGH

Ambasadorowie dostępności

Jawna grupa interesu, której na sercu leży idea uczelni otwartej i dostępnej – uczelni, która zapewnia wszystkim studentom i pracownikom pełne uczestnictwo w życiu akademickim. Przedstawiciele tej grupy występują wyłącznie na obszarze SGH. Łatwo ich rozpoznać po ponadprzeciętnym zaangażowaniu w idee dostępności oraz wspieraniu wdrażania rozwiązań ułatwiających funkcjonowanie uczelni dla wszystkich.

Pełnią niezwykle istotne role z punktu widzenia „ekosystemu uczelni". Budują świadomość poprzez upowszechnianie wiedzy o rzeczach istotnych dla osób ze szczególnymi potrzebami oraz promowanie postaw inkluzywnych wśród studentów i pracowników. Identyfikują bariery w dostępie do infrastruktury i procesu dydaktycznego poprzez zbieranie sygnałów od społeczności uczelni. Wspierają zmiany poprzez promowanie usprawnień i udział w projektach i inicjatywach poprawiających dostępność.

Ambasadorzy dostępności są „osobnikami" niezwykle przyjaznymi i chętnie nawiązują współpracę z przedstawicielami różnych jednostek uczelni, dla których dostępność jest integralnymi elementem rozwoju. Chętnie udzielają się w działaniach edukacyjnych i projektach na rzecz dostępności. Obecnie jest ich 14.

084

Danuta Hübner – pierwsza polska komisarz UE

FOT. ŹRÓDŁO KOMISJA EUROPEJSKA

Sekretarz stanu w MSZ i członkini Konwentu w sprawie Przyszłości Europy. Danuta Hübner podczas spotkania z wicepremierem i ministrem finansów Grzegorzem Kołodką oraz Günterem Verheugenem, komisarzem UE ds. rozszerzenia, nazywanym „ojcem rozszerzenia Unii Europejskiej", 2002 r.

Subtelna powierzchowność i eleganckie okulary są jej ważnymi atrybutami. Tak postrzegają ją również wszyscy w SGH – i studenci, i pracownicy administracji, i koledzy. Kto ją lepiej zna, wie, że za okularami kryją się „mądrze wyglądające oczy", jak mawiają ludzie starszego pokolenia. Młodszym trzeba by wiedzieć, że mają w niej przykład „wysokiego profesjonalizmu". Ten został przetestowany na rozmaitych stanowiskach państwowych i unijnych, wymagających głębokiej wiedzy, zwłaszcza dotyczącej Unii Europejskiej. Droga do tego wysokiego profesjonalizmu jest dla wszystkich wzorcem: trzeba było wpierw studiować handel zagraniczny w SGPiS (i ukończyć studia w 1971 r.), doktoryzować się w 1974 r., uzyskać habilitację w 1980 r., a tytuł profesora nauk ekonomicznych otrzymać w 1992 r. I pracować w prestiżowej, ze względu na osiągnięcia, Katedrze Ekonomii Rozwoju i Polityki Ekonomicznej. I trudzić się dla Polski, żeby ją wprowadzić do Unii Europejskiej. Danuta Hübner była także pierwszym polskim członkiem Komisji Europejskiej (unijną komisarz ds. polityki regionalnej w latach 2004–2009) oraz posłanką do Parlamentu Europejskiego VII, VIII i IX kadencji. Również na tych stanowiskach dała wiele przykładów rzetelności i odpowiedzialności.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

Prof. dr hab. Danuta Hübner – wykład inauguracyjny pt. „Świat, Europa, Polska", 2024/2025

Akredytacje międzynarodowe

W ciągu zaledwie kilku lat SGH osiągnęła coś, co jeszcze niedawno mogło wydawać się niezwykle ambitnym celem – zdobyła potrójną koronę najważniejszych międzynarodowych akredytacji szkół biznesu: EQUIS, AACSB i AMBA & BGA. To wielki sukces całej społeczności akademickiej i mocne potwierdzenie renomy SGH na światowym rynku ekonomicznego szkolnictwa wyższego. Za każdą z tych akredytacji stoją lata pracy, samooceny, zmian i zaangażowania wielu osób.

Potrójna korona nie jest jednak punktem dojścia. Przeciwnie – otwiera nowy etap. Daje SGH jeszcze większą rozpoznawalność i wiarygodność w globalnej wspólnocie najlepszych szkół biznesu, a przede wszystkim pozwala z większą odwagą projektować przyszłość. W tym sensie naprawdę „sky is the limit" – najwyższe międzynarodowe standardy nie wyznaczają granicy naszych ambicji, lecz stają się platformą dalszego rozwoju. Obraz ten dopełniają strategiczne akredytacje i certyfikacje CEEMAN IQA oraz BSIS Impact, a także wyspecjalizowane wyróżnienia i certyfikaty, m.in. ACCA, IPMA-Student, HR Excellence in Research oraz Karta Erasmusa dla szkolnictwa wyższego ECHE.

SGH respektuje przy tym krajowy system zapewniania jakości, w tym wymagania Polskiej Komisji Akredytacyjnej, oraz akredytacje poszczególnych kierunków studiów. Akredytacje wymagają odwagi: gotowości do spojrzenia na siebie oczami zewnętrznych ekspertów, zadawania trudnych pytań i podejmowania zmian.

086

Budowanie dorobku naukowego zaczyna się od doktoratu

Doktorat w SGH jest integralną częścią procesu budowy konkurencyjności i innowacyjności polskiej gospodarki. W Szkole Doktorskiej SGH badania naukowe przekładają się na innowacje, strategie przedsiębiorstw i jakość instytucji publicznych. To ekosystem współtworzony przez wizjonerskie grono dziekańskie i zespół utalentowanych doktorantów, promotorów, zakotwiczony w polskim i międzynarodowym środowisku naukowym, badawczym i wdrożeniowym.

Doktoranci uczestniczą w programach Erasmus+, NAWA, NCN i innych; korzystają z nowatorskich inicjatyw, takich jak SGH PhD Summer School czy Visiting SGH PhD Fellowship Program. Dzięki zaangażowaniu SGH w sieci CIVICA, Horizon Europe, CESENEET i inne międzynarodowe konsorcja badawcze od początku swojej kariery funkcjonują w globalnym obiegu wiedzy.

Ten model kształcenia nie powstał od podstaw. Wyrósł z wieloletniej tradycji studiów doktoranckich prowadzonych przez kolegia SGH, które kształciły kolejne pokolenia badaczy i budowały dorobek naukowy uczelni. Powołanie Szkoły Doktorskiej SGH w 2019 r. było naturalnym etapem rozwoju kompetencji SGH i jej odpowiedzią na wyzwania stojące przed nauką, gospodarką i społeczeństwem w dobie rozwoju nowych technologii oraz narastającej niepewności w otoczeniu wewnętrznym i zewnętrznym.

Dziś Szkoła Doktorska SGH aktywnie rozwija model kształcenia doktorantów, który łączy tradycję akademicką z międzynarodowymi standardami, odpowiadając tym samym na potrzeby współczesnej gospodarki, polityki i społeczeństwa. W 2026 r. w Szkole Doktorskiej SGH studiuje 105 doktorantów i jest to największa szkoła doktorska wśród analogicznych szkół w uczelniach ekonomicznych.

Irena Kostrowicka

Wanda Suchecka

Pierwsze studentki i wykładowczynie

Kobiety mogły studiować w SGH od 1917/1918 r. Jako pierwszą zarejestrowano Stefanię Marię Apenszlak, córkę „kapitalisty", zamieszkałą w Warszawie, ale do gimnazjum uczęszczającą w Dreźnie. Wraz z nią przyjęto jeszcze 26 studentek, cztery kolejne dokooptowano w trakcie I semestru. Apenszlak to postać tragiczna. W sierpniu 1921 r., niespełna miesiąc po egzaminie dyplomowym i krótko po 22. urodzinach, nieoczekiwanie zmarła.

Za jej czasów odsetek studentek w WSH wahał się w przedziale 15–30%. W latach 1935/1936 i 1936/1937 przekraczał 30%, współcześnie przewyższa 52% (dane z grudnia 2025 r.).

Wolniej feminizowało się grono nauczające. Pierwsza wykładowczyni Wanda Suchecka, prowadząca zajęcia ze stenografii, pojawiła się już w semestrze zimowym 1909/1910 r. i przepracowała ponad 20 lat. Drugą, anglistkę Katarzynę O'Donogue-Herman, zatrudniono dopiero w 1921 r. Do 1939 r. dostąpiły tego jeszcze tylko cztery kobiety. Jedna z nich, geografka ekonomiczna Jadwiga Mrozowska, uzyskała jako pierwsza w WSH magisterium (marzec 1928) i jako druga – ale pierwsza kobieta – doktorat (czerwiec 1931). W 1945/1946 r. odsetek wykładowczyń sięgał 15%, w 2025 r. wynosił nieco ponad 49%.

Ale na pierwszą doktor habilitowaną czekano do marca 1962 r., zaś na pierwszą tytularną profesorkę – do listopada 1972 r. W obu przypadkach palma pierwszeństwa należy do Ireny Kostrowickiej, specjalistki historii gospodarczej.

088

Metoda biograficzna – od Krzywickiego do współczesnych analiz

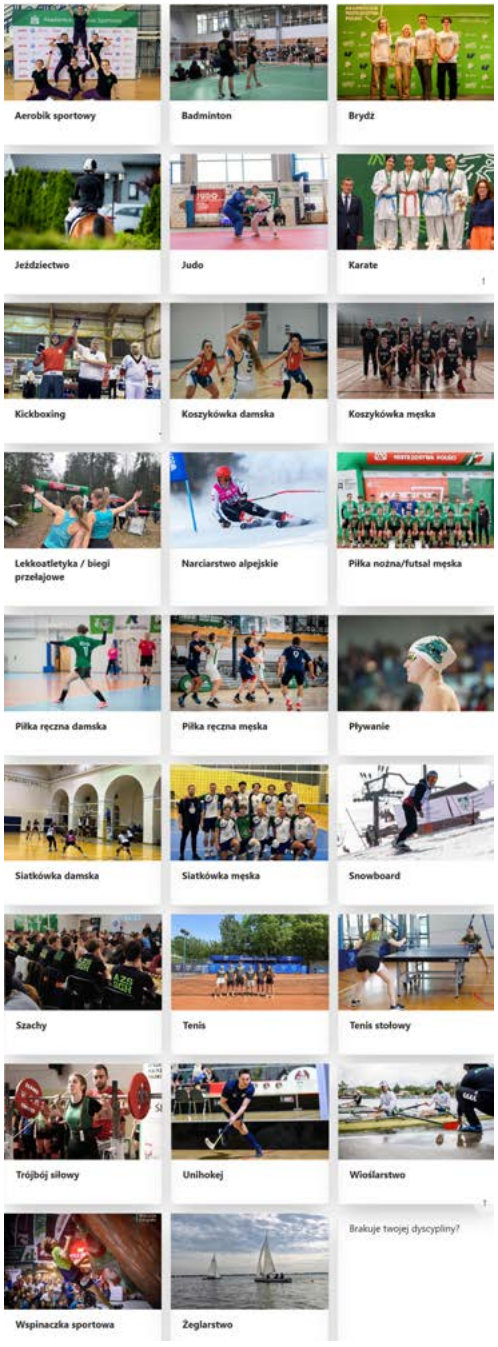

Tradycja metody biograficznej w SGH wywodzi się z lat 30. XX w. i działalności Instytutu Gospodarstwa Społecznego (IGS) pod kierunkiem jednego z twórców polskiej socjologii, ekonomisty i myśliciela marksistowskiego Ludwika Krzywickiego. Zainicjowane w dwudziestoleciu międzywojennym konkursy na dokumenty osobiste, których rezultatem były m.in. *Pamiętniki bezrobotnych* wydane w 1933 r. czy późniejsze pamiętniki chłopów i migrantów, zbudowały fundamenty pod ten kierunek badawczy. Zbliżonym odpowiednikiem takiego podejścia – ukierunkowanego na oddanie głosu samym badanym – jest powstały w 1937 r. brytyjski projekt Mass Observation.

Współczesne analizy jakościowe w dużej mierze opierają się na tej historycznej tradycji pozyskiwania materiałów osobistych. Gromadzenie narracji i autobiografii umożliwia badanie procesów makrostrukturalnych poprzez jednostkowe doświadczenia, co trwale nadaje polskiej socjologii unikalny charakter na tle innych podejść metodologicznych.

Obecnie metoda biograficzna w IGS służy przede wszystkim badaniom nad polityką społeczną. Kontynuatorem tego nurtu jest prof. Piotr Błędowski z zespołem. Do najnowszych inicjatyw należą konkursy pamiętnikarskie dokumentujące doświadczenia bezrobotnych, czasu pandemii COVID-19, zjawisk inflacyjnych oraz kroniki opieki długoterminowej. Dostarczają one materiał empiryczny, niezbędny do prowadzenia analiz współczesnych wyzwań i systemów wsparcia społecznego.

Sport współcześnie – rola AZS SGH

Klub Uczelniany AZS SGH jest jedną z największych organizacji studenckich naszej uczelni i jedną z najstarszych organizacji sportowych w Polsce – w 2026 r. obchodzi 110 lat istnienia. Prawie 400 zawodników reprezentuje SGH w blisko 25 dyscyplinach – od lekkoatletyki, pływania i wioślarstwa, przez sporty walki i szachy, po żeglarstwo i łyżwiarstwo szybkie. To wachlarz znacznie szerszy, niż oferuje większość uczelni ekonomicznych w Polsce.

Model działania AZS SGH jest wyjątkowy, tak jak sama uczelnia: najpierw wymagające studia, potem regularne treningi i starty w Akademickich Mistrzostwach Polski. Nie jest to środowisko zawodowych sportowców studiujących „przy okazji" – to świat ambitnych studentów, dla których sport jest równoległym do nauki elementem życia. Znaczna część sekcji prowadzona jest przez samych studentów, co daje cenne doświadczenie zarządcze.

To podejście ma także wymiar naukowy. Prezes KU AZS SGH dr hab. Michał Bernardelli, prof. SGH, apeluje, by sport akademicki śmielej wkraczał w obszar badań. Echem tych przekonań jest monografia „Sport w XXI wieku. Wyzwania współczesności", napisana przez członków AZS SGH oraz SKN Zarządzania w Sporcie, wydana w Oficynie Wydawniczej SGH.

Dowodem żywotności KU AZS SGH są coroczne gale Mistrzów Sportu – ostatnia, która miała miejsce w listopadzie 2025 r., była już siódmą edycją tej imprezy. Najlepszym sportowcem sezonu została curlerka Julia Dyderska, drużyną roku – szachiści. Medale Akademickich Mistrzostw Europy zdobyli kickbokser Filippos Filippidis i uprawiająca karate Maria Kerner. W SGH ambitny student może zostać mistrzem – niezależnie od tego, czy woli lodowisko, matę, czy pole szachownicy.

090

Pierwsza kobieta rektor

FOT. MACIEJ GÓRSKI SGH

Rektor SGH w latach 1993–1999

Urodzona 15 lutego 1948 r. w Cieślach na Mazowszu Janina Jóźwiak po maturze w płockim liceum zdała na Wydział Finansów i Statystyki Szkoły Głównej Planowania i Statystyki. W październiku 1974 r. została starszą asystentką w Katedrze Statystyki i Demografii na Wydziale Finansów i Statystyki, a wiosną 1976 r. uzyskała stopień doktora za pracę z zastosowań badań operacyjnych w statystyce.

Po doktoracie stopniowo przesuwała zainteresowania ku demografii matematycznej, a zwłaszcza optymalizacji oraz modelowaniu zjawisk i struktur populacyjnych. Od 1981 r. kierowała Zakładem Demografii w Instytucie Statystyki i Demografii (ISiD). We wrześniu 1986 r. zrobiła z demografii habilitację. W tym czasie nazwisko Jóźwiak stawało się już znane w europejskim środowisku demografów. Pobyt na stypendium w Holandii w 1985 r. zaowocował członkostwem w European Association for Population Studies, wizytami w zachodnich uniwersytetach i instytutach, udziałem w międzynarodowych konferencjach i projektach badawczych, publikacjami w zagranicznych periodykach naukowych oraz wydaniem anglojęzycznej wersji rozprawy habilitacyjnej.

Dekada lat 80. okazała się dla niej kluczowa także pod względem politycznym. Na przełomie lat 1980/1981 zaangażowała się w działalność NSZZ „Solidarność". Po ogłoszeniu stanu wojennego stanęła na czele tajnej komisji uczelnianej „Solidarności". Jej mieszkanie służyło za punkt kolportażu bezdebitowych czasopism i książek. W latach 1984–1985 brała udział w opracowaniu metody badania faktycznej frekwencji w wyborach do rad narodowych i Sejmu PRL. Na początku 1989 r. należała do grona osób, które uprzedzając ponowną legalizację „Solidarności", przeszły w SGPiS do jawnej działalności związkowej i politycznej.

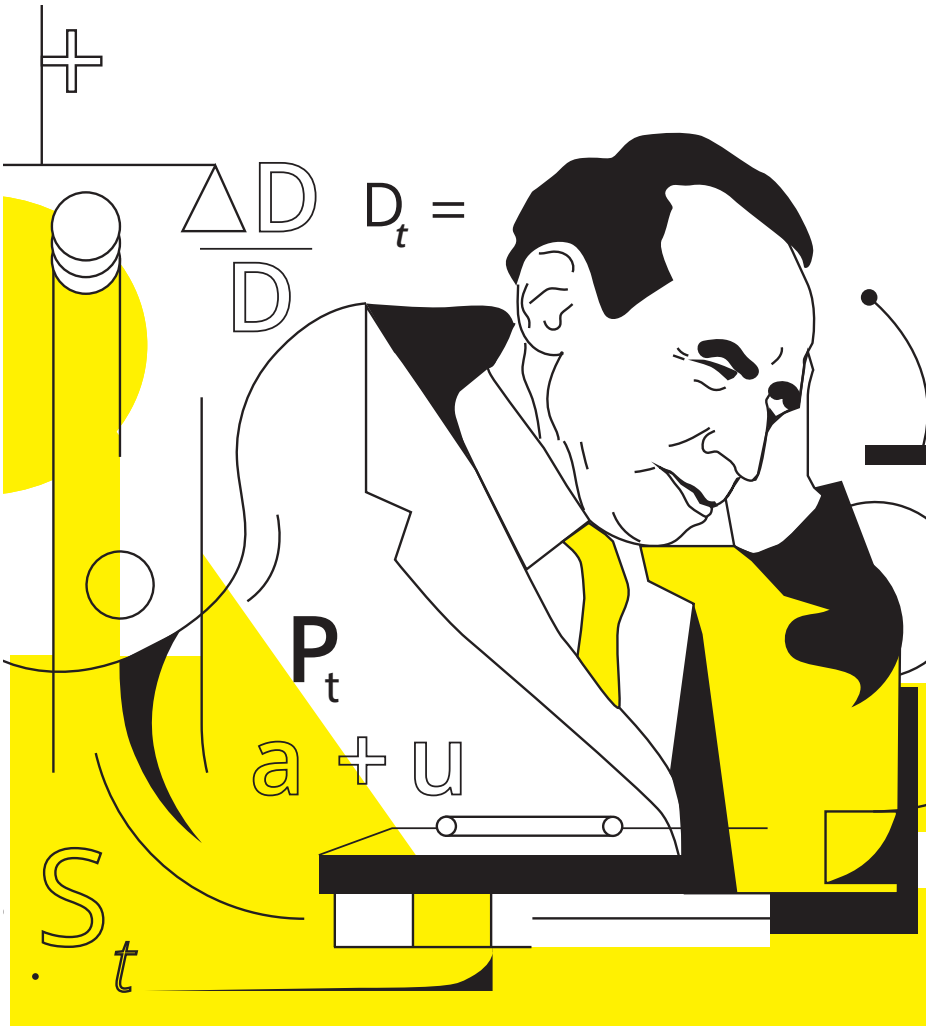
W marcu 1990 r. weszła do Społecznego Komitetu Wyborczego, odgrywając dużą rolę w wypracowaniu programu przebudowy uczelni. Po wyborze na rektora kandydata SKW Aleksandra Müllera była jedną z czołowych postaci obozu reformatorskiego. Od kwietnia 1991 r. przewodniczyła Senackiej Komisji do spraw Reformy Szkoły.

W 1993 i 1996 r. sama zwyciężała w wyborach rektorskich. Za jej rządów dokonano zmian m.in. w organizacji dydaktyki, ofercie przedmiotowej, programach nauczania, systemach egzekwowania wiedzy i rekrutacji na studia, strukturze katedr i zakładów w kolegiach. Znakiem firmowym obu kadencji stała się intensyfikacja współpracy międzynarodowej, a także utworzenie w 1998 r. sieci firm współpracujących „Partnerstwo dla rozwoju SGH" oraz skupiającego ich przedstawicieli Klubu Partnerów SGH.

Cały czas pracowała naukowo. W listopadzie 1993 r. otrzymała tytuł profesora. Od 1999 r. kierowała ISiD, dla którego rozwoju zrobiła bardzo wiele. Angażowała się ponadto w sprawy szkolnictwa wyższego w skali kraju, pełniła też wysokie funkcje w zagranicznych i krajowych organizacjach i instytucjach demograficznych.

Pierwsza kobieta rektor SGH zmarła po ciężkiej chorobie 19 lipca 2016 r. Bliscy zwracali się do niej Nina.

Michał Kalecki – geniusz zapomniany

Do grona najbardziej rozpoznawanych ekonomistów naszej uczelni należy Michał Kalecki (1899–1970). W SGPiS wykładał w latach 1961–1968, wcześniej pracował w London School of Economics, uniwersytetach w Cambridge i Oxfordzie, Międzynarodowym Biurze Pracy, Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Polskiej Akademii Nauk. Był doradcą rządów Francji, Indii, Izraela, Francji, Kuby i Meksyku, wieloletnim członkiem gremiów planistycznych i gospodarczych PRL.

Kalecki swoje studia nad gospodarką rozpoczął przed wojną w kierowanym przez Edwarda Lipińskiego Instytucie Badań Koniunktur Gospodarczych i Cen. Poza przełomowymi szacunkami polskiego dochodu narodowego (z Ludwikiem Landauem) opublikował artykuł o cyklu koniunkturalnym (1933). Rozpoczął on długoletnie studia nad dynamiką gospodarki kapitalistycznej, które umieściły Kaleckiego wśród prekursorów i wybitnych przedstawicieli ekonomii keynesowskiej. Po II wojnie światowej jego zainteresowania rozszerzyły się na ekonomię rozwoju oraz ekonomię socjalizmu. Po nagonce na swoją osobę i współpracowników w 1968 r. odszedł z SGPiS.

Dorobek Kaleckiego pozostał w obiegu naukowym dzięki monumentalnej pracy profesora Jerzego Osiatyńskiego (1941–2022). Pozbawiony możliwości obrony doktoratu na SGPiS w wyniku pomarcowej czystki, Osiatyński – już jako pracownik PAN – na przestrzeni ćwierćwiecza wydał *Dzieła zebrane* Kaleckiego w języku polskim (PWE, sześć tomów) i angielskim (Oxford University Press, siedem tomów). Łączą one czytelny układ z wybitnymi komentarzami od redaktora i bogatym aparatem krytycznym.

EALS, czyli Edward Altman Lecture Series

Świat biznesu i nauki od wielu dekad jest zainteresowany problematyką kłopotów finansowych i związanych z tym upadłości przedsiębiorstw. Zarówno dla finansistów, jak i dla ekspertów od zarządzania ważna jest identyfikacja źródeł sukcesów i przyczyn porażek. Prof. Edward Altman (New York University) jako jeden z pierwszych ekonomistów już w 1968 r. podszedł do analizy problemu w sposób ilościowy, tworząc narzędzie analityczne znane jako Z-Score. Narzędzie to pozwala na oddzielenie podmiotów „dobrych" od „złych", które w ciągu kilku lat doświadczą z wysokim prawdopodobieństwem bankructwa. Narzędzie to można określić mianem „evergreen" dla finansistów. Z-Score doczekało się wielu modyfikacji i udoskonaleń, wykazując swoją skuteczność.

FOT. MACIEJ GÓRSKI, SGH (2)

Edward Altman z tytułem doktora honoris causa SGH, 2015 r.

W uznaniu zasług SGH uhonorowała prof. Altmana tytułem doktora honoris causa w 2015 r., zaś w kolejnym roku zainicjowano prestiżowy cykl wykładów poświęconych finansom pt. Edward Altman Lecture Series (EALS). Celem wykładów jest rozpowszechnianie wyników badań prowadzonych przez wybitnych naukowców zagranicznych, którzy wnoszą swój wkład nie tylko do nauki, ale także do rozwoju biznesu. Prelegentami poza samym patronem byli m.in. prof. Franklin Allen, prof. Sanjiv Das, prof. Anthony Saunders i prof. Marti G. Subrahmanyam. W wykładach i dyskusjach im towarzyszących uczestniczyli zarówno przedstawiciele świata nauki, biznesu, jak i doktoranci i studenci poszukujący inspiracji do swoich prac badawczych lub działalności biznesowej. Organizatorem EALS jest Katedra Systemu Finansowego z innymi jednostkami uczelni.

„Metody predykcji bankructw" konferencji, która zainaugurowała cykl spotkań Edward Altman Lectures Series, 2016 r.

Październik ’56

Gazeta MŁODEGO EKONOMISTY

Nr 1 (12) ROK III — PISMO SGPS — 16.X.1956

NA PROGU NOWEGO ROKU AKADEMICKIEGO

NOWE WŁADZE SGPS

Październik 1956 był punktem zwrotnym w powojennej historii uczelni. Środowisko akademickie SGPiS aktywnie włączyło się w debatę nad reformą gospodarki i szkolnictwa wyższego. W debacie o reformach gospodarczych istotną rolę odgrywali profesorowie Edward Lipiński i Michał Kalecki, związani ze środowiskiem ekonomistów postulujących decentralizację zarządzania gospodarką. Część pracowników SGPiS uczestniczyła następnie w pracach Rady Ekonomicznej przy Radzie Ministrów.

Ważną rolę odegrali studenci oraz młoda kadra naukowa skupiona wokół „Gazety Młodego Ekonomisty” (1955–1958), na której łamach krytykowano stalinowski dogmatyzm i postulowano większą swobodę badań naukowych.

Rektor SGPiS Andrzej Grodek wykorzystał zmiany polityczne do reformy uczelni. Ograniczono liczbę specjalizacji, wzmacniając przedmioty ogólnoekonomiczne i teoretyczne. Rozwiązano Katedrę Marksizmu-Leninizmu i ogólnouczelnianą Katedrę Ekonomii, a część ich pracowników znalazła zatrudnienie w innych jednostkach. Przy Katedrze Historii Gospodarczej powstał Zakład Zagadnień Społecznych, stanowiący zaplecze dla odbudowy w 1957 r. Instytutu Gospodarstwa Społecznego. Powrócono do badań nad problematyką społeczną i socjologiczną. Rozwijano metody ilościowe, wcześniej marginalizowane jako „burżuazyjne”. W listopadzie 1956 r. odbył się IV Zjazd Absolwentów uczelni, symbolicznie nawiązujący do tradycji przedwojennej Szkoły Głównej Handlowej.

Październik 1956 pozostawił trwały ślad w życiu uczelni. Ukształtował środowisko ekonomistów otwartych na reformy i stworzył warunki dla rozwoju badań, które w kolejnych dekadach współtworzyły najważniejsze nurty polskiej myśli ekonomicznej.

094

Z SGH na wielką scenę

Najznakomitszym w licznym gronie aktorów, śpiewaków, reżyserów i filmowców studiujących w SGH był bez wątpienia Kazimierz Rudzki, który w 1935 r. ukończył studia ekonomiczne w WSH. W Bibliotece SGH zachowała się jego napisana odręcznie praca dyplomowa pt. *Przemysł muzyczny w Polsce*. Już w trakcie studiów Rudzki zaczął interesować się teatrem i filmem. Wkrótce podjął studia w Instytucie Reduty kierowanym przez Juliusza Osterwę i na Wydziale Reżyserskim Państwowego Instytutu Sztuki Teatralnej (PIST). Po wojnie związał się z łódzkim Teatrem Syrena. Od 1955 r. do końca życia grał w Teatrze Współczesnym w Warszawie. Jego dorobek filmowy to seriale, takie jak „Wojna domowa" i „Czterdziestolatek". Grał też w filmach: „Eroica" (reż. A. Munk, 1958), „Głos z tamtego świata" (reż. S. Różewicz, 1962), „Pasażerka" (reż. A. Munk, 1963), „Marysia i Napoleon" (reż. L. Buczkowski, 1966), „Jak rozpętałem II wojnę światową" (1970), „Nie lubię poniedziałku" (1971) w reż. T. Chmielewskiego. Współpracował także z kabaretami.

Wśród aktorów, którzy studiowali w SGH, na uwagę zasługuje Jerzy Kaliszewski, aktor teatralny i filmowy, reżyser, pedagog i dyrektor teatrów. Podjął studia w Wyższej Szkole Handlowej w 1930 r., ukończył je w 1933 r. Studiował też w PIST i w Państwowej Szkole Teatralnej. W czasie okupacji hitlerowskiej działał w konspiracji, był więźniem Pawiaka i obozu koncentracyjnego Sachsenhausen. Związany z Teatrem im. Juliusza Słowackiego od 1935 do 1969 r.

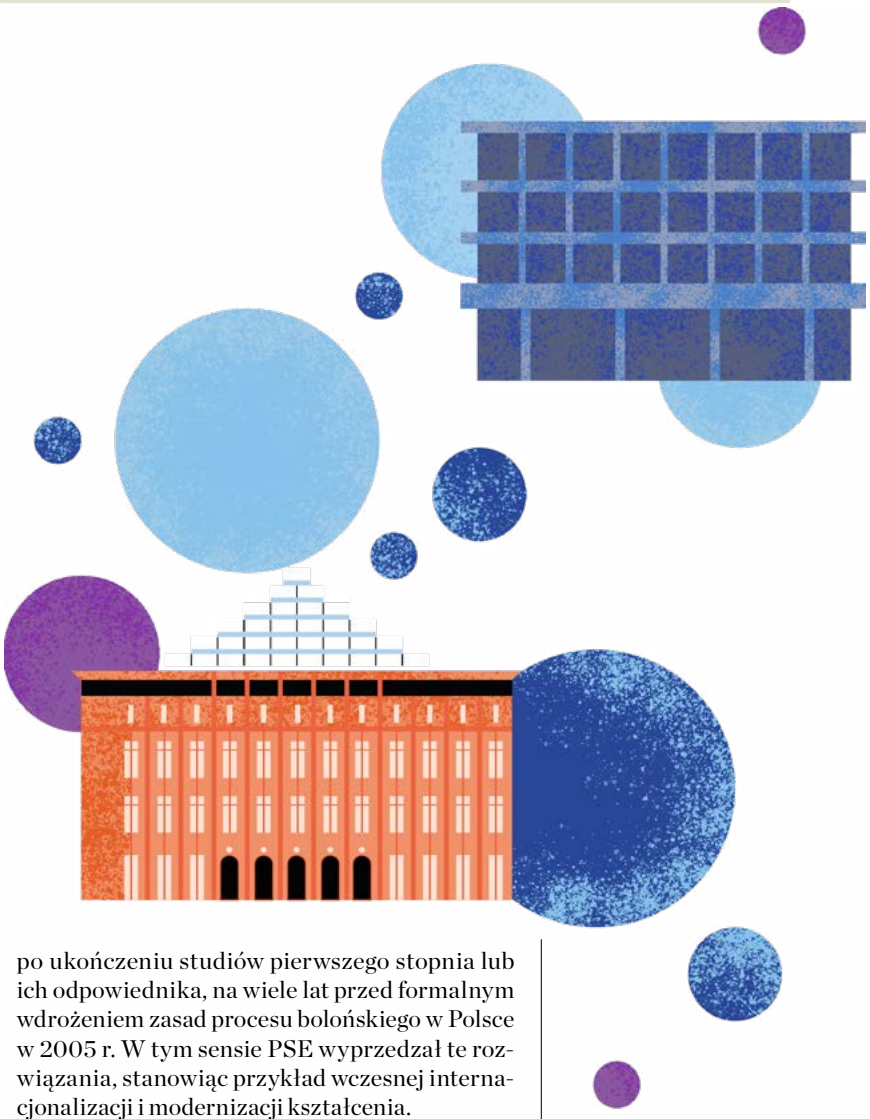
Szkoła Główna Planowania i Statystyki była również pierwszym wyborem Adama Ferencego, który studiował w niej w latach 1970–1972. Pasja teatralna i filmowa wzięła jednak górę i tym sposobem niedoszły ekonomista stał się jednym z najbardziej rozpoznawalnych aktorów polskich.

Gwiazdą, która najjaśniej zabłysła na artystycznym niebie SGH, jest bez wątpienia Sława Przybylska, absolwentka Szkoły Głównej Służby Zagranicznej w Warszawie (1954), którą włączono do SGPiS. 95-letnia artystka, która wciąż występuje, podkreśla, że studia nauczyły ją dyscypliny, systematyczności i koncentrowania się na rzeczach ważnych.

SGH i SGPiS dała krajowi również wielu innych artystów związanych z filmem, telewizją i fotografią, jak Jadwiga Maria Skawińska, Michał Bogdan Ratyński, Piotr Śliwiński, Andrzej Fidyk czy Zbigniew Siemaszko.

095

PSE – prekursor Bolonii w SGH i kuźnia kadr

Polsko-Francuski Program Studiów Europejskich (PSE), realizowany wspólnie przez Szkołę Główną Handlową w Warszawie oraz Institut d'Études Politiques de Paris (Sciences Po), należał do najbardziej nowatorskich przedsięwzięć dydaktycznych w Polsce lat 90. XX wieku. Był to dwuletni program magisterski z zakresu nauk społecznych, ukierunkowany na problematykę integracji europejskiej (dwa kierunki: Unia Europejska i komunikowanie). Jego celem było przygotowanie kadr dla administracji publicznej i instytucji europejskich.

Studenci otrzymywali zarówno dyplom magistra SGH, jak i wspólny dyplom SGH i Sciences Po, otwierający drogę do studiów doktoranckich we Francji. Programem kierowali prof. Bohdan Jung i prof. Katarzyna Żukrowska; funkcję zastępcy dyrektora pełnili dr Krzysztof Olendzki i dr hab. Małgorzata Molęda-Zdziech, prof. SGH.

Szczególną cechą PSE była otwarta rekrutacja: o przyjęcie mogli ubiegać się absolwenci różnych uczelni i kierunków studiów, co sprzyjało tworzeniu interdyscyplinarnego środowiska akademickiego. Rozwiązanie to stanowiło istotną innowację w polskim szkolnictwie wyższym. Program funkcjonował bowiem zgodnie z modelem 3+2, umożliwiając podjęcie dwuletnich studiów magisterskich po ukończeniu studiów pierwszego stopnia lub ich odpowiednika, na wiele lat przed formalnym wdrożeniem zasad procesu bolońskiego w Polsce w 2005 r. W tym sensie PSE wyprzedzał te rozwiązania, stanowiąc przykład wczesnej internacjonalizacji i modernizacji kształcenia.

PSE szybko zyskał opinię kuźni talentów i miejsca kształcenia przyszłych elit europejskich. Absolwenci PSE zasilili polską (Urząd Komitetu Integracji Europejskiej – UKIE) i unijną administrację na najwyższych szczeblach kompetencji. Wielu absolwentów objęło wysokie stanowiska w instytucjach UE, administracji państwowej i dyplomacji. Do najbardziej znanych należą: Piotr Serafin – absolwent pierwszej edycji programu, obecnie komisarz UE ds. budżetu, administracji publicznej i zwalczania nadużyć finansowych; Michał Kurtyka – b. minister ds. klimatu; Marta Gajęcka – b. wiceprezes Europejskiego Banku Inwestycyjnego w Luksemburgu, a obecnie w zarządzie NBP; Katarzyna Kacperczyk – b. wiceminister spraw zagranicznych, a obecnie wiceminister zdrowia.

Program zakończył działalność w roku akademickim 2002/2003, a od 2004 r. współpraca była kontynuowana w ramach programu podwójnego dyplomu.

Stowarzyszenie Absolwentów SGH i jubileuszowe zjazdy

Jubileuszowy Zjazd Absolwentów z okazji 120-lecia uczelni

Dokładne opisanie historii najstarszego, bo istniejącego od 1912 r. Stowarzyszenia Absolwentów SGH jest trudne. Zawieruchy wojenne, brak stacjonarnej siedziby i archiwum, przechowywanie dokumentacji przez członków stowarzyszenia i jej rozproszenie po śmierci dawnych przewodniczących nie dają podstaw do dokładniejszych ustaleń pracy i sukcesów organizacji. Wiadomo, że przed II wojną światową wieloletnim przewodniczącym Koła Absolwentów był Wacław Szurig, po nim kierownictwo objął Jerzy Kozłowski, w czasie kiedy koło działało nie przy uczelni, lecz przy Polskim Towarzystwie Ekonomicznym. Następnym przewodniczącym był Romuald Bauer, a po nim Piotr Wachowiak.

STOWARZYSZENIE ABSOLWENTÓW
SZKOŁY GŁÓWNEJ HANDLOWEJ
W WARSZAWIE

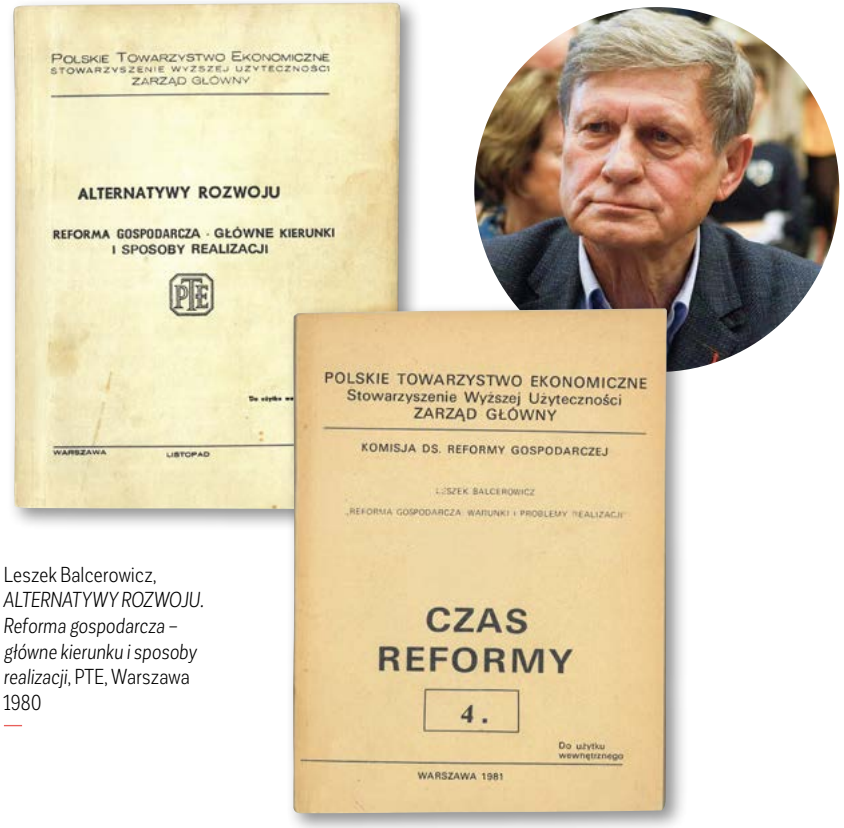

Zjazd Absolwentów, 2–3 listopada 1956 r.

20 czerwca 2026 r. na kampusie SGH odbył się Jubileuszowy Zjazd Absolwentów SGH towarzyszący obchodom 120-lecia uczelni, w którym uczestniczyło kilkaset osób. Podczas zjazdu Medalami 120-lecia uhonorowano absolwentów i absolwentki wyróżniających się osiągnięciami i zaangażowaniem na rzecz uczelni. W zjeździe uczestniczyli przedstawiciele organizacji absolwenckich, w tym Stowarzyszenia Absolwentów SGH, Stowarzyszenia Absolwentów Wydziału Handlu Zagranicznego SGPiS/SGH „Korporacja HZ" (od 1991 r.), Stowarzyszenia Studentów i Absolwentów MBA SGH, CEMBA Alumni and Student Association i najmłodszego – WSE Alumni Lions Club.

Zjazdy mają charakter okolicznościowych spotkań absolwentów, których celem jest podtrzymywanie więzi z Alma Mater oraz odnowienie kontaktów i budowanie nowych relacji. Pierwszy zjazd odbył się 30–31.10.1921 r., kolejne w latach: 1929, 1938, 1956, 1966, 1976, 1981, 1986, 1996, 2006 i 2016 r. Obok zjazdów ogólnych organizowane były zjazdy poszczególnych roczników.

Od seminarium w IRG SGPiS do planu Balcerowicza

Leszek Balcerowicz, *ALTERNATYWY ROZWOJU. Reforma gospodarcza – główne kierunku i sposoby realizacji*, PTE, Warszawa 1980

Leszek Balcerowicz, *KOMISJA DS. REFORMY GOSPODARCZEJ. Reforma gospodarcza: warunki i problemy realizacji*, PTE, Warszawa 1981

Od października 1978 r. przy Instytucie Rozwoju Gospodarczego (IRG) działało nieformalne seminarium dr. Leszka Balcerowicza. Kilkunastu uczestników, dobranych spośród ekonomistów młodego pokolenia (nie tylko z SGPiS), spotykało się systematycznie w suterenie IRG w gmachu przy ul. Rakowieckiej, próbując zaprojektować reformę gospodarczą usuwającą wady PRL-owskiego socjalizmu, ale akceptowalną dla władz komunistycznych. Zrezygnowano więc z postulatów prywatyzacji, wyjścia z RWPG i zniesienia rządów PZPR.

Plonem stały się dwa raporty, opublikowane w listopadzie 1980 r. i październiku 1981 r. Przewidywały m.in. odpolitycznienie i urynkowienie gospodarki, marginalizację planów centralnych i bieżącego interwencjonizmu, usamodzielnienie przedsiębiorstw i oddanie ich w gestię samorządów pracowniczych, urealnienie stosunków pieniężnych, restytucję banku centralnego, komercjalizację kredytu, uwolnienie większości cen, wprowadzenie wymienialności złotego, zerwanie z monopolem handlu zagranicznego, ostrą politykę antyinflacyjną, możliwość bankructw i bezrobocia.

Raportami bardzo interesowała się pierwsza Solidarność. Po 13 grudnia 1981 r. IRG-owskie seminarium funkcjonowało dalej, stopniowo coraz mniej oglądając się na polityczne i geopolityczne tabu. Gdy w 1989 r. Balcerowicz zostawał wicepremierem i ministrem finansów, plan transformacji systemowej był już zarysowany, łącznie z prywatyzacją.

Sygnet z oficyny Ludovica Elseviera (rok zał.: 1583), filii w Amsterdamie. Grafika przedstawia rzymską boginię mądrości Minerwę w towarzystwie sowy pod drzewem oliwnym. Na banderoli napis: NEEXTRA OLEAS – NIE WYKRACZAJ POZA OLIWKI (trzymaj się granic mądrości)

Najcenniejsze

W magazynach bibliotek pośród tysięcy – a w tych największych wśród milionów – egzemplarzy znajdują się pozycje o wartości wyjątkowej. Odpowiednio chroni się je i przechowuje, wyodrębniając z ogólnego zasobu jako zbiory specjalne, niejednokrotnie nadając im miano cymeliów (z gr. κειμήλιον – keimēlion = skarb, klejnot).

Sygnet z oficyny Elsevierów, drukarnia w Lejdzie. Znak prezentuje mędrca stojącego obok drzewa poznania (nauka) gęsto oplecionego winoroślą (talent, praca twórcza). Na filakterii napis: NON SOLUS – NIE SAM (dzięki książkom)

Jakież to skarby w swych zasobach kryje nasza uczelnia? W pierwszej chwili na myśl przychodzi zbiór dokumentów królewskich, z których najstarszy wystawiony został w 1555 r. Do najcenniejszych należą również starodruki. Szczególnie księgi wytłoczone w XVI oraz XVII stuleciu, zwłaszcza drukowane u znamienitych typografów, jak drukarnia Plantina w Antwerpii, oficyna rodziny Elzewirów czy polski warsztat Łazarza Andrysowicza. Jednakże wiek to niejedyny wyróżnik, który stanowi o wyjątkowej wartości publikacji. Do unikatów należą dwie książki pochodzące z początku XX wieku: *Słownik języka angielskiego* oraz *Popularna astrofizyka*. To białe kruki, bowiem wklejono w nie ekslibrisy wykonane ręką Witkacego. Wyjątkiem jest prawdziwy drobiazg drukarski – karteczka o wymiarach 5,5 x 10,6 cm – wizytówka Stefana Żeromskiego, na której pisarz skreślił kilka słów do ówczesnego dyrektora biblioteki, prof. Konstantego Krzeczkowskiego. Przykłady można mnożyć, nie sposób bowiem pośród bogatych zbiorów Książnicy zaprezentować wszystkich o wyjątkowym znaczeniu dla uczelni choćby prac dyplomowych wybitnych osobistości czy jedynego w zbiorach druku muzycznego, zestawu nut: *Studenci WSH: foxtrot*. Po niejedną informację wato zaś sięgnąć do zapomnianego dzisiaj przez współczesnego czytelnika, historycznego katalogu kartkowego.

Europejsko i globalnie

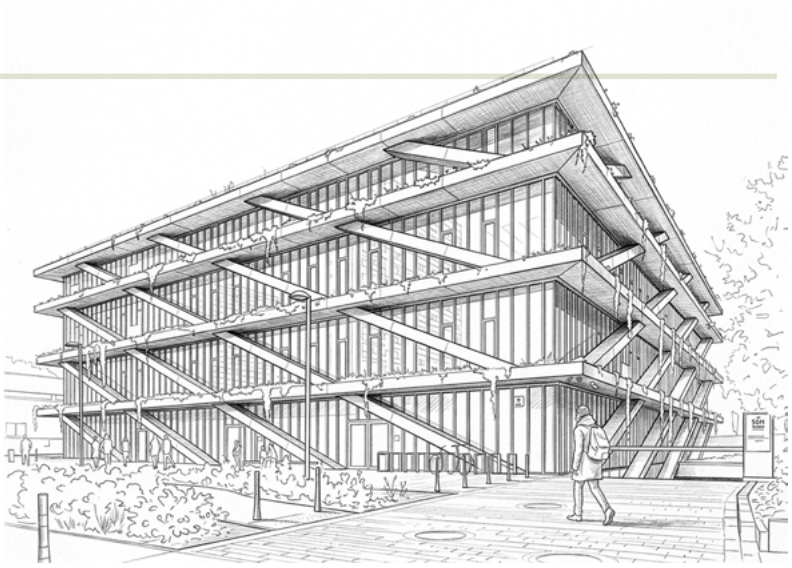
Umiędzynarodowienie SGH nie oznacza dziś jedynie zwiększania liczby zagranicznych studentów i wykładowców, choć mobilność i międzynarodowa różnorodność społeczności akademickiej pozostają jego ważnym fundamentem. Współczesne standardy akredytacyjne zachęcają do spojrzenia szerszego: umiędzynarodowienie powinno być dostosowane do kontekstu uczelni, jej misji, ambicji i otoczenia.

Dla SGH oznacza to także wykorzystanie szczególnego momentu, w którym znajduje się Polska – kraju, który w ostatnich dekadach dokonał ogromnego skoku społeczno-gospodarczego, jest silnie zakorzeniony w Unii Europejskiej i coraz wyraźniej obecny w globalnych przepływach wiedzy, kapitału i talentów. Umiędzynarodowienie SGH powinno w założeniu łączyć europejskie zakorzenienie z globalną otwartością i własnym, rozpoznawalnym głosem.

Proces ten z pewnością wzmacniają akredytacje międzynarodowe, które zwiększają wiarygodność SGH i ułatwiają budowanie relacji z uczelniami o podobnie wysokich standardach jakości. Dobrym przykładem tego procesu jest członkostwo SGH w sojuszu CIVICA, skupiającym czołowe europejskie uczelnie nauk społecznych, a także liczne projekty rozwijające międzynarodowy wymiar kształcenia, badań i współpracy, realizowane m.in. przy wsparciu NAWA.

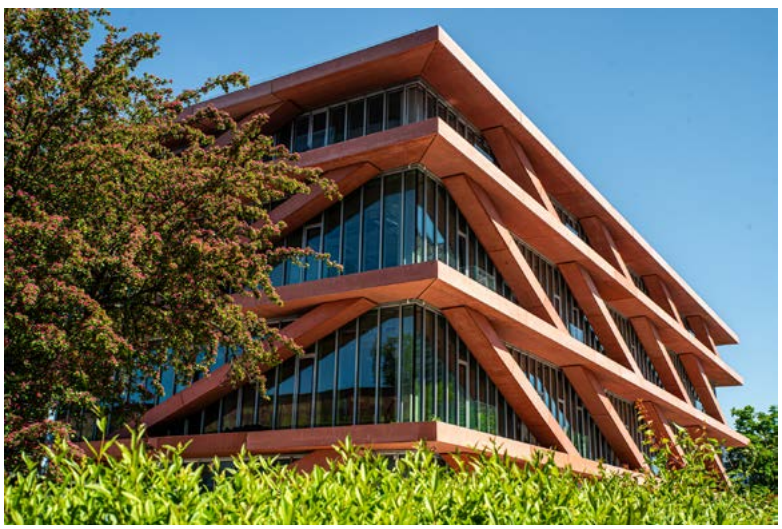
Przyszłość umiędzynarodowienia to jednak nie tylko więcej mobilności, lecz także więcej międzynarodowości w codziennym doświadczeniu SGH – w programach studiów, badaniach, partnerstwach i kulturze organizacyjnej. To jeden z kluczowych warunków dalszego rozwoju uczelni i budowania jej pozycji wśród najlepszych szkół ekonomicznych i biznesowych świata.

100

Synteza kultury i natury

Architektura jest sztuką przekształcania przestrzeni, a więc projektując Centrum Przestrzeni Innowacyjnej SGH, poszukiwaliśmy piękna struktury domu. Przestrzenie tego domu stanowią wewnętrzne continuum – wielofunkcyjny, wielopoziomowy hall mieszczący wielowątkowe jądro funkcjonalne domu. Jego strukturalne strony stanowią piony komunikacyjne i instalacyjne, a ideowo jest to otwarcie na światło i zieleń. Łączy je charakterystyczny element – zielona ściana żywych roślin, która prowadzi na dach-ogród.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH

Zwycięska koncepcja Biura Stelmach i Partnerzy przewidywała, że dom zlokalizowany przy ul. Batorego 8, obok głównego kampusu SGH, w swoim programowym i przestrzennym kształcie będzie syntezą kultury i natury. Kontekstem przestrzennym tego obiektu jest pobliskie Pole Mokotowskie – najbardziej rozległy park miejski w centrum Warszawy oraz kampus SGH, przy czym na sąsiedniej działce znajduje się legendarny klub studencki Stodoła. Kontekst ten zasadniczo wpłynął na sposób myślenia o tym miejscu i w efekcie na kształt struktury i jej powiązania z przestrzenią zewnętrzną.

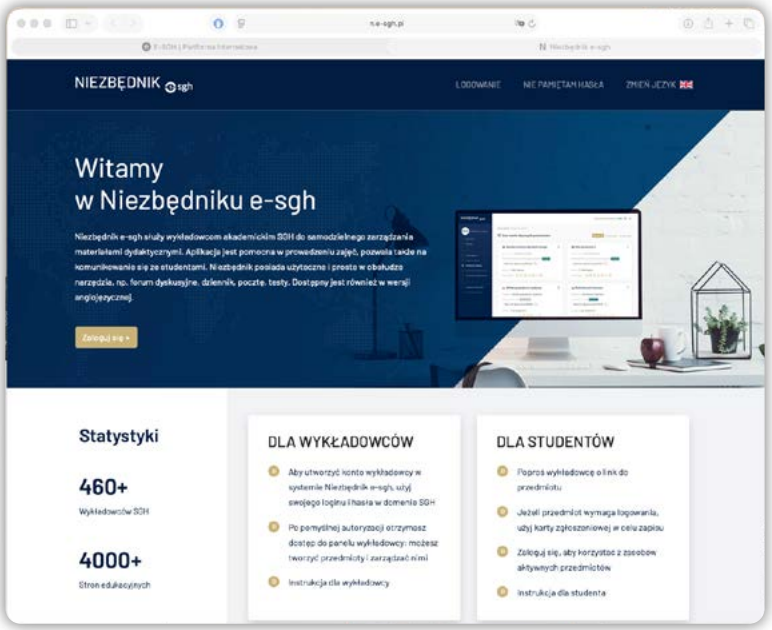
CPI jest połączeniem przestrzeni dydaktycznych z coworkingowymi, ale i z przestrzeniami rekreacyjnymi. Struktura budynku została tak pomyślana i zaprojektowana, aby powierzchnie dydaktyczno-naukowe przenikały się z przestrzeniami rekreacyjnymi (restauracja, kawiarnia) i przestrzeniami coworkingowymi. Te z kolei staną się – poprzez ogródki od strony Stodoły i ulicy Batorego – częścią miejskich przestrzeni publicznych przeznaczonych dla studentów i pracowników naukowych. Jest to istotny element podnoszenia rangi stolicy, zwiększania atrakcyjności jej przestrzeni, a w konsekwencji istotny impuls dla rozwoju miasta, szczególnie jego akademickiego wymiaru. Te otwarte programowo i przestrzennie powierzchnie zlokalizowano na całym parterze domu. Tę unikalną w polskiej skali, a spotykaną na Zachodzie koncepcję zaakceptowały władze SGH, jako że szczególnie rektor i kanclerz wzorce dla tego budynku widzieli w Mediolanie i Singapurze.

101

Wirtualna przestrzeń nauczania i uczenia się

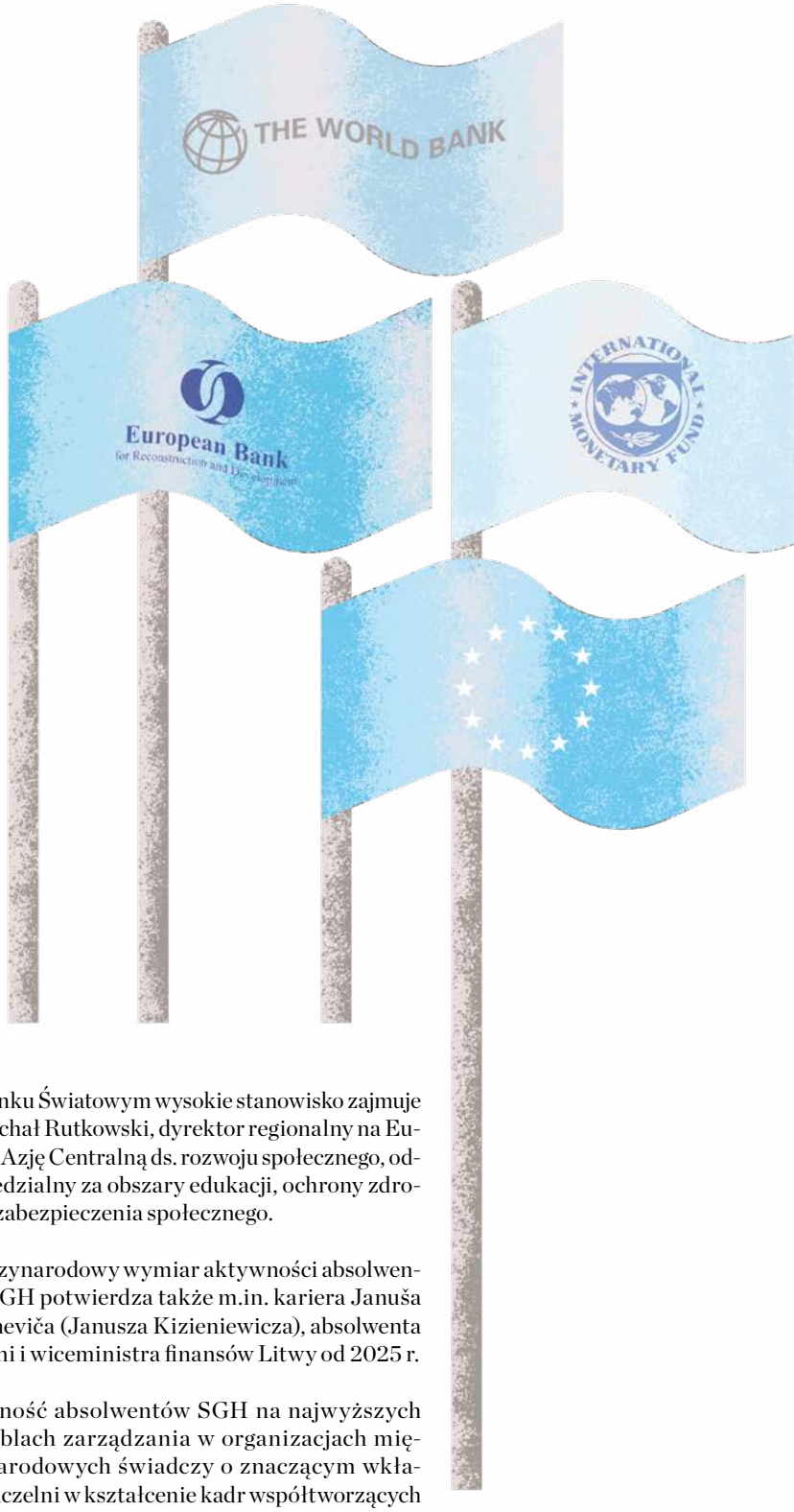
To nie pandemia COVID-19 wymusiła korzystanie z wirtualnej przestrzeni w SGH. Już od ponad dekady studenci na starcie I roku studiów otrzymują dostęp do autorskiej platformy e-sgh, na której mogą realizować przedmioty z oferty dydaktycznej w formie online. Obecnie jest to ponad 30 przedmiotów na studiach I stopnia i ponad 40 na studiach II stopnia. Platforma e-sgh, działająca również w wersji angielskiej, posiada użyteczne i proste w obsłudze narzędzia, np. forum dyskusyjne, dziennik, pocztę, testy czy też możliwość wypełnienia go zadaniami. To także wygodne narzędzie do tworzenia autorskich przedmiotów z dodatkowymi materiałami dydaktycznymi i treścią do samodzielnej nauki.

Natomiast Niezbędnik e-sgh, dostępny w wersji polskiej i angielskiej, służy wykładowcom akademickim SGH do samodzielnego zarządzania materiałami dydaktycznymi. Aplikacja ta jest pomocna podczas prowadzenia zajęć, pozwala także na efektywne komunikowanie się ze studentami.

E-learning pomaga studentom i wykładowcom sprawnie weryfikować poziom kształcenia, natomiast dostępne na platformie szkolenia ułatwiają także pracownikom poszerzanie wiedzy. Znajdziemy tutaj np. obowiązkowe szkolenia BHP, RODO, z pierwszej pomocy, poświęcone etyce, różnicom kulturowym i inne.

Absolwenci SGH na świecie

Absolwenci SGH od dekad zajmują ważne stanowiska w organizacjach międzynarodowych, globalnych organizacjach finansowych i instytucjach Unii Europejskiej. Wśród nich jest m.in. Piotr Serafin, komisarz UE ds. budżetu, administracji publicznej i zwalczania nadużyć finansowych (2024–2029), a także Danuta Hübner, pierwsza polska komisarz odpowiedzialna za handel (2004) oraz politykę regionalną (2004–2009) i wieloletnia europosłanka (VII, XVIII i IX kadencji PE).

W strukturach Komisji Europejskiej działa również Grzegorz Radziejewski, szef gabinetu komisarza Serafina, wcześniej związany z Dyrekcją Generalną ds. Budżetu KE. Wraz z wymienionymi poniżej absolwentami znajduje się on w gronie Honorowych Ambasadorów SGH, których zadaniem jest wsparcie promowania dorobku naszej uczelni w środowiskach, w których działają, jak również dzielenie się swoją wiedzą i doświadczeniem.

W Międzynarodowym Funduszu Walutowym dyrektorem wykonawczym dla Azerbejdżanu, Kazachstanu, Kirgistanu, Liechtensteinu, Polski, Serbii, Szwajcarii, Tadżykistanu, Turkmenistanu i Uzbekistanu jest Patryk Łoszewski.

W Europejskim Banku Odbudowy i Rozwoju Polskę, Bułgarię i Albanię reprezentuje dr Piotr J. Szpunar, który jest dyrektorem w Radzie Dyrektorów EBOR.

W Banku Światowym wysokie stanowisko zajmuje dr Michał Rutkowski, dyrektor regionalny na Europę i Azję Centralną ds. rozwoju społecznego, odpowiedzialny za obszary edukacji, ochrony zdrowia i zabezpieczenia społecznego.

Międzynarodowy wymiar aktywności absolwentów SGH potwierdza także m.in. kariera Januša Kizeneviča (Janusza Kizieniewicza), absolwenta uczelni i wiceministra finansów Litwy od 2025 r.

Obecność absolwentów SGH na najwyższych szczeblach zarządzania w organizacjach międzynarodowych świadczy o znaczącym wkładzie uczelni w kształcenie kadr współtworzących globalną politykę gospodarczą, w tym finansową i rozwojową.

Miss Poland

FOT. FABIAN KOSIŃSKI

W czerwcu 2025 r. tytuł Najpiękniejszej Polki zdobyła Maja Todd – wówczas studentka pierwszego roku SGH, której największą pasją są śpiew i pływanie. Aktualnie jest ona ambasadorką projektu MISS POLAND.

Maja Todd urodziła się w 2005 r. w stolicy Górnego Śląska – Katowicach, ale dzieciństwo spędziła w Wielkiej Brytanii. Wychowywała się w dwujęzycznej rodzinie, do Polski wróciła z rodzicami jako nastolatka. Szacunek, dyscyplina, skromność to cechy będące podstawą jej podejścia do życia. Wzorami życiowymi są mama i babcia za cichą siłę i empatię. Inspiruje ją muzyka soul i R&B, przez wiele lat trenowała także pływanie, jest ratowniczką wodną.

Niezwykle ważnym elementem życia Mai jest muzyka – traktuje ją jako swój pierwszy język i narzędzie do poruszania ludzkich serc. Śpiewa nie dla poklasku, lecz by budować mosty tam, gdzie słowa okazują się niewystarczające. Maja nie tylko śpiewa, ale również tworzy własne piosenki. W pracy artystycznej współpracuje z wybitnymi kompozytorami – Fryderykiem Bodzianowskim oraz Krzysztofem Brzezińskim.

W 2024 r. dostała się do SGH, gdzie studiuje globalny biznes, finanse i zarządzanie. Maja interesuje się ekonomią, zarządzaniem projektami i działalnością społeczną. W życiu chciałaby łączyć zdobytą wiedzę akademicką z aktywnością publiczną. Dla Mai hasło „Beauty with a Purpose" (Piękno z misją) to nie pusty slogan, lecz wykorzystanie atutu, jakim jest piękno, w zbożnym celu.

Maja angażuje się charytatywnie. Autorski projekt „Moving with Maja", realizowany we współpracy z Fundacją „Piękno z MISSją", zrodził się z obserwacji problemu samotności, starzenia się społeczeństwa i utraty sprawności przez osoby starsze; ma przeciwdziałać marginalizacji seniorów, zachęcając ich do aktywności fizycznej, przełamywania bariery samotności poprzez spędzanie czasu w grupie. Najpiękniejsza Polka aktywnie wspiera Instytut Centrum Zdrowia Matki Polki w Łodzi, angażuje się w zbiórki Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy i jako ambasadorka kampanii „Dotykam = Wygrywam" promuje profilaktykę raka piersi. Pomaga także bezdomnym zwierzętom.

W listopadzie 2025 r. Maja uczestniczyła w konkursie Miss International 2025 w Japonii, a we wrześniu 2026 r. reprezentowała Polskę w 75. Konkursie Miss World 2026 w Wietnamie.

104

Zrównoważony rozwój w teorii i praktyce

SGH od lat udowadnia, że nowoczesna ekonomia musi w pełni korelować ze zrównoważonym rozwojem. Współczesne oblicze zielonego kampusu definiują takie inicjatywy, jak uruchomienie nowatorskiego kierunku magisterskiego „Zielona gospodarka", kształcącego liderów transformacji energetycznej, czy unikatowa Międzyuczelniana Akademia Klimatu – studia podyplomowe ukierunkowane na kształcenie profesjonalistów pragnących zwiększyć wiedzę na temat zmian klimatycznych. Proekologiczne postawy uczelni widoczne są również w jej infrastrukturze. Nowo powstałe Centrum Przestrzeni Innowacyjnej to nowoczesny, wielofunkcyjny budynek dydaktyczny z dodatkowymi przestrzeniami coworkingowymi i miejscem dla katedr, think tanków i jednostek biznesowych uczelni. Dzięki zastosowaniu zielonych technologii i rozwiązań energooszczędnych stanowi znakomity przykład inwestycji łączącej rozwój SGH z zasadami zrównoważonego rozwoju. Budynek ten uzyskał Nagrodę Roku SARP 2026 jako najlepszy obiekt architektoniczny w kategorii: budynek biurowy, oświaty lub administracji. Specjalne wyróżnienie – świadectwo zgodności z Warszawskim Standardem Zielonego Budynku – otrzymał również projekt architektoniczno-budowlany nowego pawilonu „Park SGH" na Polu Mokotowskim i to jako pierwszy obiekt spoza infrastruktury miejskiej stolicy.

W 2017 r. SGH jako jedna z pierwszych uczelni w Polsce podpisała Deklarację Społecznej Odpowiedzialności Uczelni, a następnie w 2020 r. Kartę Różnorodności. Te dobrowolne zobowiązania formalnie zapoczątkowały proces wprowadzania zasad zrównoważonego rozwoju i etyki do programów nauczania, badań naukowych i codziennego zarządzania uczelnią.

W ramach gospodarki cyrkularnej SGH podejmuje wiele działań prośrodowiskowych. W celu zapobiegania marnowaniu żywności w kontraktach z kantynami wymagamy odpowiedzialnej gospodarki w tym zakresie. Przy usługach cateringowych zapewniane są pojemniki na żywność, z których mogą korzystać zamawiający i goście wydarzenia z cateringiem, co redukuje konieczność utylizacji zdatnych do spożycia posiłków.

W nowych budynkach uczelnia zapewnia ekologiczne rozwiązania i zrównoważony rozwój w sferze m.in. zużycia energii. W starszych obiektach zamontowano czujniki ruchu w przestrzeniach wspólnych, toaletach oraz w ciągach komunikacyjnych, zapewniające oszczędność prądu. W budynkach dostępne są również ujęcia wody pitnej, zmniejszające zużycie plastikowych butelek. Ponadto praktyką SGH jest kupowanie mebli – wyposażenia sal dydaktycznych i biur – z drugiego obiegu, a na terenie kampusu dostępne są stacje ładowania aut elektrycznych. Wprowadzając preferencyjną stawkę dla członków społeczności SGH po tzw. kosztach, dajemy klarowny sygnał: wspieramy rozwój rynku aut niskoemisyjnych. Projektem wspomagamy także miasto w budowie sieci. Taka infrastruktura pozytywnie wpłynie na jakość powietrza, dekarbonizację i pozytywną ocenę Warszawy jako miejsca przyjaznego środowisku.

Na kampusie zainstalowano również czujniki jakości powietrza, których odczyty dostępne są dla każdego m.in. w aplikacji Airly. Efektywność stosowanych rozwiązań widoczna jest szczególnie w zakresie minimalizacji zużycia papieru – nie tylko dzięki digitalizacji obiegu dokumentów, ale też dzięki specjalnemu systemowi dozowników papieru w toaletach. Stosowany w nich papier jest droższy niż standardowy, ale ekologiczny i bardziej efektywny w zużyciu. Uczelnia stosuje też specjalistyczną prasę zapewniającą oszczędności przy składowaniu makulatury.

105

Korporacja Handlu Zagranicznego

FOT. ARCHIWUM KORPORACJI HZ (2)

Spotkania Korporacji HZ

W 1915 r. powstała w Warszawie Szkoła Nauk Politycznych. Była to uczelnia prywatna, od 1919 r. posiadająca uprawnienia szkoły wyższej (od 1939 r. pod nazwą Akademia Nauk Politycznych). W 1945 r. wznowiła działalność, a potem została upaństwowiona i przekształcona w Szkołę Główną Służby Zagranicznej (SGSZ), podzieloną na dwa wydziały: Dyplomatyczno-Konsularny i Handlu Zagranicznego.

W 1954 r. Wydział Handlu Zagranicznego przeniesiono do Szkoły Głównej Planowania i Statystyki (SGPiS), a SGSZ postawiono w stan likwidacji. W ten sposób w skład SGPiS weszło nowe, świadome swej wartości i odrębności środowisko. Pierwszym dziekanem Wydziału HZ został profesor Kazimierz Libera. W późniejszych latach liderami środowiska HZ byli profesorowie: Józef Sołdaczuk i Paweł Sulmicki. Pracownicy wydziału potrafili wykorzystać szanse, jakie po 1956 r. powstały w związku ze stopniowym otwieraniem się Polski na świat. W ramach uczelni HZ podkreślał swoją odrębność i elitarność zarówno w gronie pracowników, jak i rekrutowanych na wydział studentów. Wydział HZ ukończyli m.in.: Andrzej Olechowski, Józef Oleksy, Henryka Bochniarz, Danuta Hübner, Leszek Balcerowicz, Dariusz Rosati, Marek Borowski czy Wiesław Rozłucki.

W 1991 r. HZ, kierowany przez prof. Eufemię Teichmann, sprzeciwiał się reformie polegającej na likwidacji wydziałów i rekrutacji studentów do SGH. Wynikało to z obawy przed utratą elitarnego charakteru. Większość pracowników HZ znalazła się w Kolegium Gospodarki Światowej SGH.

Do dzisiaj działa licząca ok. 550 członków Korporacja Handlu Zagranicznego – stowarzyszenie absolwentów Wydziału Handlu Zagranicznego SGPiS/SGH.

106

SGH w kosmosie

SGH od lat jest aktywna w sektorze kosmicznym. Jako pierwsza uczelnia doceniła znaczenie misji IGNIS, jej naukowy charakter i znaczenie dla rozwoju gospodarki i społeczeństwa, nadając naszemu astronaucie dr. inż. Sławoszowi Uznańskiemu-Wiśniewskiemu tytuł naukowy doktora honoris causa.

W SGH zrodziła się idea stworzenia Międzyuczelnianego Centrum Ekosystemu Kosmicznego jako wspólnej inicjatywy kilku polskich uczelni, będącej wyrazem dostrzegania rosnącego znaczenia technologii kosmicznych w rozwoju gospodarki, budowie bezpieczeństwa i odporności państwa na sytuacje kryzysowe, ochronę zdrowia, zrównoważony rozwój oraz budowę kompetencji przyszłości. SGH włączyła się w proces budowy trwałych relacji pomiędzy środowiskiem naukowym, akademickim, a także administracją publiczną i przemysłem, uznając potrzebę rozwoju krajowego ekosystemu kosmicznego opartego na interdyscyplinarnym, zintegrowanym modelu.

Od 2022 r. SGH jest członkiem Akademickiej Sieci Kosmicznej. W maju 2024 r. podpisała porozumienie o współpracy z Polską Agencją Kosmiczną (POLSA). Uczelnia współpracuje także ze Związkiem Pracodawców Sektora Kosmicznego (ZPSK). Na uczelni działa SKN Biznesu Lotniczego i Kosmicznego. W 2024 r. studenci SGH zwyciężyli w największym na świecie hackathonie NASA, przedstawiając projekt GeoScan, który przerodził się w startup wspierany przez Europejską Agencję Kosmiczną (ESA). SGH ma swoich przedstawicieli w lokalnym komitecie LOC Międzynarodowego Kongresu Astronautycznego IAC 2027 Poznań. W SGH tworzymy warunki dla powstawania nowych idei, wiedzy, kompetencji i relacji partnerskich wspierających rozwój sektora kosmicznego. Kształcimy kadry ekspertów wspierających procesy komercjalizacji technologii kosmicznych.

Młodzi w mediach

Studenci i doktoranci SGH są od lat zaangażowani. Widać to w mediach i wszędzie tam, gdzie ważkie kwestie wymagają świeżego spojrzenia i zdecydowanego głosu. Jednym z najważniejszych elementów życia akademickiego SGH pozostaje aktywny udział studentów w debacie publicznej. Pośród ulubionych tematów: ekonomia, zarządzanie, gospodarcze życie kraju, stosunki międzynarodowe, a także sprawy istotne społecznie.

FOT. PIOTR POTAPOWICZ, SGH (2)

Debata TVP „Polska. Co dalej? – Czy jesteśmy bezpieczni?"

„Strefa Młodych", Forum Ekonomiczne 2025

Studenci od lat konsekwentnie wychodzą poza mury kampusu, tworzą przestrzeń do rozmowy przedstawicieli nauki, biznesu, organizacji pozarządowych i polityki. Szczególną rolę odgrywa w tym od wielu lat Forum Ekonomiczne w Karpaczu, którego SGH jest głównym partnerem merytorycznym. W Strefie SGH młodzi ludzie moderują cykl rozmów z przywódcami, w ramach którego w krzyżowy ogień pytań trafiają liderzy polityczni i kierownictwa wielkich firm. Dzięki współpracy z ogólnopolskimi mediami studenci i doktoranci SGH przeprowadzają także wywiady z ekspertami i menedżerami firm w specjalnie zaaranżowanym studiu telewizyjnym.

Innym istotnym przykładem obecności medialnej młodych jest cykl debat „Polska. Co dalej?" – inicjatywa organizowana w Auli Spadochronowej w partnerstwie SGH z Telewizją Polską. Tematyka debat, współtworzona z udziałem Samorządu Studentów SGH i samych studentów, obejmuje takie kwestie, jak sprawa mieszkaniowa, bezpieczeństwo, imigracja, ochrona zdrowia, zielona transformacja, wybory czy wolność słowa w internecie. Dyskusje dotyczą problemów istotnych z perspektywy młodych, którzy stanowią przyszłą elitę naszego kraju. Inicjatywa miała też odcinki wyjazdowe, na innych polskich uczelniach, ale zawsze z udziałem studentów SGH.

Wielość przedsięwzięć kształtuje charaktery, buduje sieci kontaktów i pozwala konfrontować wiedzę akademicką z dyskursem medialnym. SGH realizuje swoją misję nie tylko jako uczelnia kształcąca menedżerów, lecz także jako miejsce przygotowujące liderów zdolnych uczestniczyć w debacie o wyzwaniach stojących przed Polską i Europą.

108

SGH w liczbach

1906

> 133 000
ABSOLWENTÓW

> 3400
DOKTORÓW

> 800
DOKTORÓW HABILITOWANYCH

> 83 500
ABSOLWENTÓW STUDIÓW PODYPLOMOWYCH

851 **PRACOWNIKÓW NAUKI**
w tym 49% kobiet
- 593 pracowników badawczo-dydaktycznych
- 201 pracowników dydaktycznych
- 57 pracowników badawczych

547 **PRACOWNIKÓW ADMINISTRACJI AKADEMICKIEJ**
w tym 65% kobiet

1398
PRACOWNIKÓW SGH
- 152 magistrów
- 409 doktorów
- 223 doktorów habilitowanych
- 210 profesorów uczelnianych
- 69 profesorów tytularnych

2026

> 10 000
STUDENTÓW

> 5500
SŁUCHACZY STUDIÓW PODYPLOMOWYCH

> 105
DOKTORANTÓW

Siła pięknych emocji

Są miejsca, do których wraca się sercem, są melodie, które zostają w człowieku na zawsze, i są ludzie, którzy potrafią zmienić zwykły wieczór w prawdziwe święto kolorów, muzyki i radości – taki jest właśnie Zespół Pieśni i Tańca SGH.

Już 22 lata scena, na której tańczy ZPiT, emanuje energią pięknych kobiet i ich wirujących sukni, przystojnych mężczyzn i ich eleganckich kontuszy, które potrafią przykuć uwagę każdej widowni, bo kiedy zaczyna grać muzyka, dzieje się magia.

FOT. ARCHIWUM ZPiT (3)

W zespole wszystko ma swój rytm – praca i śmiech podczas prób, wspólne wyjazdy na warsztaty i festiwale w kraju i za granicą, emocje przed występami i wyjątkowe chwile podczas koncertów. Dziewczyny zachwycają wdziękiem i temperamentem, chłopcy imponują siłą i charyzmą sceniczną. Razem tworzą barwną opowieść o polskiej tradycji, młodości i wspólnej pasji. Piękno jest nie tylko w strojach czy choreografii – piękno jest w ludziach, w spojrzeniach pełnych pasji, w przyjaźniach budowanych przez lata.

Przygodę z tańcem i piosenką ludową w ZPiT SGH pokochało ponad 300 osób – jedni krócej, inni dłużej i tacy, którym trudno się rozstać z zespołem, są już bowiem absolwentami, lecz wierni zespołowi do dziś. Oldboje to piękna część naszej historii o przyjaźniach, więziach i małżeństwach. Nasz bilans to 24 pary małżeńskie i 43 dzieci!

Zespół Pieśni i Tańca SGH powstał w 2004 r. Jego korzenie sięgają Zespołu Pieśni i Tańca „Wisła", który wykształcił się z zespołu artystycznego, założonego w 1991 r. z inicjatywy członków „Referatu Wschód" Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej i Oddziału Warszawskiego Stowarzyszenia „Wspólnota Polska".

20-lecie Zespołu Pieśni i Tańca SGH

Z zespołem od początku współpracowali Anna Skalska-Toho, Jan Makólski-Toho (nieustannie pracują do dziś), Krystyna Kowalska-Wojócka, Adam Kłudczyński, Jerzy Sawicki, Ilina Sawicka i maestro Dariusz Łapiński – twórca wszystkich opracowań muzycznych (również współpracuje do dziś). Pierwszym opiekunem był dr Paweł Lesiak, a od 2005 r. po dziś dzień jest Anna Markowska – dyplomowany menedżer kultury.

Skarby Archiwum

Największą wartością zasobu Archiwum SGH jest możliwość odkrywania historii Szkoły, która ewoluowała na przestrzeni wieków. W zbiorach znajdują się historyczne dokumenty, m.in. Zgoda carskiego Ministerstwa Handlu i Przemysłu z 7 sierpnia 1906 r. na założenie przez Augusta Zielińskiego Kursów Handlowych Męskich – dokument, który zainicjował działalności Szkoły, Księga Główna ocen słuchaczy Kursów Handlowych im. Augusta Zielińskiego w Warszawie, Księga wpisów z okazji oddania do użytku budynku A przy ul. Rakowieckiej 24 z 1927 r. z podpisem prezydenta RP Ignacego Mościckiego, teka rektorska Wyższej Szkoły Handlowej czy protokoły z posiedzeń Senatu Akademickiego od 1925 r.

Księga Pamiątkowa SGH z wpisem Prezydenta RP Ignacego Mościckiego, 1927

Spis pierwszych studentów Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie od 1910 r.

Skórzana teka rektorska, 1925 r.

Wśród cennych materiałów archiwalnych są także akta osobowe studentów i pracowników (w tym podanie Stefana Starzyńskiego, przyszłego prezydenta Warszawy, o przyjęcie do Prywatnych Męskich Kursów Handlowych A. Zielińskiego w Warszawie z 23 sierpnia 1911 r. oraz jego dyplom wydany dnia 20 czerwca 1914 r. przez Wyższe Kursy Handlowe im. A. Zielińskiego) oraz fotografie z ważnych uroczystości (fotografie absolwentów WKH z 1908 r. i z 1914 r.) czy pieczęć Prywatnych Kursów Handlowych w Warszawie im. Augusta Zielińskiego.

Zgromadzone zbiory w Archiwum SGH to świadectwo ciągłości, szacunek dla tradycji i dorobku lat minionych.

111

Tytuł to honor

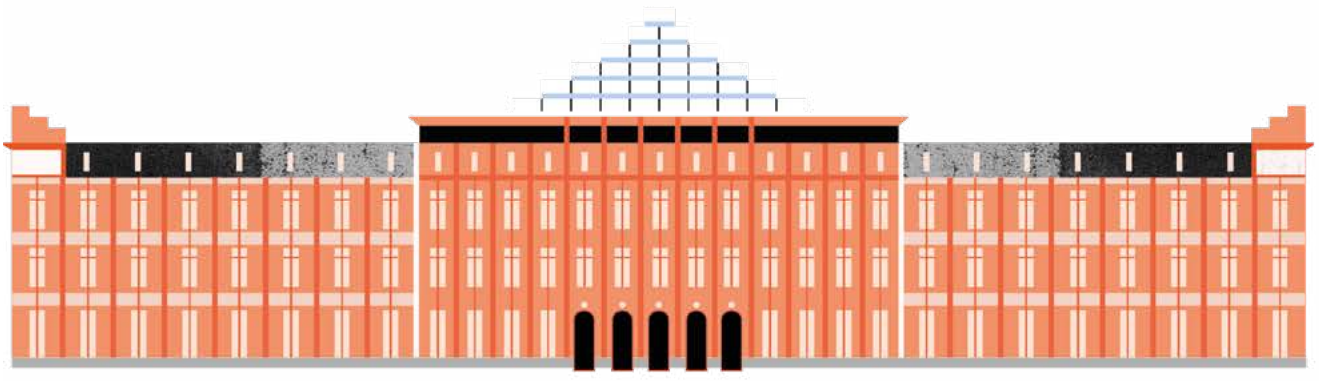
Ustawa z dnia 13 lutego 1924 r. o przyznaniu Wyższej Szkole Handlowej w Warszawie praw szkół akademickich głosiła, że WSH ma prawo nadawania stopni zawodowych i akademickich. W myśl ustawy najwyższą władzę stanowił Senat. W jego skład wchodzili wszyscy profesorowie WSH.

Rozporządzeniem z dnia 23 marca 1925 r. Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego mianowało pierwszych profesorów i docentów Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie. Profesorami zostali: Maurycy Chorzewski, Jan Dmochowski, Kazimierz Kasperski, Konstanty Krzeczkowski, Zygmunt Limanowski, Jan Stanisław Lewiński, Bolesław Miklaszewski i Antoni Sujkowski. Docentami zostali: Leon Babiński, Wacław Fajans, Aleksander Jackowski, Marian Kowalski, Edward Lipiński, Julian Makowski, Edward Rose, Marceli Różański i Henryk Tannenbaum.

Tytuł Profesora Honorowego SGH przyznawany jest wybitnym uczonym, którzy wnieśli znaczny wkład w rozwój uczelni.

Spośród pierwszych profesorów i docentów niektórzy otrzymali tytuł profesora honorowego SGH. Byli to: Aleksander Jackowski, prof. zw., prof. honorowy SGH od 1945 r., zatrudniony w latach 1907–1945; Kazimierz Kasperski, prof. zw., prof. honorowy SGH od 1945 r., zatrudniony w latach 1909–1949; Julian Makowski, prof. zw., prof. honorowy SGH od 1945 r., zatrudniony w latach 1906–1952.

Zaszczytny tytuł profesora honorowego SGH otrzymali także: Tadeusz Stępień, zatrudniony w latach 1963–1986, 1988–2010, i Andrzej Wiśniewski, zatrudniony w latach 1953–1961, 1963–1994.

Ważny punkt na mapie dla VIP-ów

SGH jako najstarsza uczelnia ekonomiczna w Polsce od zawsze była istotnym punktem na mapie dla ważnych oficjeli z Polski i zagranicy: prezydentów, premierów, naukowców oraz innych liderów polityki i gospodarki. Wybór, jaki zwykle pada, żeby odwiedzić SGH i spotkać się z jej społecznością akademicką, jest naturalny – wynika z wieloletniej pozycji i prestiżu uczelni, a także podkreśla jej znaczenie w układance państwa jako kuźni polskich elit gospodarczych i politycznych oraz miejsca debat na temat wyzwań współczesnego świata. Nie sposób wymienić wszystkich, którzy przez ponad wiek gościli w progach SGH, dlatego za klucz posłużyli nam światowi liderzy gospodarki, nauki i polityki i ostatnie 30 lat:

Prezydenci: Ukrainy Wołodymyr Zełenski (2025), Czech Václav Klaus (2008), Brazylii Fernando Henrique Cardoso i Malty Guido de Marco (2002), Finlandii Tarja Kaarina Halonen (2001), Chile Eduardo Frei Ruiz-Tagle i Węgier Àrpàd Göncz (1999).

Premierzy: Czech Petr Nečas i Estonii Andrus Ansip (2010).

Księżna Niderlandów: Petra Laurentien Brinkhorst (2012).

Byli prezydenci: Niemiec Horst Köhler (2011) i Litwy Vytautas Landsbergis (2009).

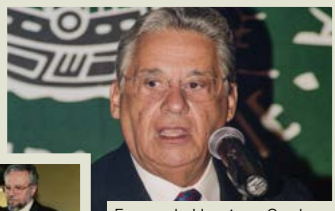
Laureaci Nagrody Banku Szwecji im. Alfreda Nobla: w 2026 r. będą to Philippe Aghion i Jean Tirole oraz Thomas Schelling (2012), James J. Heckman i Robert A. Mundell (2001) i James A. Mirrlees (1997).

Ángel Gurría

Andrus Ansip

Bill Gates

Àrpàd Göncz

Fernando Henrique Cardoso

Dominique Strauss-Kahn

Eduardo Frei Ruiz-Tagle

Jacob A. Frenkel

Guido de Marco

Horst Köhler

James A. Mirrlees

Michael O'Leary

James J. Heckman

FOT. ARCHIWUM SGH

Liderzy wielkich korporacji: prezes JPMorgan Chase International Jacob A. Frenkel (2014), wiceprezes Google'a Alfred Spector (2010), prezes Ryanair Michael O'Leary (2006), założyciel IKEA Ingvar Kamprad (2005) czy założyciel Microsoftu Bill Gates (2003).

Oraz dziesiątki innych światowych liderów, w tym ambasadorów obcych państw oraz szefów organizacji międzynarodowych i globalnych organizacji finansowych: sekretarz generalny NATO Mark Rutte i komisarz UE Maria Luís Albuquerque (2025), prezes Banku Światowego David Malpass (2022), minister spraw zagranicznych Japonii Tarō Kōno (2018), komisarz UE Viviane Reding, przewodniczący Parlamentu Europejskiego Martin Schulz oraz podsekretarz generalny ONZ Peter Launsky-Tieffenthal (2013), dyrektor zarządzający MFW Dominique Strauss-Kahn (2010), przewodniczący Rady Federacji Rosji Siergiej Mironow (2008), przewodniczący KE Jose Manuel Barroso (2007), sekretarz generalny OECD Ángel Gurría (2006), założyciel i prezes Światowego Forum Ekonomicznego Klaus Schwab (2002) czy dyrektor zarządzający MFW Michel Camdessus (1999).

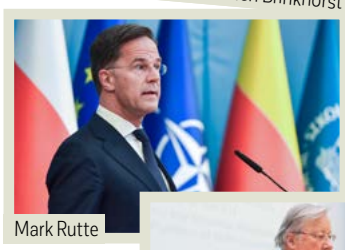

Ingvar Kamprad

Alfred Spector

Klaus Schwab

Petra Laurentien Brinkhorst

Jose Manuel Barroso

Mark Rutte

Vytautas Landsbergis

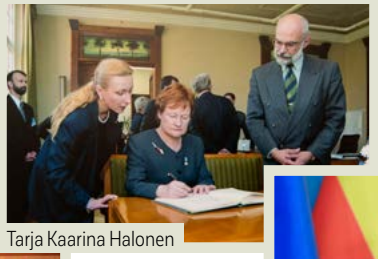

Václav Klaus

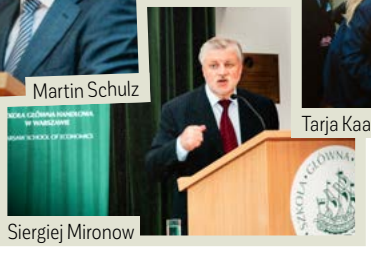

Peter Launsky-Tieffenthal

Michel Camdessus

Tarō Kōno

Martin Schulz

Tarja Kaarina Halonen

Siergiej Mironow

Petr Nečas

Wołodymyr Zełenski

Thomas Schelling

Maria Luís Albuquerque

Robert Alexander Mundell

David Malpass

113

Ex librisy Biblioteki SGH

Ex libris: znak własnościowy, wykonany techniką graficzną z imieniem i nazwiskiem właściciela księgozbioru lub nazwą instytucji, umieszczany na wewnętrznej stronie okładki.

Jako że księgi były niezwykle cenne, zwyczaj ich znakowania sięga zamierzchłej przeszłości. W British Museum, pośród antycznych zabytków, znajduje się niepozorna tabliczka, na której napis dumnie głosi, iż papirus, do którego była ongiś przymocowana, należy do samego Amenhotepa III. Tak oto zaczyna się historia ekslibrisu. W Europie ekslibris zadomowił się na kilka wieków przed wynalezieniem druku. Zainteresowanie drobiazgiem graficznym nie zmalało przez stulecia, a właściciele zbiorów niejednokrotnie powierzali wykonanie godeł uznanym artystom. Nierzadko miłośnicy książek w darze dla ulubionych bibliotek projektowali grafiki wedle własnego uznania. W ten oto sposób w 1967 r. swój pierwszy znak własnościowy pozyskała Książnica SGH. Wykonała go studentka Teresa Maciołek. Gdy 1991 r. przywrócona została Szkole jej historyczna nazwa, zmian dokonano również w księgoznaku. Autorem nowej wersji ekslibrisu był mąż ówczesnej dyrektor Biblioteki, architekt Janusz Kenska. W roku 2006 z okazji jubileuszu 100-lecia uczelni Biblioteka pozyskała nowe, okolicznościowe godło. Dekadę później, dla uczczenia 110-lecia Szkoły, dla Książnicy zaprojektowano kolejny rocznicowy księgoznak. W roku bieżącym świętujemy 120 lat istnienia SGH. Na wewnętrzną stronę przedniej okładki każdej nabytej dla Biblioteki książki wklejany będzie nowy ex libris.

Ex libris Biblioteki SGH
z okazji 120-lecia uczelni,
autor: Hanna Długołęcka,
rok 2026
wymiary 11,5 x 8 cm

Ex libris Biblioteki SGH
autor: Teresa Maciołek
rok 1967
wymiary: 4 x 5 cm

Ex libris Biblioteki SGH,
autor: Janusz Kenska
rok 1991.
wymiary: 4 x 5 cm

Ex libris Biblioteki SGH,
autor: Hanna Długołęcka,
rok 2006,
wymiary: 8 x 9 cm

Ex libris Biblioteki SGH,
autor: Hanna Długołęcka,
rok 2016,
wymiary: 8 x 11,5 cm

114

Startupy

Startup to więcej niż młoda firma. To przedsięwzięcie zbudowane wokół innowacji, zaprojektowane z myślą o szybkim wzroście i poszukujące skalowalnego modelu biznesowego. Jego rozwój zaczyna się od pytania, czy pomysł odpowiadający na realny problem może stać się rozwiązaniem gotowym do rynku. Naturalnym środowiskiem na powstawanie startupów są uczelnie. Tam wiedza spotyka się z energią młodych founderów.

W SGH droga do własnego startupu może rozpocząć się na wiele sposobów. Studenci rozwijają koncepcje w ramach Canvas Challenge – konkursu na najlepszy model biznesowy, oceniany przez praktyków biznesu. Mogą korzystać z konsultacji przedsiębiorczych, zdobywać doświadczenie poprzez Capstone Project, a także dołączyć do Klubu Przedsiębiorców SGH, skupiającego studentów i absolwentów z własnymi firmami.

Przedsiębiorczość akademicka w SGH nie kończy się na pracy nad pomysłem. Młodzi przedsiębiorcy zabierają głos w Strefie Młodych SGH podczas Forum Ekonomicznego w Karpaczu, a najbardziej obiecujące zespoły trafiają do uczelnianego akceleratora. Tam projekty dojrzewają, korzystają z mentorów i konfrontują się z rynkiem.

Startupy rozwijane w tym ekosystemie odpowiadają na trendy. Od sztucznej inteligencji, przez proptech i agritech, po gospodarkę obiegu zamkniętego. Centrum Przedsiębiorczości i Transferu Technologii SGH pomaga w tworzeniu takiego środowiska. Dodatkowo, w 2026 r. w SGH zostało uruchomione Międzykolegialne Centrum Inkubacji i Akceleracji Startupów.

115

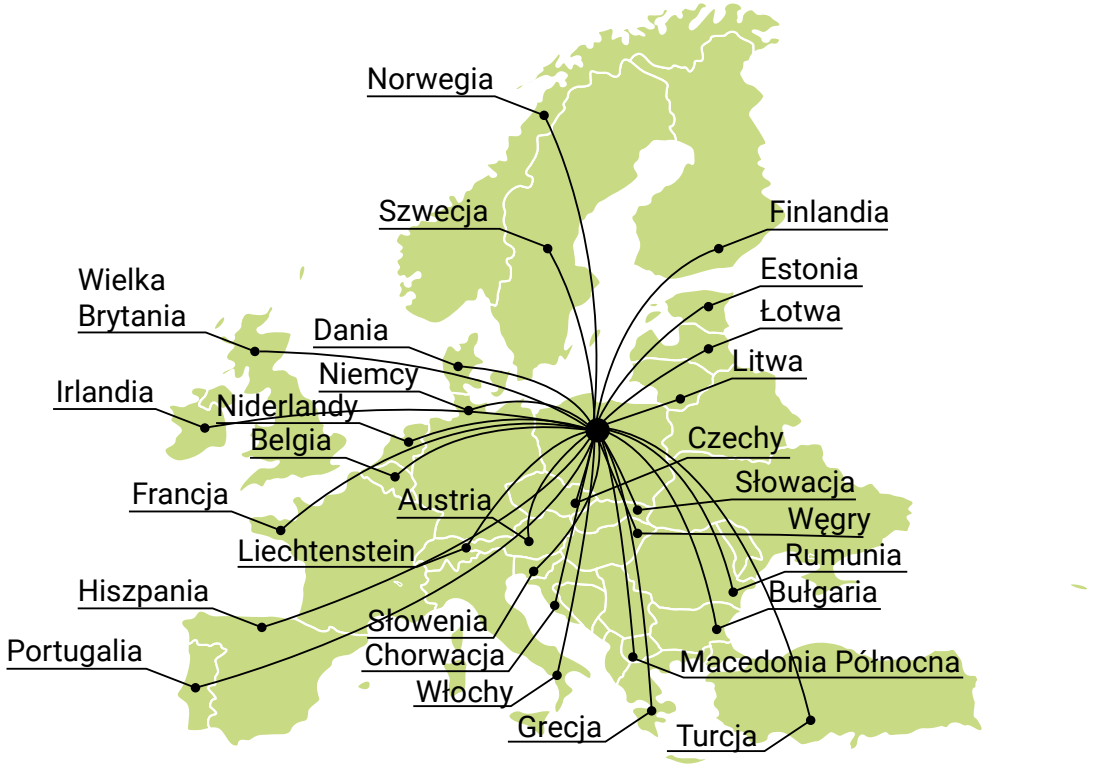
Program Erasmus+

Jest jednym z najważniejszych instrumentów wspierających umiędzynarodowienie Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie. Dzięki posiadanej Karcie Erasmusa dla Szkolnictwa Wyższego (ECHE) SGH uczestniczy we wszystkich kluczowych działaniach programu, obejmujących mobilność edukacyjną studentów i pracowników, współpracę instytucjonalną oraz projekty wspierające rozwój europejskiej przestrzeni edukacyjnej.

W ramach Akcji 1 Erasmus+ SGH realizuje szeroką ofertę mobilności dla studentów oraz pracowników. Studenci mogą odbywać część studiów w zagranicznych uczelniach partnerskich, realizować praktyki i staże w przedsiębiorstwach, instytucjach badawczych oraz organizacjach międzynarodowych. Pracownicy akademiccy korzystają z wyjazdów dydaktycznych i szkoleniowych, natomiast pracownicy administracyjni – z mobilności szkoleniowych, w tym kursów i wizyt typu job shadowing. Mobilności realizowane są zarówno w ramach krajów programu Erasmus+ (KA131), jak i krajów partnerskich spoza Unii Europejskiej (KA171).

Istotnym elementem działań SGH w ramach Erasmus+ jest również Akcja 2, wspierająca współpracę organizacji i instytucji na rzecz innowacji oraz wymiany dobrych praktyk. W ramach tej części programu uczelnia może uczestniczyć w międzynarodowych projektach edukacyjnych i rozwojowych, budując trwałe partnerstwa z zagranicznymi instytucjami akademickimi.

Erasmus+ wzmacnia międzynarodowy charakter SGH, umożliwia transfer wiedzy, rozwój kompetencji studentów i pracowników oraz tworzenie nowych inicjatyw dydaktycznych i badawczych. Program pozostaje jednym z kluczowych narzędzi budowania otwartej, europejskiej uczelni przyszłości.

Pasjonaci na scenie

Teatr Scena Główna Handlowa został założony w 2008 r. przez grupę pasjonatów. Od początku jego istnienia po dziś dzień, obowiązki reżysera i instruktora pełni Jerzy Łazewski, aktor, reżyser i specjalista w dziedzinie kultury żywego słowa.

Przez 18 lat działalności w repertuarze teatru pojawiały się sztuki oparte na klasyce, ale też lekkie komedie, skromne etiudy oraz wielkoobsadowe spektakle z rozmachem godnym profesjonalnych scen.

W swojej historii Teatr Scena Główna Handlowa wystawiał sztuki, takie jak „Achilles i panny", „Księżniczka na opak wywrócona", „Miłość na godzinę" i powstały w czasie pandemii COVID-19 spektakl „Białe noce" na podstawie dzieła Fiodora Dostojewskiego czy najnowsza komedia w repertuarze – „Mieszczanin szlachcicem" oparta na twórczości Moliera.

Uczelniany teatr otrzymywał nagrody na licznych festiwalach teatralnych, a najnowszym osiągnięciem jest nagroda jury zdobyta na XIV Ogólnopolskim Festiwalu Studencka Wiosna Teatralna w Lublinie właśnie za „Mieszczanina szlachcicem". Teatr SGH nie zamierza poprzestać tylko na tej nagrodzie. 18 lat doświadczenia pod kierunkiem Jerzego Łazewskiego i ostatni sukces pokazują, że teatr SGH nie zwalnia tempa i może śmiało ruszyć po kolejne festiwalowe wyróżnienia.

FOT. ARCHIWUM TEATRU SCENA GŁÓWNA HANDLOWA (3)

MBA – liderzy dla zmieniającego się świata

Od ponad trzech dekad programy MBA realizowane w SGH wyznaczają standardy kształcenia menedżerskiego w Polsce. Powstały w czasie transformacji gospodarczej, gdy kraj potrzebował nowoczesnych liderów zdolnych zarządzać organizacjami w warunkach gospodarki rynkowej. Od początku ich misją było łączenie najwyższej jakości wiedzy akademickiej z praktyką biznesową.

Dziś oferta MBA SGH obejmuje pięć prestiżowych programów, odpowiadających na potrzeby różnych grup liderów i organizacji. Łączy je wspólny fundament: rozwój kompetencji przywódczych, strategiczne myślenie i odpowiedzialne podejmowanie decyzji w świecie nieustannej zmiany. Programy te od lat przyciągają menedżerów, przedsiębiorców oraz przedstawicieli administracji publicznej, którzy chcą zwiększać swoją skuteczność i wpływ.

Szczególne miejsce zajmuje Executive MPA, program przygotowujący liderów sektora publicznego do zarządzania instytucjami w sposób nowoczesny, transparentny i efektywny. Stanowi on naturalne rozwinięcie historycznej roli SGH jako uczelni kształcącej kadry dla administracji państwowej i gospodarki.

Najlepszym świadectwem wartości programów MBA SGH są ich absolwenci. To tysiące osób, które współtworzą polski biznes, administrację, sektor finansowy i organizacje społeczne. Ich sukcesy potwierdzają, że dyplom MBA SGH jest nie tylko rozpoznawalnym symbolem jakości, lecz przede wszystkim inwestycją w rozwój kompetencji potrzebnych do odpowiedzialnego przywództwa. Tak jak przez 120 lat SGH kształciła liderów kolejnych epok, tak dziś programy MBA przygotowują liderów przyszłości.

THE CANADIAN MBA

MBA · SGH

EXECUTIVE MBA SGH WUM
SZKOŁA GŁÓWNA HANDLOWA W WARSZAWIE
WARSZAWSKI UNIWERSYTET MEDYCZNY

mba SGH online dla przedsiębiorców for startups

SGH Executive MPA SGH

118

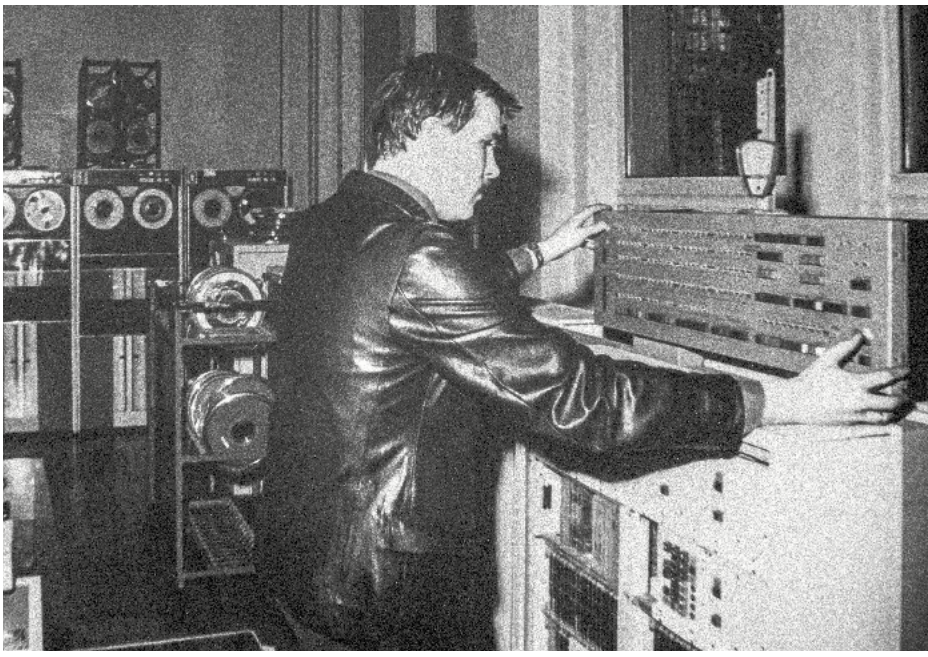
Andrzej Grodek w walce o ocalenie zbiorów

Przed wybuchem II wojny światowej Biblioteka SGH była największą książnicą społeczno-ekonomiczną w Polsce i jedną z większych w Europie. Jej zasoby liczyły ponad 146 tys. woluminów. Stanowisko kierownika zajmował prof. Konstanty Krzeczkowski (1879–1939), który wiele lat poświęcił dbaniu o zbiory i pozycję tego miejsca. Po jego śmierci w grudniu 1939 r. zadania te przejął dotychczasowy zastępca Andrzej Grodek (1901–1959), który wziął na siebie zobowiązanie przeprowadzenia biblioteki przez trudny okres wojny i okupacji. W czasie wojny było to miejsce pracy i schronienia, w którym konspiracyjnie prowadzono badania i pisano prace naukowe. Studentom i pracownikom wypożyczano książki, których liczby szły w tysiące.

Najtrudniejszy czas przyszedł wraz z wybuchem powstania warszawskiego w sierpniu 1944 r. Grodek wspólnie z dr. Józefem Gryczem (dyr. Biblioteki Narodowej, która od 1930 r. mieściła się m.in. w gmachu Biblioteki SGH) z niezwykłą determinacją i odwagą walczyli o ocalenie zbiorów przed grabieżą i spaleniem. Grodkowi pomagała znajomość jęz. niemieckiego. Niemiecką częścią księgozbioru uzasadniał jego znaczenie również dla kultury niemieckiej. Gmach został splądrowany, część wyposażenia rozkradziona, ale zbiory ocalały. Grodek wrócił do Warszawy już 18 stycznia 1945 r., a 25 lutego Biblioteka SGH (jako pierwsza w mieście) rozpoczęła działalność. W czasie wojny utraciła jedynie ok. 2–3% zbiorów.

Rektor SGH w latach 1947–1949 i SGPiS w latach 1955–1959.
Opiekun zbiorów Biblioteki SGH podczas II wojny światowej i jej dyrektor w latach 1945–1947.
Patron Biblioteki SGH i Patron Roku 2024

Informatyka – to już 60 lat

Ośrodek Przetwarzania Danych, 1973 r.

W 2026 r. informatyka w SGH obchodzi swoje diamentowe gody. Centrum Technologii Informatycznych i Infrastruktury SGH jest jednostką informatyczną obsługującą pracowników i studentów, korzystającą z wielu nowoczesnych systemów informatycznych wspomagających dydaktykę i administrację. Obsługuje ponad 10 tys. osób, sale komputerowe, zajęcia zdalne, centralny wydruk i rekrutację. Uczelnia dysponuje nowoczesną infrastrukturą informatyczną, także korzystającą z rozwiązań chmurowych. Od wielu lat równolegle wdrażane są systemy cyberbezpieczeństwa uczelnianych zasobów informatycznych.

Dokładnie przed 60 laty, w 1966 r., z Katedry Rachunkowości prof. Stanisława Skrzywana został wyodrębniony Zakład Organizacji i Technik Rachunkowości pod kierownictwem docenta dr. Tadeusza Pechego (1923–1989). Dwa lata później powstała Katedra Organizacji Przetwarzania Danych pod tym samym kierownictwem wraz z 11-osobowym zespołem pracowników naukowo-dydaktycznych i naukowo-technicznych. Bazę sprzętową stanowiły wówczas maszyny systemu kart dziurkowanych oraz maszyny do księgowania i fakturowania, a także kalkulatory i sumatory do prowadzenia ewidencji finansowo-księgowej.

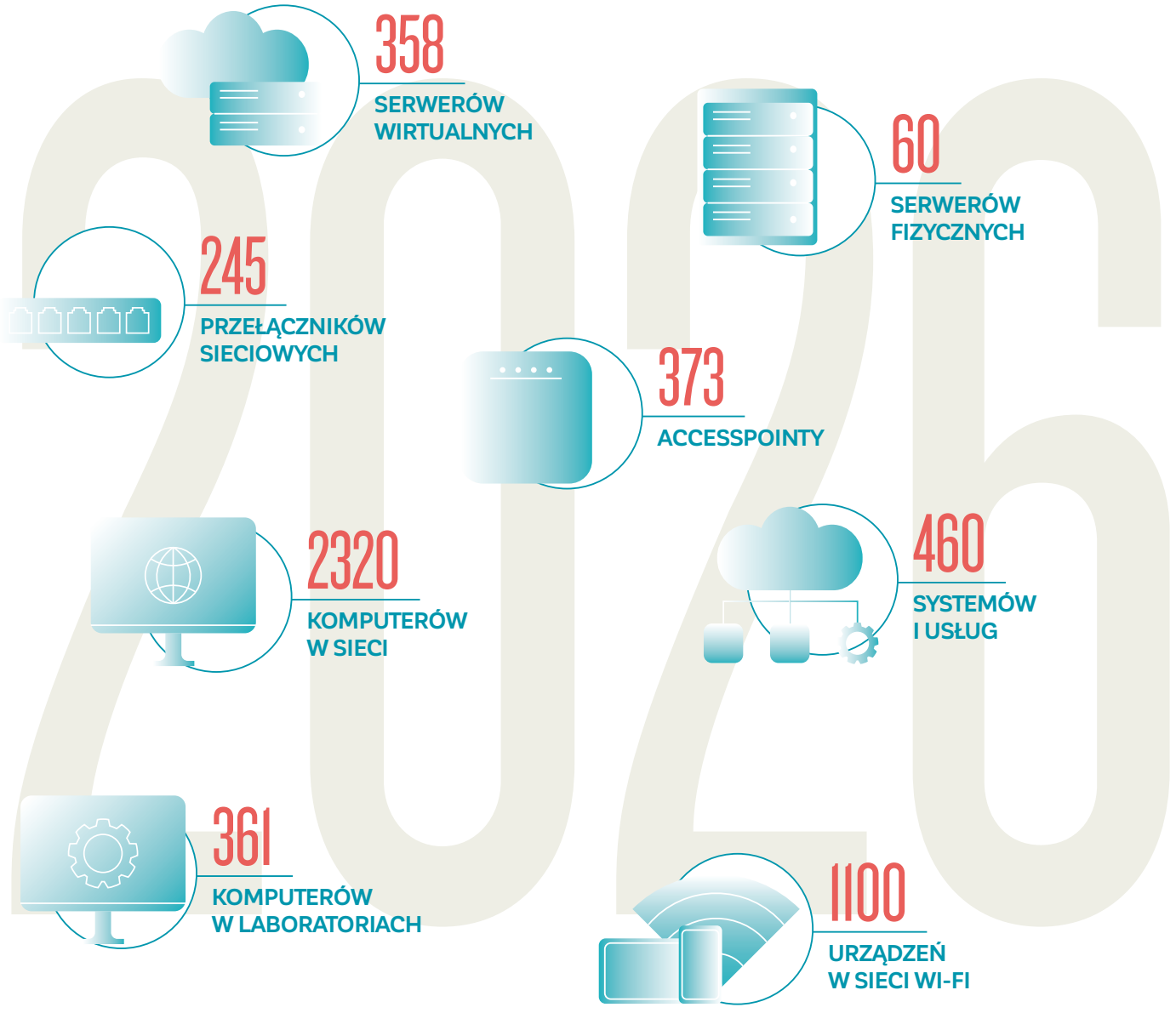
W 1973 r. w ramach katedry utworzono kierowany przez Antoniego Kwasiborskiego (1972–1973) Ośrodek Przetwarzania Danych i Obliczeń Numerycznych z pierwszym komputerem Odra-1305. Nowe możliwości badawcze w zakresie technologii przetwarzania danych pozwoliły na unowocześnienie oferty dydaktycznej w zakresie języków programowania komputerów. Pisanie programów przez studentów z wykorzystaniem kartki papieru i długopisu zastąpiono nośnikami komputerowymi z testowaniem za pomocą komputera.

Po dziesięciu latach w 1983 r. powstało Centrum Informatyczne (CI) działające do dziś pod nazwą Centrum Technologii Informatycznych i Infrastruktury (CTII) i zatrudniające ponad 60 osób. W 1991 r. w ramach reformy uczelni powstały dwie niezależne katedry: Katedra Rachunkowości i Katedra Systemów Informatycznych. Kierowanie tą drugą objął prof. Wiesław Flakiewicz. Obecnie jej spadkobiercą jest jednostka naukowo-badawcza Instytut Informatyki i Gospodarki Cyfrowej na czele z prof. Beatą Czarnacką-Chrobot.

Lata 90. to czas największego rozwoju informatyzacji w uczelni – powstają pierwsze laboratoria komputerowe, konta pracownicze w lokalnej sieci intranetowej, poczta elektroniczna, dziekanatowy system obsługi studentów, systemy przetwarzania deklaracji studenckich i rekrutacji. Na zajęciach powszechnie zaczyna się proces korzystania z systemów do analiz statystycznych i matematycznych. Zadaniem głównym centrum jest wspomaganie procesów badawczych i dydaktyki oraz obsługa administracji. Pierwsza sala dydaktyczna wyposażona w 20 PC powstała dzięki staraniom prof.

Z.J. Holzera przy Instytucie Statystyki i Demografii. Przełom 1995/1996 to instalacja sieci internetowej i dostęp do światowego internetu.

Dynamiczny rozwój informatyki w SGH to początek XXI wieku i rozwój usług dla studentów: system rekrutacji na studia, Wirtualny Dziekanat, elektroniczna legitymacja studencka czy Elektroniczna Księga Dyplomów. Informatyka po 2010 r. to nowy wymiar i nowa jakość systemów informatycznych dających bazę dla dziesiątek rodzajów usług całej społeczności akademickiej, począwszy od dziekanatowych systemów obsługi dydaktyki, poprzez systemy umożliwiające kompleksowe zarządzanie danymi o badaniach naukowych, kończąc na systemach klasy ERP wspomagających administrowanie zasobami materialnymi i niematerialnymi uczelni.

120

Nietypowe ścieżki kariery

Bardzo często kariery absolwentów SGH są nieschematyczne. Bo czy ktoś wie, że Edyta Bartosiewicz studiowała handel zagraniczny w SGPiS? Na szczęście dla siebie i jej fanów porzuciła studia dla kariery muzycznej!

Jest wielu absolwentów studiów podyplomowych, którzy kierują liczącymi się instytucjami kultury. Zofia Zembrzuska jest dyrektorem Filharmonii Narodowej, Joanna Kawalec – Filharmonii Sudeckiej, a Rafał Kłoczko – Teatru Wielkiego w Łodzi, z kolei Agnieszka Monika Walecka, absolwentka stosunków międzynarodowych – dyrektorem Teatru Syrena.

Jest także wielu docenionych pisarzy, których ścieżki kariery wiodły przez pracę w korporacji aż po niwy literackie. Agnieszka Dydycz, wyróżniona w 2025 r. na liście Forbes Women Polska 50 po 50 przez ponad 20 lat pracowała w BIG Banku (obecnie Millennium), następnie w banku Citi Handlowy, współtworzyła rynek kapitałowy w Polsce, a obecnie pisze książki. Artur Pacuła, który był dyrektorem ds. marketingu Disney Interactive na Europę Środkowo-Wschodnią w The Walt Disney Company, dziś jest autorem poczytnych i dobrze ocenianych przez krytyków książek dla młodzieży.

Absolwenci SGH obecni są także w świecie rozrywki. Karol Żbikowski po handlu zagranicznym przez ponad 20 lat był menedżerem, a od 2018 r. jest prezesem Platige Image SA – studia, które tworzy animacje do gier CD Projekt RED oraz przygotowuje produkcje serialu dla Netflixa. W 2022 r. studio otrzymało nominację do nagrody Emmy za efekty specjalne stworzone na potrzeby II sezonu serialu „The Witcher".

Działalność prospołeczna to ważny element aktywności studentów i absolwentów SGH. Zapisaną w gwiazdach filantropię miała Lidia Niedźwiedzka-Owsiak, współzałożycielka Fundacji Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy. Jak wspomina, nawet w czasach komunizmu SGPiS rozwijała w studentach uniwersalne umiejętności: analityczne myślenie, podejmowanie decyzji czy ocenę ryzyka.

Pomaganie innym jest istotą działania także Małgorzaty i Piotra Koślów – oboje są absolwentami kierunku finanse i rachunkowość i założycielami fundacji badawczej PACS2 Research Foundation, powołanej dla wsparcia rozwoju, prac nad lekiem na bardzo rzadką chorobę, na którą zapadła ich córka. Koślowie angażują się w rozwój polityki zdrowotnej – reprezentują pacjentów w Radzie ds. Chorób Rzadkich przy Ministerstwie Zdrowia, w Warsaw Health Innovation Hub przy ABM oraz w europejskiej sieci EpiCARE. Ich przykład zainspirował powstanie dziewięciu nowych organizacji zajmujących się bardzo rzadkimi chorobami w Polsce.

Absolwenci SGH to także kreatywni twórcy startupów. Jakub Stojek (Rascal Industry) zajął się projektowaniem i produkcją personalizowanej odzieży dla firm, uczelni, organizacji, marek odzieżowych i instytucji. Ten „seryjny startupowiec" działalność zaczął jeszcze w liceum. Jako CEO w 2021 r. był laureatem listy Forbes Polska 30 przed 30, a rok później założył Orbital Matter, startup z wizją pierwszej firmy konstrukcyjnej w przestrzeni kosmicznej.

W sekcję nietypowych ścieżek kariery po SGH z pewnością wpisuje się Michał Piosik, przedsiębiorca, inwestor i współtwórca ekosystemów startupowych, takich jak Polish Your Cooking – firmy organizującej warsztaty kulinarne i eventy firmowe oparte na gotowaniu, uznawanej za jedną z największych szkół gotowania i agencji eventów kulinarnych w Polsce. Jest także twórcą projektu społecznościowego Za Starzy Na Techno, który rozwinął się w rozpoznawalną markę eventową i społeczność skupiającą aktywnych zawodowo 30- i 40-latków. Z kolei Marcin Tchórzewski, kończąc SGH, wiedział, że chce założyć własny biznes, który połączy jego dwie pasje: edukację i nowe technologie. Po kilku latach pracy w korporacjach założył w 2013 r. Coders Lab – nowoczesną szkołę IT umożliwiającą szybką zmianę zawodu oraz efektywne poszerzanie kompetencji cyfrowych. Szkoła z powodzeniem funkcjonuje do dziś, a kursy pozwalają absolwentom zdobywać nowe zawody w ciekawych i perspektywicznych branżach: analiz, finansach i bankowości.

SGH

120

1906–2026

Tradycja, która tworzy jutro

120